

Khất Cái Hoàng Đế

Contents

Khất Cái Hoàng Đế	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	32
8. Chương 8	41
9. Chương 9	48
10. Chương 10	54
11. Chương 11	58
12. Chương 12	65

Khất Cái Hoàng Đế

Giới thiệu

Edit: Thất TịchBeta:KiwiiThể loại: cổ trang, cường công nhược thụ, nhất thụ nhất công. Ở trên đời, không ai không th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-cai-hoang-de>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Xác định kế hoạch có thể thành không?”

“Thuộc hạ chắc chắn không một chút sơ hở, ở Phá Nguyên thất cốc dưới tàng liễu kia đích thực là góc chết, chỉ cần hắn ngày đó thần không biết quỷ không hay tới đây nhất định sẽ lọt vào bẫy của ta. Cái tên tiểu tử ngông cuồng đó nhất định sẽ không biết hắn chết như thế nào “

“Hay lắm, cái tên tiểu tử đó Lý Nguyên Lỗi chẳng qua chỉ là con của một nữ nô tộc Hán, hắn đẳng cơ chính là làm rối loạn huyết thống hoàng gia ta. Hiện tại hắn còn nghe theo yêu nhân tộc Hán xúi giục, thực hành cái gì tân chính, bốn phía lại cắt giảm lãnh địa cùng nô lệ của quý tộc, như vậy há chẳng phải muốn đem huyết thống tôn quý hoàng tộc mà đuổi cùng giết tận sao? Tên đó đọc được vài quyển sách liền tự cho mình là tài giỏi, thật là không ra thể thống gì. Sau này nếu đại công cáo thành, bản vương đăng cơ vua Tây Hạ, tự nhiên sẽ không quên công lao của người “

“Tạ ơn vương...a ...không.. tạ ơn hoàng thượng”

“Ha ha ha ...tốt.. ” tiếng cười xa dần, dưới tàng cây, một bóng đen lẳng lặng lẽ lướt lên không, chung quanh không một bóng người, hắn nhẹ nhàng đảo mấy vòng rồi nhắm hướng vương trưởng mà đi tới.

“Lỗi ...a không.. Hoàng Thượng, Bát Vương gia bọn họ thật là có ý nghĩ muốn dấy binh mưu phản, chúng ta có nên hay không ra tay trước?” Bóng đèn khi này vừa vào đến vương trướng, nhìn lên vương tọa là một nam tử đang ngồi kế bên còn có một Nho Sinh.

“Thành Võ, ta đã nói người không cần thủ lễ vậy, chúng ta là kim lan chí minh người không nhớ sao?” Đang vui đùa trong đám tấu chương trên bàn, nam tử khoác hoàng bào từ từ ngẩng đầu lên khuôn mặt tuấn dật phi phàm khẽ lộ một chút ý cười nơi khóe miệng, đôi mắt màu lục xoay qua vị Nho Sinh ở bên cạnh, cười hỏi “Nho Sinh, người nghĩ thế nào?”

“Bọn họ nếu muốn ở Phá Nguyên cốc mà an bày sát thủ, tất có ý niệm cầu ngọc nát chứ không cầu ngói lành, chúng ta nay tuy đã biết được âm mưu của họ, nhưng muốn xuống tay hạ sát thì ...” Vị nho sĩ theo thói quen, khẽ mỉm cười môi ngọc, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại nói.

“Đúng vậy, ta cũng có ý tương tự ...Tiên phát chế nhân? Haha... Ta biết thế nào họ cũng tìm đến cao thủ mà” nói đoạn đem hết tấu chương đẩy qua một bên, nam tử tên Lỗi ngả người tựa lưng vào ghế, trong mắt hiện lên một tia sáng kìa lạ.

“Lỗi, ý người là ”

“Lỗi, không lẽ người muốn ...”

Một lúc sau, hai người là vị nam tử cao lớn cùng Nho Sinh công tử đồng thanh lên tiếng hỏi

“Đúng vậy, là tương kế tựu kế! Ta biết trong khoảng thời gian ta thực thi chính sách Tân Chính đã khiến mấy lão già đó sinh lòng oán ghét rồi tạo thành nhân nhóm, chính là vẫn không ngay mặt đối kháng ta thôi. Nếu cứ thế này mãi chính là tạo thời gian cho chúng tụ tập khởi binh, đến lúc đó không tránh khỏi sinh linh đồ thán, khổ nhất bất quá vẫn là lão bá tánh, Nếu hấn xuống tay với ta, đó chính là cái lý do chính đáng để đem mấy tên loạn đảng này một lưới diệt gọn”

Trong mắt lộ ra ánh mắt tuệ sâu sắc nhưng trong lời nói lại có ý lười biếng, cười

“Ta sau khi đến Trung Nguyên đã bị thương, liền sau đó phải tạm lánh mặt ở nơi nào đó, Thành Võ người ở lại đem binh lính tinh nhuệ của ta phân ra chặn lễ, phân tán đến mấy vùng dân cư, Nho Sinh người mang theo viện binh cùng Tiểu Xán về trước Biện binh, chờ tin tức của ta hẵng khởi binh. Trước tiên cứ để cho cái lão cáo già này đắc thế, ta thật muốn tự mình ứng nghiệm xem thật ra là chính sách Tân chính tốt hay chính sách tàn bạo mới tốt đây!”

“ ... ”

“Lỗi, làm như vậy nghe ra rất tốt, có điều quá nguy hiểm ...nếu người đơn thân chạy nạn đến Trung Nguyên, bọn họ nhất định sẽ đuổi cùng giết tận người” tuy hiểu được kế hoạch nhưng vị Liều Nho Sinh kia vẫn không khỏi lo lắng.

“Ta xem ra hấn căn bản chỉ muốn nhân dịp này đi ngao du sơn thủy ở Trung Nguyên một phen...” bất mãn nói thầm, chủ tử này trời sanh tính thích du ngoạn, luôn chẳng lưu tâm đến ý kiến của ai. Thành Võ cùng Nho Sinh không hện mà cùng liếc mắt nhìn nhau, bất giác thở dài rồi cũng đứng dậy ly khai..

2. Chương 2

Mùng tám tháng chạp

Trước cửa miếu tài thần

“Ngài thật sự không thương cảm cho ta sao? Đừng nhìn ta vậy, ta tuy hơi gầy, hơi bẩn một chút nhưng chỉ cần cho ta ăn đầy đủ vài ba bữa cơm nhất định sẽ khỏe mạnh như trâu mà làm việc!! Đường nhiên thù lao không thể không cấp rồi, ta xem nơi này lại là thần tài miếu, bán thân cho ngày, làm một ngày chỉ lấy năm đồng tiền công thôi” cái người thoát nhìn cũng cao ráo, trên mặt tuy rằng dơ bẩn nhưng đôi mắt to, tròn mắt thì liên tục trợn qua lại rất linh động, tiểu tử ăn mặc rách rưới, tay chân lại ốm không được mấy lượng thịt ở trước cửa lớn cùng người tiếp khách cò kè mặc cả

“Đi ...đi!!! tiểu ăn mày dơ bẩn!! đừng có ở trước cửa nơi này quấy rối!! Người làm việc được cho ăn đã là phúc đức, còn muốn đòi tiền? người bái Thần Tài cũng không thèm để ý đến người, lại khiến người ta gặp xui xẻo, cút!!” người tiếp khách trên mặt thịt béo rung động, nhìn xuống thiếu niên bằng vẻ mặt khinh thường.

“Ai!! Nói như vậy là rất coi thường ta a, ta đây tuy ăn mặc có hơi rách rưới nhưng người như thế nào lại nói ta là tên khất cái? Ta là dùng chính sức mình kiếm ăn cùng với khất thực dựa vào người khác mà sống là hoàn toàn khác nhau!! huống chi ta đây thực có chí cố gắng thoát khỏi nghèo khó mà làm giàu a! chỉ cần ta từng chút từng chút đem tiền công tích góp được mà đi buôn bán, bán một vốn bốn lời, kiểu gì thì mười năm.. ách.. là hai mươi năm sau ta chính là thân gia đại phú ông, tiền có trăm vạn”

Hắc bạch phân minh, thiếu niên giương đôi mắt lên nhìn người khách, ánh mắt lộ ra vẻ trách móc, giọng nói cơ hồ như bất mãn miệng thì huyền thuyên một hồi giấc mộng phát tài vĩ đại. Bất quá nói trắng ra nếu bây giờ không phải mùa đông lạnh lẽo khiến cái lông bay trên trời, chạy trên mặt đất cùng bơi dưới nước kéo nhau trốn tiết nơi nào mà đánh giấc thì hẳn cũng chẳng rảnh hơi đâu mà ở đây khua môi múa mép.

“Cút ...ta nơi này cơm cầu cũng không đến tay người, người chết là chuyện của người, khôn hồn thì tránh đường, đừng cản đại gia đây phát tài” Thái độ coi thường, người tiếp khách tỏ vẻ mất kiên nhẫn không muốn dây dưa thêm nữa, nói xong liền quay đầu nhìn. Ở trước cửa có một chiếc nhuyển kiệu đi tới, người đó liền chuyển ngay về mặt cười cười, tiến đến bụng dù tiếp đón người trong kiệu “ô, đây không phải Trình viên ngoại sao, không biết ngọn gió nào đưa ngài tới đây? Phương trượng còn dặn dò chúng tôi mang cho ngài đôi liền mừng tết đây”

“Ai.. ” làm ra vẻ không để ý gì tới hắn, người tiếp khách dáng vẻ nịnh nọt chạy đến bên người vừa từ trong kiệu bước ra, tay lại thì nhau phui phui bông tuyết cái áo lông cừu của người đó, mà trên căn bản thì cái áo vốn dĩ chẳng dính chút tuyết nào. Người kia từ từ bước vào miếu thần tài, kì quái chính là dù hắn đi nhưng trên mặt tuyết chẳng lưu lại dấu chân nào, còn thiếu niên kia thì cuối cùng không được gì, liền quay bước đi.

“Ai da, thế đạo ngày nay thật là!! Ngay cả Hòa thượng đại từ đại bi cũng là đóng kịch, thần tài miếu thì không có cửa cho kẻ nghèo? kiểu này thì người nghèo sao mà sống?” nếu sớm biết vậy thì ngày xưa đã kêu sư phó dạy mình môn khác, học kinh công làm gì để người bây nhờ người chẳng được bao nhiêu cân thịt, để mấy người kia coi thường ta ồm đỏi tới mức chẳng thèm liếc nhìn một cái!! cứ thế này thì giấc mộng xuân thu vàng nhiều tới mức dùng xe chở của hắn đến khi nào mới có thể thực hiện đây?

Người thiếu niên – Phó Phong mở miệng lầu bầu nhằm trút cơn giận, tự nhiên một trận gió tuyết lạnh kéo tới khiến hắn rụt cổ lại, lại nghe được cái bụng đang đánh trống biếu tình, sau mới quyết định làm cái động tác quen thuộc tới mức không quen hơn được là thắt chặt dây lưng quần.

Ngẫm lại hắn – Phó Đại Thiệu nói thế nào cũng là tuần tú lịch sự, phong độ có thừa. Chẳng qua là trong túi thiếu tiền, lại thêm trên người không thêm mặc y phục đắt tiền, chỉ có bộ quần áo hai tháng không giặt, tự nhiên cũng chẳng ra hồn quần áo nữa, nhưng nói tới cùng thì hắn so với một tên khất cái thoát nhìn cũng cao quý hơn nhiều a!! Hắn nhiều nhất ...bất quá cũng là người nghèo thôi chẳng qua là hắn đôi khi không chút do dự “nghĩa vô phần cổ” (chịu, không chém dc từ này) hơn nữa về mặt thời gian và tần suất có nhiều hơn ngày xưa chút đỉnh mà thôi —— ai!! phải tìm một vài danh ngôn của cổ nhân đăng thể hiện khí phách bản thân!! Cổ nhân dạy rằng: kim bạch, danh lợi giai nhất thời (đại để là tiền bạc, danh lợi chỉ là muối)... lại viết: tiền tài chỉ là vật ngoài thân Ô thiết muốn khóc quá đi. , tiền~ tiền~ tiền a!! Tự nghĩ vậy hắn liền cảm thấy ý nghĩ phát tướng, tim đập liên hồi, hắn chịu không nổi rồi. Đương nhiên không thể phủ nhận hắn yêu nhất thế gian chính là tiền! nhưng mà sư phó của hắn sớm nhận ra bản tính này, trước khi chết còn ngàn lần dặn dò võ công không thể thâu cũng không thể hưởng, lại càng không thể ỷ mạnh hiếp yếu, vào nhà cướp của, cuối cùng còn gài hắn phải thề trước túi tiền bảo bối của hắn là sau này mặc kệ có nghèo khó thế nào cũng không được có tà niệm, nếu không cả đời sẽ luôn gặp rủi ro.. nếu không vậy hắn cũng chẳng lâm vào cái cảnh nghèo túng như bây giờ!! Đang tự ví mình như Hoàng Hà vỡ đê, việc xui xẻo cứ liên miên thăm viếng bỗng dưng bên vang lên một tiếng động bên tai cắt đứt dòng suy nghĩ. A, hơn nữa dặm đường ngoài kia có một âm thanh rất ư là êm tai truyền đến, hơn nữa âm thanh ngọt ngào tự hồ như tiếng tiền rơi trên mặt đất.. Ha hả, không rảnh để suy nghĩ thêm, việc cấp bách bây giờ là chạy tới cái chỗ phát ra âm thanh đáng yêu kia, mang tiền bảo bối gấp gấp mà nhét vào túi mình.. nói rồi thân

ảnh phóng ngay ra ngoài.

“Ô sao lại có thể như vậy? chính xác là ở nơi này a?” Phó Phong chạy nhanh như bay tới nơi phát ra tiếng động, nơi phạm vi không đến một dặm mà ra sức lùng xét tự nhiên cảm giác được sau lưng tựa hồ có ánh mắt đầy sát khí theo dõi. Phó Phong quay đầu lại, đằng ai chạm phải một đôi mắt xanh mơn mớn của dã thú

“ Ngao—— ô ——“ gió tuyết lạnh thổi ào ào, bên kia là một con dã lang gầy trơ xương đang ngửa đầu nhìn trời, chân trước đang đề lên cái đồ vật gì đang bị chôn trong tuyết, ánh mắt hung tàn nhìn chăm chăm vào Phó Phong tựa hồ như đang cảnh cáo hắn không được chạm vào vật thể dưới chân nó.

“Lang!!” Phó Phong đầu hiện lên hai chữ “đồ ăn ———!!”, Phó Phong cảm thấy hưng phấn, nhanh nhìn chăm chăm con cây ốm đói, cái bụng ba ngày không có một hột cơm bẻ đôi lại đánh trống thổi kèn ăn mừng như đang thấy trước mắt là một đĩa thịt nướng khói bay nghi ngút.

“Ô...” xuất phát từ trực giác cùng bản năng dã thú, con lang mới đầu còn hùng hùng hổ hổ đang nhìn thấy cái miệng tham lam nhiều đầy nước miếng, chữ Thực trong mắt so với nó còn mãnh liệt hơn mấy phần liền có chút run rẩy, Phó Phong tiến một bước, nó liền chậm chậm hạ thân mình, trong miệng gầm gừ làm ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

“Tiểu lang lang, dù sao ngươi không có gì ăn cũng phải chết đói, ta đây đói muốn đi gặp lão diêm gia so với ngươi vốn cũng không khác biệt lắm, tất cả chết đều chết đói hết chỉ bằng giữ lấy một! Phật viết: người không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, đừng trốn tiểu lang lang, ngoan ...qua đây...” Trên mặt thì đeo thêm cái biểu tình vui vẻ cứ hướng con lang ốm đói mà khuyến dụ, Phó Phong bước chân cũng không dám thả lỏng..

“Ô ...” đã nhận ra nguy hiểm kề cận, con lang đáng thương liền lui về sau nửa bước, rớt cuộc rên rỉ một tiếng, buông tha cái vật dưới chân mà quay đầu cong đuôi chạy như điên vào núi tuyết.

“Uy, ngươi đừng chạy, ta chỉ ăn ngươi một chút thôi!” đang muốn đuổi theo thì Phó Phong bị một góc xa tanh vàng tươi dưới nền tuyết thu hút sự chú ý —— oa! không phải người giàu có nào đánh rơi túi tiền ở đây chứ hả?” Hôm nay đi thần tài miếu quả nhiên là chính xác!! không duyên không có tự nhiên nhặt được tiền a!!thế là liền quên mất con lang kia mà chạy nhanh ngồi xổm xuống thân mình ra sức mài đào tuyết. Đào tới khi hai tay lạnh cứng như tuyết thì cái vật thể kia dần dần hiện ra phủ lên trên chính là một lớp xa lạnh vàng, khèn gương mặt là đôi lông mày tú đỉnh như trắng non, đôi mắt nhắm chặt che đi ánh mắt thượng, cái mũi cao thẳng kiên cường, trên môi còn đọng chút máu tạo nên một khuôn hình hoàn mỹ không có chút vẻ gì đau đớn ...kia dĩ nhiên là một con người!! chính thật là một nam tử khoát hoàng y, ngực trái bị một mũi tên nhọn xuyên qua, ngoại y máu chảy ra sớm đã đông lại lạnh ngắt. Phó Phong đưa tay xem xét hơi mũi thì phát hiện người này đã đoạn hơi, thiết nghĩ người này tại đây bị trúng tên, lại là nơi nơi núi tuyết lạnh lẽo lại không ai giúp đỡ nên mới vong mạng

“Có phải không đây!!! vừa không phải tiền, lại không phải đồ ăn!!!”

Phó Phong nhìn kĩ đánh giá người nam nhân này, hai tay nhàn rỗi lại theo thói quen sờ soạng khắp người hắn, chỉ tìm được một khối ấn không phải vàng không phải thiết, xem ra cũng không giống với ngọc ngà châu báu gì ngoài ra trên người nam tử này không tìm được chút bạc lẻ nào

“Quên đi, ta dù sao cũng là người nhân đức, đem ngươi đi an táng miễn cho ngươi thành thức ăn cho dã thú cũng coi như là tích phúc” Hắn thì thâm trong miệng, nhưng nói là một chuyện, tiền không có thì làm sao an táng? Phó Phong oai đầu nhú nhú mày, cái miệng khe cười rồi càng lúc càng cười lớn hơn. Hắn vội ngồi xổm xuống cải trang cách ăn mặc cho nam tử, liền sau đó vác hắn chạy ra khỏi núi tuyết.

“Các vị hảo tâm đại nhân, có chuyện cầu xin, quả phụ (tương tự quả phụ ấy ^ . ^) bán mình!! không mua cũng làm ơn đến nhìn một cái a ...!” U Châu đường xá sầm uất bỗng vang lên tiếng thét thê lương vang vọng khắp phố, một người quì mọp giữa đường, thần tình xem ra rất thê thảm. Phó Phong nhanh tay ôm cái chiếu trong đó bọc lấy một thi thể tái nhợt là “Vong thê”, ai oán khóc lóc, kêu gào thật to, bên cạnh là tờ giấy trắng trên có dòng chữ màu đen “Bán thân chôn thê”, xung quanh có vô số người tụ lại đứng xem.

“Đáng thương đáng thương, số kiếp ta quả là khổ, nương tử a!! Nàng từ ngày theo ta quả không có được một ngày lành. Quanh năm suốt tháng đều ăn cơm thừa, mặc áo rách quần manh. Hôm qua trời nổi đại tuyết, nàng một lòng muốn ta có thêm chút manh áo ấm liền không quản ngại mà ra ngoài bán tú phẩm. Thế nhưng lão thiên gia không có mắt khiến nàng trượt chân rơi vào vách núi, hương hồn liền quy thiên!! đáng thương, đáng thương!! nương tử a!! nàng thật là chết không nhắm mắt mà!! Các vị hảo tâm, đại thúc đại thẩm, hàng xóm láng giềng làm ơn có thương nàng chết oan uổng, xin hãy cho tại hạ vài đồng để mua cho nàng một cái áo quan đi. !!”

“Ai!! thực là thê thảm nha” từ trong chiếu lộ ra dung nhan mỹ miều như ngọc, lại thêm Phó Phong kêu khóc thảm thiết khiến ai ai cũng động lòng, mọi người đều bị cảnh cực kì bi thảm trước mắt mà làm cho lệ rơi lã chã.

“Từ xưa nay hồng nhan vốn đều bạc mệnh” Tuy dung mạo trong chiếu lộ ra không hề có chút máu, nhưng càng thêm đậm đáng yêu, khuôn mặt tú lệ khiến người ta không khỏi bóp cổ tay thở dài tiếc cho một mỹ mạo giai nhân đã sớm tạ thế

“Nương tử, tướng công ta quả là vô dụng, nàng chết mà ngay cả bộ áo quan cũng không thể mua cho nàng được, hôm nay ta bán thân tại đây, mong các vị hảo tâm làm việc thiện, có thiện tâm mau dùm ta” nói đoạn đầu cúi xuống ôm “vong thê” mà không ngừng cọ xát, Phó Phong trong lòng đang cười to, tự khen mình diễn xuất quả là xuất sắc giở trò khóc quả là cực kì thương tâm.

“Ai ... vị tiểu ca này thật là đáng thương, chẳng may thê tử vong mạng lại còn phải bán mình chôn thê ...từ xưa chỉ nghe nói bán mình chôn cha, thật chưa từng thấy qua bán mình chôn thê, quả là phu thê tình thâm” Trong đám người chung quanh bỗng xuất hiện một ông lão đi đến, ánh mắt thương hại nhìn xuống Phó Phong, mở miệng nói tiếp “vị tiểu ca này, nhà của ta vốn không thiếu gia nhân, nhưng thấy ngươi tình thâm ý trọng, ta quyết định mua ngươi về làm gia đình trong phủ “

“Cám ơn lão bá...” Mừng rỡ vì quỷ kế thành công trót lọt, Phó Phong đặc ý vênh vác định bụng hướng về ông lão kia mà tạ ơn thì bỗng nhiên thi thể của “vong thê” lại hơi động nhẹ, bên trong phát ra một âm thanh nhỏ..

“Má ơi! Xác chết sống lại ”

~” tiếng kêu sợ hãi vang lên khắp nơi, mọi người xung quanh liền sợ hãi bỏ chạy, phút chốc chung quanh trở nên sạch không còn một mống

“Quý... Quý nha...” Phó Phong sợ hãi nhìn cái thi thể trên mặt đất đang phập phồng hô hấp, tay chân dù đã nhũn ra nhưng trong lòng vẫn muốn mau mau thoát khỏi hiện trường, không ngờ trong chiếu đã có một bàn tay nhanh nhẹn thò ra túm lấy mắt cá chân hắn

“Vị này... Không biết tên đại gia a! Ngài đại nhân đừng chấp tiểu nhân, hãy an tâm mà lên đường đi ... Ta không phải cố ý lợi dụng ngài ...” Phó Phong cơ hồ sợ tới mức khóc không ra tiếng quỳ xuống trước “thi thể” mà sấm hối, quả nhiên sư phó nói không sai, không thể vì túng quá mà sinh tà niệm ...

“...” nằm trên mặt đất, “Thi thể” chính là người mà ngày đó tương kế tựu kế, giả chết mà chạy – Lý Nguyên Lỗi, hắn ý mình từ khi sinh ra đã có dị bẩm, trái tim nằm ở bên phải nên mới lớn mặt để cho mũi tên xuyên qua bên ngực trái, khiến hung thủ nghĩ hắn đã chết. Cũng là khiến Bát Vương gia lơ lửng cảnh giác, bắt quả hấn tính sai một nước cờ vì sức khỏe chưa từng trải qua chiến trường binh mã, kỵ binh phía sau lại bị cuồng phong làm cho không tiến về phía trước được, thành ra hấn bốn mà hóa thật, xem chút nữa chôn thầy tại núi tuyết hoang vu. Bị ngã xuống từ trên lưng ngựa, hấn vì bị thương mà hôn mê bất tỉnh, không kịp vận nội công trong người để tránh hàn khiến cho khí huyết ngưng trệ lại thêm suýt nữa trở thành bữa trưa cho loài dã lang. May mắn có Phó Phong cái tên lười biếng này không thêm khiêng mà vác hấn kéo lê trên mặt tuyết, tuy hấn bị những mảnh tuyết bén nhọn thương hạ tứ chi không chỗ nào không bị đâm nhưng cũng là phương pháp hữu hiệu giúp cho máu vốn đã ngưng tụ trong người hấn bắt đầu lưu động, lại vừa nãy mới bị Phó Phong ôm chặt trong ngực, hấn lại có thể chậm rãi tự khởi khí, đồng thời vừa buồn cười vừa tức giận khi nghe cái tên này giả mạo là “trượng phu” của mình. Phó Phong lại diễn kịch quá giỏi, khi nghe đến mình có nguy cơ chui vào quan tài mà đi gặp diêm gia liền phát ra tiếng kêu, tránh để chuyện bốn quá hoá thật lại xảy ra.

“Ô.. đại gia, tiểu nhân ta sai rồi, ta biết sai lầm rồi, ta không nên đem di thể phế vật của người mà lợi dụng, ta nhất định hảo hảo mà liêm táng người, người làm ơn buông tay ra đi ...” Kinh hãi nhìn bàn tay của cương thi đang nắm chặt chân mình mà cầu xin mà không được, Phó Phong liều mạng nghĩ muốn vụng bưng tay hất ra nhưng lại không hề có tác dụng

Hừ, dám đem hân làm “Nương tử”, “thi thể” cũng đã là tội không thể dung thứ, thế mà còn dám nói là phế vật lợi dụng?! Lý Nguyên Lỗi nheo nheo ánh mắt nguy hiểm, cười lên có chút quỷ dị, so với giáp mặt giáo huấn hân thì tốt hơn là dùng cái kế hoạch đang hình thành trong lòng.

“Đại gia? Ta không phải là nương tử người sao?” Nhìn tên tiểu tử bị mình dọa đến sắp tiểu ra quần, Lý Nguyên Lỗi nhin không được liền cười hì hì nhắc lại cách hân xưng hô với mình

“Ô...” này quỷ như thế nào mà lại có thể nói tiếng người? Rút hết can đảm dùng hai mắt hiện đang nhắm chặt hé ra, đánh bạo nhìn về phía thi thể trên mặt đất. Tuy rằng về mặt có chút uể oải nhưng khí sắc rõ ràng đã khá hơn rất nhiều. Nơm nớp lo sợ nhìn xuống ngực xem hân có thở hay không, lúc đưa mắt hướng lên lại chạm phải đôi mắt xanh thẳm như ngọc khiến Phó Phong không khỏi ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên cảm thấy một trần choáng váng ở đầu Đây đôi mắt màu lam như vậy thật dễ khiến người ta liên tưởng nó được đúc thành từ loại ngọc bích thượng hảo hạng, làm cho hân theo phản xạ tự nhiên có điều kiện nghĩ rằng khả dĩ có thể đem ngọc ấy bán được bao nhiêu. Ai da!! nếu là ngọc bích thật thì tốt rồi, trong lòng lại mơ tưởng đến một tòa kim sơn lộng lẫy, Phó Phong thấy tim đập liên hồi cơ hồ như muốn từ trong ***g ngực mà nhảy ra ...

“Ân?” cái phản ứng này thật là thú vị a!! Lý Nguyên Lỗi ngược nhìn ánh mắt của tên tiểu khát cái khi này còn mở to chứa đầy hoảng sợ, khi vừa chạm ánh mắt hân liền giống như gặp được mối tình đầu, dùng ánh mắt nhìn tình nhân say đắm mà nóng bỏng chăm chú nhìn hân. Hân nỗ lực khởi động thân mình ghé sát người y, thì thầm như thổi khí vào tai y “Tướng công, vết thương của ta bây giờ đang rất là đau, hiện đi không nổi, người có thể nào tìm giúp ta chỗ trị thương?”

“ách ...!” kì thực hân có chút vất vả mới nghe rõ được âm thanh trầm thấp đầy mị lực kia Phó Phong ý thức liền trở nên hỗn loạn đầu óc thì mờ mịt chỉ biết ngây ngô cười gật đầu – ai! mà kệ nam nhân này là người hay quỷ, , tóm lại có thể cùng vàng a, tiền a, bảo thạch a linh tinh dính bên trên cảm giác sẽ không phải là chuyện xấu!!! Nghĩ như vậy, Phó Phong đứng lên mang thân hình cao lớn kia công trên lưng rồi sải bước ly khai, bỏ lại cái hiện trường vừa xảy ra “ xác chết vùng dậy án “, hướng về phía sơn thần miếu mà mãi miết đi.

Hai canh giờ sau

“Uy, người rót cuộc là cái gì vậy a?! Ta không có nhớ là có mời người tới nhà của ta làm khách, hiện tại thương thể của người cũng xử lý tốt, người lập tức rút cho ta...”

Xong rồi, hân nhất định là bị ánh mắt đó làm cho mê muội, cảm giác ánh mắt màu lam ngọc kia cứ ôn nhu nhìn hân từ đầu tới chân, Phó Phong hơi giật mình đem vết thương của nam nhân kia mà xử lý cho tốt, cũng tại hân vốn không nên có tà tâm mà lợi dụng, cái lời nói nhỏ nhẹ bên tai ấy như có bùa chú u mê, khi hân tỉnh dậy thì tay hân đã đem những đồng tiền bảo bối yêu dấu, những đồng tiền hân cần răng cần cỏ dành dụm trong hai tháng, tới mức đói gần chết cũng quyết không đem ra – hai mươi đồng tiền trân quý của hân lại phải đành lòng bỏ vào tay lão đại phu kia khiến trong lòng hân đau như dao cắt. Phó Phong cuối cùng cũng đã thanh tỉnh lại, hai tay chống nạnh nhìn về cái người đang chiếm cái giường của hân – thật ra chỉ là cái ván cửa rồi phủ lên cái chăn – cái người nam tử ấy lại cười cười mà nói

“ Nga tướng công yêu dấu, người đúng thật là quá sức bậy bạ à, ta trước hết phải dạy dỗ người đằng hoàng mới được. Thứ nhất, ta là người, không phải đồ vật này nọ; thứ hai ta đây đâu phải khách người mời đến, người ta là nương tử nhà người, theo người về nhà là đương nhiên mà, Thứ ba, theo ta được biết chỉ có mấy thứ hình tròn hoặc cầu mới lặn (chữ cổn: cút với cữ cổn: lặn là đồng âm ạ) được thôi, người xem ta đây bộ dáng có giống trái cầu?” Tốt, chơi chữ rất hay!!Thấy tiểu khát cái trợn tròn mắt, mặt nghếch ra như con ếch dòm hân sau khi bị hân cố tình nhìn y bằng mị nhãn ngọc lục khiến cho khắp người y nổi đầy da gà, sau thấy thú vị liền quyết định thử thách tính nhẫn nại của Phó Phong. Lý Nguyên Lỗi liền đầu vào đây dùng lý lẽ phân bác lại ý định đuổi người.

“ Uy.. người có hay không tự giác của nam nhân hả?” nhìn xuống đôi mắt ngọc lục đắm nước ai oán nhìn

y, mị nhân như tơ khiến y thiếu chút nữa lại bị thần sắc đó làm mê đắm không biết trời trăng. Phó Phong sau lấy lại bình tĩnh nhìn đến Lý Nguyên Lỗi giọng nói chứa đầy bốn cột liền hết lớn.

“Có... Đương nhiên là có... Chính là người ta là bị người cứu, vốn là là muốn báo ân cho người, hơn nữa lại bị người ôm qua sờ qua Người lại kêu ta là nương tử, ta đương nhiên cũng chỉ có thể gọi người là tướng công!! ân, ghét quá à, làm sao phải để người ta nói thẳng ra như vậy chứ.. ” rồi liền sau đó là một vẻ mặt “ngượng ngùng” bắt đầu ca bài ca thường gặp trên các tiết mục ca kịch “ Anh hùng cứu mạng, đại ân đại đức, tiểu nữ không có gì để báo ân, chỉ nguyện lấy thân đền đáp “. Lại còn làm cái điệu bộ e thẹn, lấy tay áo nhẹ che mặt dáng điệu thì hờn dỗi phun ra cái câu “ ghét quá à” làm cho dạ dày Phó Phong gặp một trận run rẩy, nếu không phải hẳn ba ngày chưa ăn gì thì hôm nay tại đây cũng nhất định sẽ đem tất cả trong bụng ối ra cho bằng hết.

“ người ...” này người nhìn ta có giống một tên ngốc tử không, nhìn người nam nhân trên giường đang trở mình không thèm để ý, Phó Phong trong bụng chửi to

“ Tướng công, ta như thế nào lại cảm thấy người trong lòng đang thầm trách mắng ta? “ai, đáng tiếc thân thể hắn đang bị thương nặng không thể cử động mạnh nếu không hắn sẽ đi ra mà dựa ở cái cửa kia diễn luôn một tuồng nương tử bị bỏ rơi thê lương chua xót, hiệu quả chắc chắn rất tốt a! Nhìn qua thấy Phó Phong mặt đỏ, mím môi mím lợi, con mắt thì thiếu chút nữa là rớt ra ngoài, Lý Nguyên Lỗi thích chí bốp bốp cổ tay, thở dài đồ thừa là mình đây đi đứng không tiện.

“.. ” mặc kệ cái tên háo sắc nhà người!! không thèm vì người này mà lên cơn nữa, Phó Phong bụng nghĩ cũng nên an ủi cái bao tử đáng thương của mình một chút. Ăn no rồi sẽ không bị hấn chọc cho tức chết nữa. nghĩ liền xoay người đem cái túi đựng gạo, mở ra lấy một trăm hột gạo, sau suy nghĩ thế nào lại đem ba hột bỏ lại vô túi rồi kĩ càng cột chặt cái túi.

“ Oa, tướng công người thật lợi hại nga! có thể dùng chín mươi bảy hột gạo mà nấu cơm nha!” Xem cái tên khất cái tiểu tử này sẽ không lo lắng gì cho ta, nhìn cái bộ dạng keo kiệt bủn xỉn của hắn là biết, Lý Nguyên Lỗi đảo mắt nhìn quanh, từ từ tính toán sẽ cướp đồ ăn của tên này thế nào đây.

“Hừ...” Từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, quay sang Lý Nguyên Lỗi bĩu môi không thèm nói tiếng nào, Phó Phong bắt đầu vui đùa vào bếp lò, tập trung nấu cháo.

“ A, trong nồi thế nào mà thấy toàn nước không vậy?” Sau khi điều khí chữa thương, phát hiện mình tuy không mất máu quá nhiều nhưng gan có điều bị thương tổn, Lý Nguyên Lỗi cười cười nhìn về phía nồi cháo chỉ có chín mươi bảy hột gạo mà lại đổ cả một nồi nước, ngạc nhiên nói “ ” Oa, hay cái người nấu chính là thứ công phu trong truyền thuyết.. bản dân thực phẩm? tướng công, chúng ta hảo đáng thương nghèo như vậy ...”

“ Người trật tự một chút đi!” quả thật cái thứ nước không này dù có miễn cưỡng cũng không thể ráng gọi là cháo được, Phó Phong bị nói trúng tim đen liền ức chế ngược lên nhìn cái tên không biết an phận kia bằng ánh mắt đầy oán khí.

“ Được thôi! Người ta cũng rất đói bụng nha, tướng công người có nghĩ là nên ăn thịt?” Không để ý đến ánh mắt của Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi ngược lại liền dùng ngay loại giọng ngọt ngào tới mức khiến người ta nổi da gà mà nói

“ Người nằm mơ à? ta đây không có tiền đâu!” Nghĩ đến việc bị người này dụ đến dốc hết tiền chữa thương cho hắn mà đau lòng, Phó Phong nuốt nước bọt nhìn người kia mà thấy muốn bốc hỏa.

“ Ân, người đi lại đây với ta, ta có thể kiếm thịt cho người mà không mất tiền “Tuy rằng thương tổn không nguy hại đến tính mạng, máu cũng không mất quá nhiều nhưng so ra sức khỏe vẫn còn rất kém, Nhìn qua thấy Phó Phong cái mặt vừa tò mò vừa háo hức muốn thử, Lý Nguyên Lỗi từ một bên rút ra một thanh của dài để chống, tập tễnh đi ra ngoài

“ Uy, người bệnh sắp chết mà còn muốn đi ra ngoài, bộ chề đời dài quá a?” Quan sát Lý Nguyên Lỗi cước bộ đi ra ngoài, Phó Phong vạ lần khó hiểu

“ Người xem đây nha “ Từ mặt bằng, hấn tạc khai một cái hố nhỏ, nhìn đến trong nước từ từ có cả trời lên để thử liền lấy hai ngón tay, nhắm mắt vận công, cổ tay vẽ một hình bán nguyệt trong không khí rồi một

chương đâm vào trong nước, liền sau đó mặt nước nổi lên một con cá.

“A, người còn có chiêu thức ấy!” Phó Phong ai mắt háo hức nhìn Lý Nguyên Lỗi lúc này đang nhìn mặt vì đụng phải vết thương, Phó Phong thích thú nhìn chăm chăm con cá đang nổi lên trên mặt nước

“Người tới thử xem, cổ tay đừng quá cương, không cần theo ngay mặt lạt đi xuống, bởi vì nước có chiết xạ, so với người xem con cá bơi trong nước, vị trí phải thấp hơn hai phần tả hữu mới chính là vị trí thật sự của con cá...” Kéo Phó Phong qua một bên, Lý Nguyên Lỗi bắt tay giảng giải cho hắn cách xác định phương vị con cá.

“ Ân” Phó Phong cao hứng chăm chú học cho tốt chiêu thức mới mẻ này, Nghĩ đến nó cũng có lợi nhiều cho cái miệng ba tháng không biết được cái mùi vị thịt, trên mặt bằng một đôi bóng người cuối cùng cũng có bước đầu hòa giải.

3. Chương 3

Bên ngọn lửa bập bùng, một chuỗi cá được cắm cạnh bên đầu gần như đã chín, dần dần để lộ ra màu sắc óng ả và mùi vị thơm cực kì hấp dẫn, Phó Phong lúc này đang giương con mắt háo hức nhìn, cái miệng thì chảy nước miếng từ lúc bắt đầu nướng cá cho tới bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

“ Tốt lắm, tướng công, mau qua đây nếm thử tay nghề của ta!” Vừa nói xong câu đó, một khắc sau trên mặt đất liền biến mất một con cá. Cứ thế dù luôn mồm kêu gào rằng cá trong miệng quá nóng nhưng cũng không ai chịu chậm trễ để mất phần. Sau một hồi trở thành chiến tranh giành thực phẩm trong im lặng, khi vừa bắt đầu thực vật tài nguyên cũng gọi là phong phú, hai người miễn cưỡng vẫn duy trì hòa bình của chung, nhưng tới giây phút này, khi nhìn lại bên đồng lửa chỉ còn lại một con cá trơ trọi, hai người không hẹn mà cùng nhìn về đối phương, ánh mắt khi thì tha thiết lúc thì chất chứa hỏa thượng, tương giao như thiên địa vân vũ, trời mây biến sắc, tự hồ có âm thanh keng keng đụng chạm kích ra một chuỗi tia lửa lóe sáng.

“ Đây! nếu bảo ta là tướng công, Phu vi thiên, đương nhiên làm chuyện gì cũng ta trước rồi! nhiều nhất có thể mỗi người một nửa ...” Dù miệng nói cứng nhưng Phó Phong cũng biết rõ rằng khó mà giành lại cái tên này, cũng đành ngoái lại nhìn đến cái thứ mỹ vị khó hưởng thụ kia mà nói một câu cáo từ

Lý do vậy nghe cũng được đấy! Lý Nguyên Lỗi nhất bĩu môi, không thèm nói nhiều bèn tiết kiệm thời gian nhanh tay đem cái bữa ăn tối cuối cùng – Jêsu và 12 môn đồ nhét vào cái miệng đang há to rồi mới yên tâm nhìn qua Phó Phong đang vác bộ mặt phần uất bị thương, biểu tình đặc ý phun ra cái đuôi cá, cười hề hề “ nhạ!! Tới mà lấy đây ...ha ha “

“ Cá của ta “ một tiếng thét thương tâm kinh thiên động địa vang lên, Phó Phong liền mạng nhảy dựng lên giờ tay định mở miệng hất ra, Lý Nguyên Lỗi gấp chiêu sách chiêu, một trái một phải nắm hai tay của Phó Phong mà dẫn xuống. Hai tay bị khóa cứng không động dây được, Phó Phong liền dùng cách đơn giản trực tiếp dùng miệng đối miệng Lý Nguyên Lỗi, dùng cái lưỡi tham nhập vào khoang miệng ấm nóng mà tìm kiếm để lòi con cá nhỏ trở vào miệng mình.

“Ách ...” Lý Nguyên Lỗi căn bản là bị hấn dọa ngây người, sợ run một hồi mới nhận ra là môi cái tên tiểu tử này cứ dính lấy môi mình không ngừng liếm cắn, đầu lưỡi kia lại càng không chút khách khí tham nhập vào khoang miệng mình mà không ngừng sục sạo, cái hành vi này ...là hôn mà!

Quấy, cố gắng lặn càng lúc càng sâu mà mút liếm như là phải tìm cho ra cái con cá nhỏ kia mới vừa lòng mà buông ra. Lý Nguyên Lỗi neho mắt bỗng nhiên trên miệng hợp lại, trở mình lên trên tự động đưa đầu lưỡi của mình, lấy răng cắn nhẹ đầu lưỡi y khiến y không thể thoái lui được.

“Ân? ngô.. ” dường như có gì đó không ổn vốn đơn thuần chỉ là tranh giành thực phẩm với Lý Nguyên Lỗi sao lại biến thành cái hôn tràn ngập khiêu khích ý tứ?chưa từng trải nghiệm qua việc này, Phó Phong chỉ thấy cơ thể bỗng trở nên khô nóng theo từng động tác của Lý Nguyên Lỗi, cuống quýt đẩy người ra muốn rời khỏi, động tác đó lại làm cho Lý Nguyên Lỗi càng tiến đầu lưỡi sâu vào trong mà thâm nhập, quyết không chịu buông tha

“Ừ.. người ...buông “ con cá nhỏ đáng thương nằm ở giữa chịu đựng sự cường bức của hai cái lưỡi gấn bó triển miên. Phó Phong bỗng chốc theo bản năng mà đem con cá nhỏ cùng nước miếng của Lý Nguyên Lỗi mà nuốt xuống thực quản, hít một hơi sâu đẩy cái người đang chiếm đoạt khoang miệng của mình ra.

“Ăn ngon không?” Kỳ quái, chính mình dực vọng thể nào lại bị như vậy một người nam nhân khời mào? Hơn nữa không phải là cùng mỹ nhân gì mà lại là một tên dơ bẩn tiểu khát cái?! ... Nhìn Phó Phong bị mình hôn sâu qua đi không tự chủ được địa đã ướt ướt ánh mắt, Lý Nguyên Lỗi thấp dặt giọng hỏi.

“Ăn...” Đầu đã ăn xong rồi không phải sao? Phó Phong khó hiểu nhìn cái người vừa mới áp chế mình, bất đắc dĩ nhớ lại hành động quái dị của hắn, khiến cho mình hít thở không thông, phần eo đều bủn rủn vô lực ... đành phải dùng ánh mắt ý bảo hắn dừng tay.

“Ta còn chưa ăn đủ...” lẩm lẩm bằng đôi môi bị hôn đến mức sưng tấy lên, trong người hạ thiên hạ còn không có phản kháng, cũng vô lực phản kháng khi nhìn thấy đại mỹ nhân nở nụ cười khuyên quốc khuyên thành, ý cười như vừa được thưởng thức cực phẩm nhân gian.

Trong mộng, tựa hồ có luồng hơi ấm áp theo lưng truyền đến...

Hơi hơi chuyển tỉnh Phó Phong bán mở to mắt, nhìn đến bên ngoài vẫn là ráng hồng dày đặc, tuyết rơi bay tán loạn, khốn đốn ngập một cái, trở mình thuận tay ôm lấy người bên cạnh, bên mặt truyền đến độ ấm cảm thấy thích chí cọt cọt cái đầu rồi tiếp tục vù vù ngủ nhiều.

“Ừ, đồ lưỡi biếng!! mau dậy!” Hắn có thể ngủ ngon như vậy là tốt lắm rồi! Nhưng chính là y không có khả năng nhin giỏi như vậy, lớn như vậy lần biết cái gì gọi là “ đói khát “, Lý Nguyên Lỗi không thể tin được con người kia khi này dường như đã muốn tỉnh, xoay lưng lại thì lại vùi đầu vào ngực mình mà tiếp tục dẹt mộng.

“Ăn, đừng phá... Làm cho ta ngủ thêm một hồi...” Ăn, chính mình ôm con người trước mặt trừ bỏ ấm áp ngoại, còn có mềm mềm mịn mịn, rất êm ái tất nhiên là tốt hơn nhiều so với ngủ trên ván, Được một tác lại muốn tiến một thước mà đem chân cũng gác lên, Phó Phong lợi dụng một loại cả người ba ở Lý Nguyên Lỗi trên người ấm vị tư thế lâu bầu.

“Sáng sớm chim chóc mới có trùng ăn a! Đứng lên rồi!” Thiên! Khi hắn là siêu nhân hả? Chỉ ăn có mấy cái cá nhỏ mà sáu cái canh giờ không cần ăn cơm, vừa lâu lâu vừa nghe bụng mình thi nhau oánh trống kêu oan. Lý Nguyên Lỗi chưa từ bỏ ý định liền hung hăng nắm lấy người hắn mà ra sức lay ...

“Thì sâu cứ để chim ăn đi việc gì tới ta ” Không thoải mái vì bị đánh thức, thần trí còn chưa tỉnh táo, vừa lơ dờ phản bác vừa lơ mơ ngó liên liên đụng ngay ánh mắt kia đang nhìn mình đắm đuối.

“Ô —— oa —— a!”

ô —— là người nào đó!! Kí ức ồ ạt quay trở về là cái người này hôm qua làm cái trò kì lạ với hắn khiến hắn không thở nổi, cuối cùng làm hắn thấy nóng rực trên mặt, một trận tối tăm mặt mày mà ngắt đi một chút

oa —— Đột nhiên nhận ra cái giường êm êm ái ái này giờ mình hưởng thụ lại chính là lòng ngực của nam nhân này, chính mình còn đang ôm hắn với một tư thế rất là khó nói.

a —— là bởi vì có người nào đó kinh hách quá độ vội vàng lui về phía sau khi chột ngã xuống giường đi mà phát ra kêu thảm thiết!

“Tướng công, người không cần sáng sớm đứng lên thấy ta liền như vậy hưng phấn quá độ, hoan hô nhảy nhót, kích động đến trượt chân mà lọt giường đi?” Buồn cười nhìn cái người đang chật vật ở mép giường giãy dụa đứng lên tiểu khát nhi, Lý Nguyên Lỗi tao nhã địa bán khởi động thân mình, chìa tay ra nhấn mảy địa hướng về người trên nheo mắt cười.

Lại... Lại tới nữa! Chỉ cần bị hắn dùng ánh mắt màu lam ấy nhìn mình không chớp, chính mình liền không tự chủ được, tim đập loạn xạ, hô hấp không khoái, hai chân như nhũn ra... Hay là này bệnh trạng thuyết mình tên nam tử này có rất nhiều tiền a? Có thể làm cho hắn nhuyển thành như vậy, đương nhiên sẽ không phải loại có ít tiền rồi, ít nhất cũng phải là cái núi vàng núi bạc và vân vân... Bất quá dường như cũng không đúng a, cứ hắn trở về thời điểm hắn trên người một đồng cũng không có, nhiều nhất bất quá là cái không có thể ăn không thể mặc phương ấn... Mặt trên khắc vẫn là dị tộc văn tự, hắn một chút cũng xem không

hiếu... Vốn đang tính toán đến hiệu cầm đồ đem cái phượng ấn đó biểu diễn làm đồ cổ bán, nhưng là ngày hôm qua kế hoạch đều bị này đột nhiên tỉnh lại nam tử quấy rầy ...

“Tướng công, chán ghét rồi, người như vậy xem người ta! Tuy rằng ta thừa nhận ta bộ dạng là có chút “trầm ngư lạc nhạn” chi sắc, cũng có một chút hơn cái gì gọi là mẫu đơn ngày xuân, Trung thu trăng tròn a thấy ta cũng muốn xấu hổ e thẹn mà tránh đi một chút! Nhưng là người cứ như vậy nhìn ta chằm chằm sẽ làm người ta thiệt ngượng ngùng da! ... Nga, tướng công, bộ hôm qua tướng công ăn quá no hay sao mà cái mặt nhìn như muốn ói thể kia? Ai, thật là! Chẳng lẽ xinh đẹp cũng là một loại sai lầm?!” Nhìn Phó Phong đại ra ngẩng nhìn ánh mắt mình, Lý Nguyên Lỗi cao hứng cúi xuống, ngọc diện tiến tới gần cái mặt đang bị dọa ngây người kia, cố gắng làm cho khuôn mặt thể hiện ra vẻ ra hồn dỗi, nói liền một tràng, tự nhiên nhìn đến Phó Phong thần tình lộ ra chút yêu nhu dục tình dù chỉ trong chớp mắt, hắn liền ngưng lời nói, tránh cho lại phát sinh giỡn mà thành thật.

Người này... Rốt cuộc hiếu hay không “Xấu hổ” hai từ này viết làm sao?! Phó Phong cổ miệng giận trừng mắt, người kia lại lấy vẻ mặt thản nhiên tươi cười đối mặt với bên kia trừng mắt mắt lạnh lẽo pha chút ngu ngốc, khóe môi run rẩy không nói nên lời, bỗng nhiên từ bên ngoài hàng rào cái miếu đổ nát vang lên một tiếng “Nha ——”.

“Tiểu Phong ca... Người hôm qua như thế nào không tới nhà của ta đi uống cháo mồng 8 tháng chạp a?” Ngay lúc hai người một người trên giường, một người dưới giường địa giằng co, một đạo trong trẻo giọng nữ theo phá cửa ngoại truyền đến, “Cha ta còn nhớ kỹ gió lớn tuyết lớn người một người... A, hai người nha? Vị này chính là?” thanh âm thật giống như người da, ngay cửa đại môn tiến vào là một vị thanh y cô nương.

“Nhược Tiêm, đừng để ý cái tên ngu ngốc đó!” Nhìn kia thôn cô Đỗ Nhược Tiêm đột nhiên thần thần như gặp một cái sét đánh vũ trụ vô địch đại mỹ nhân mà cứng họng, Phó Phong tiến tới hươ hươ tay trước mặt nàng, ý đồ câu quay về thần trí của nàng.

Lý Nguyên Lỗi bình thản ung dung nhận ánh mắt ngạc nhiên, nhưng càng hấp dẫn lực chú ý hắn chính là Đỗ Nhược Tiêm cánh tay phải thượng kéo một cái nho nhỏ cái giỏ... Có ăn nha!

“Nhược Tiêm cô nương, tại hạ Lý Nguyên Lỗi, nhà ở tại Kỳ Liên sơn dưới chân một cái trấn nhỏ lý, lần này là tiến quan tìm thân, ở trên đường gặp thổ phỉ, hỗn chiến trung lại cùng người nhà thất lạc, không thể không độc thân lưu lạc Trung Nguyên...” Quả nhiên tiểu mỹ nhân đại soái ca mị lực nam nữ giai nghi, còn có cái gì sánh bằng nhân gặp rủi ro càng làm người ta đau lòng? Nghe Lý Nguyên Lỗi hồi tiếc tự ngã thấp thuyệt, nhìn cặp mắt màu lam ngập nước lam ở khóe mắt tựa hồ có lệ chực trào ra, cái giỏ nho nhỏ của thôn cô Đỗ vốn muốn đến trấn lý chợ thượng phụ thân cấp ca ca đưa đi mười chén cháo loãng, tứ trương thông bính, hai cái trứng muối cũng đã như là phôi mình trước tiểu mỹ nhân đại soái ca cuối cùng là biến mất trong cái miệng nho nhỏ xinh xinh đó ...

“Ai, nguyên lai người như vậy đáng thương nha!” Nghe xong câu chuyện dài dòng thỉnh thoảng cũng gián đoạn bởi âm thanh nuốt nuốt Thuyết thư chuyện xưa, Đỗ Nhược Tiêm t mắt chảy xuống đồng tình lệ, thu thập mấy cái bát không trên bàn, nhìn về phía kia hai kẻ đang no nê bên cạnh

“Ai, hiện tại gió to đại tuyết, nhà ai cũng không thỉnh làm công nhật. Chờ ba tháng gian tiết trời ấm lại, Tiểu Phong ca mới mới có thể tìm được công việc ... Nhà của ta sẽ ngụ ở thôn đông đầu, bình thường ngày mùa thời điểm Tiểu Phong ca cũng thường đi giúp nhà của ta làm chút việc nhà nông và mấy thứ lật vật, các người hai cái mấy ngày này phải thật sự là tìm không thấy ăn, ghé nhà ta chút cũng tốt! Huống chi người còn bị thương, không hảo hảo tĩnh dưỡng nếu chuyển biến xấu liền nguy rồi...”

“Ngô... Nhược Tiêm, hay là thôi đi, nương của người ...nàng ấy không ưa ta.. ” Cố gắng nuốt xuống cuối cùng một hơi thông bính, Phó Phong hơi hơi hít một hơi. Từ ba năm trước đây Nhược Tiêm thân sinh mẫu thân đã chết, nàng với người mẹ kế này cũng không hảo với nhau.

“Này...” Nhớ tới thực tế tình huống của bản thân, Đỗ Nhược Tiêm cắn chặt môi dưới.

“Không có việc gì, Đỗ cô nương, Tiểu Phong ta tự có cách! Hôm nay thật sự là cảm ơn người. Nhất cơm chi ân, có dịp tất báo!” Ân, nguyên lai Trường Thành trong ngoài quạ đen bình thường hắc, thiên hạ người đáng thương chỗ nào cũng có a! Đã nghe nói nhiều, ra đến xem tận nơi quả nhiên là chính xác, đây cũng gọi

là thu thập cho bản thân một chút kiến thức đi! Lý Nguyên Lỗi thu hồi khuôn mặt tươi cười không đứng đắn, rất là trịnh trọng nhún mảy hương về phía thôn cô đang bắn khoả nói lời cảm tạ.

“Ai, đừng quá khách khí! Ta xem ngươi gia thế tốt bụng, lại đoạn văn biết chữ, đãi dưỡng thương ở đây không tốt không bằng đến trấn trên đi, tìm xem đường sinh đường Lưu đại phu, hẳn lần trước có theo ta cha nói qua muốn tìm mấy người để làm tính toán sổ sách.” Nhìn xem sắc trời không còn sớm, chợ thượng phụ thân cùng ca ca chắc là đã đợi tới nóng nãy, Đỗ Nhược Tiêm chạy nhanh, nhớ tới cái giỏ giờ không còn chút đồ ăn, liền chạy nhanh về nhà lấy thêm, không quên góp chút ý kiến cho hai người.

“Uy, ngươi cũng lại chưa đủ đi? Hôm nay còn bữa đồ ăn của người ta!” Đỗ Nhược Tiêm vừa ly khai, Phó Phong liền trừng hướng cái kẻ lấy kinh kịch “Tiểu sinh gặp rủi ro” để bữa đồ ăn của tiểu cô nương ngày thơ Lý Nguyên Lỗi.

“Ngươi không phải cũng góp miếng ăn sao! Lại không vạch trần ta, ngươi cũng là đồng phạm!” Không chút do dự đem hết trọi trạng đổ lên đầu tiểu khát nhi, có điều, bây giờ thứ khiến Lý Nguyên Lỗi động tâm chính là đôi môi mấp máy liên tục không ngừng của tiểu khát nhi, ần, quả nhiên người ta nói ăn no ấm tư *** dục là chính xác ... Tuy rằng không hiểu được bản thân vì cái gì ... mà ... đối với con người này toàn thân cao thấp không mấy lượng thịt, gầy ba ba tiểu khát cái sinh ra hứng thú, nhưng nếu là ông trời an bài cùng bản tính sở trí, Lý Nguyên Lỗi cũng là không nghĩ tới ý muốn kháng cự khát khao muốn ôm nam nhân này trong lòng ngực —— dù sao hẳn đường đường vua của một nước, có thêm vài thê thiếp tử tể nam sủng cũng không quá mức, ít nhất hẳn còn không bằng Trung Nguyên hoàng đế có tam cung lục viện không phải sao?

“Ấn...” Khụ khụ, đôi mắt hiện lên ý thêm ăn cùng tiền tài không chút nào che dấu khát vọng bản năng, lúc bữa ăn bữa uống thì chỉ có dã tâm, ăn no uống say, thông thả rồi mới cho cái lương tâm mình có cơ hội cắn rứt một chút. Nhìn lại thì sắc trời cũng đã muộn ... Phó Phong mới thận trọng tính toán cho bản thân, cười gượng, đột nhiên để ý thấy ánh mắt màu lam kia lại nhìn mình không chớp mắt một cách kì lạ, trên môi lại phát ra nụ cười kì quái ... Mặc kệ! Cho dù đuổi lý cũng muốn phải cái cổ được hai ba phần chữ, ai sợ ai a?! So mắt ai to hơn hả? Ngươi trừng ta bộ ta không biết trừng lại a! Nghĩ như vậy, Phó Phong vội vàng đem hai mắt mở giống như chuông đồng, không nháy mắt cũng quay về trừng mắt nhìn qua đi.

“!” Hẳn như vậy mờ mịt xem xét ánh mắt mình ... Hảo mê người! Hai người bốn mắt trừng tới trừng lui một hồi, Lý Nguyên Lỗi chỉ cảm thấy bản thân dâng lên một trận khô nóng mãnh liệt, vốn là của ngày hôm qua sau khi hôn tiểu khát nhi nhưng vì hẳn ngất xỉu làm cho dục hỏa không cách nào phát tiết được, thân hạ chưa phát tiết dục hỏa phóng lên cao, ngô... Như là ngày hôm qua khi hôn nhau, tiểu khát nhi thật đúng là một thiếu niên ngây thơ chưa biết gì, đây tư vị a Lý Nguyên Lỗi quyết định chủ ý —— dù sao khi hẳn rời đi Trung Nguyên cũng không nghĩ muốn buông ra món đồ chơi thú vị này, nhiều nhất bất quá sau này cùng đem hẳn trở về Tây Hạ phong quan tiến tước ... Hơn nữa nam nhân cũng sẽ không mang thai, bẻ hẳn làm thủ tịnh chân... Đã có nhiều cái lợi như vậy, tâm động không bằng hành động! Đại hoàng đế nói làm liền làm vừa nghĩ tay vừa đưa lên miết miết đôi má của tiểu khát cái trước mặt, ai da niêm lượng này sắp có thể trở thành Tây Hạ hoàng đế nam sủng nam tử, “Ngươi rất gầy!” Không chút khách khí chỉ trích, nhưng cái cảm giác khi chạm vào làn da kia thật là thoải mái, thật khiến cho Lý Nguyên Lỗi luyến tiếc buông tay ra, bắc giác tay kia cũng đưa lên, tả hữu hai bên hai tay không an phận đông xoa bóp, tây kháp kháp, say mê miết miết không thềm để ý đến đương sự.

“Đau!” Hồn nhiên không biết nguy hiểm đã tới, khờ dại tiểu bạch thỏ cứ như vậy ngây ngốc trừng mắt nhìn vào đôi mắt sắc lang, Phó Phong tức giận đưa tay hất đôi bàn tay đang tham lam đang đặt trên mặt mình, thỏ phì phì địa trừng mắt nói: “Ngươi bị ngu a! Có biết đau không? Không tin ngươi đưa mặt cho ta bóp xem!”

“Tướng công, ngươi so với ta ăn nhiều hơn phải không, hồi nãy ăn cái bánh bao, nửa bát cháo, ta có phải hay không nên ăn thêm một chút?” “Ồn nhu” nói xong, Lý Nguyên Lỗi liền dùng một tốc độ có thể ví như như là sét đánh không kịp bưng tai ôm sát tiểu khát cái rồi bắt đầu quá trình tìm kiếm “thức ăn”

Tên nam nhân này có làm không a?! Cho dù ta đây ăn có nhiều hơn so với hẳn nhưng đều là nuốt vào bụng hết a, bây giờ hẳn muốn tìm cái quái gì trong miệng ta..

“Ấn... Bạch... Si...” Không được, mắt mở to nhìn trừng trừng vào cái khuôn mặt tuần tú đang phóng đại dần

dần trước mặt tiếp theo, tiếp theo môi truyền đến một cổ cảm giác tê dại, Phó Phong nhận thua nhắm hai mắt lại, hai chân mềm nhũn, đầu óc mơ màng, trước mắt từ từ kéo đến một mảng đen.

“Sách! Vậy cũng được a?” Rất là phiền não nhìn chuyện xưa tái diễn, Lý Nguyên Lỗi động lú lờ, mới hôn một cái thôi mà, hắn còn chưa ra chiêu đông cung mười hai thức, võ nghệ mười tám bàn, bỗng cữ soạn lại kiểu này này không phải muốn cho hắn dục hỏa đốt người mà chết sao?!

Quên đi, xui rồi thì chơi được gì nữa ... Xem ra này tiểu khát cái là trường kỳ thiếu dinh dưỡng, thân thể thực tại quá mức suy yếu, về sau phải hảo hảo điều dưỡng một trận mới có thể làm tới cùng được. Dem cái thân hình mềm nhũn kia vắt lên giường, Lý Nguyên Lỗi ở một bên khoanh chân ngồi xuống “Lấy mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm ” ngồi xuống vận động chữa thương, hô hấp dần dần đều đặn ...

Một năm trôi qua, bây giờ đã sang xuân.

Cảnh xuân xinh đẹp, mặt đất tràn xuân, xuân hoa sáng lạn, sắc xuân khôn cùng, xuân vũ kéo dài, xuân sắc phiền lòng, xuân... Xuân tình bùng bùng phần chấn?!

Đúng vậy! Mùa xuân đã đến cuối cùng cũng dễ dàng tìm được công việc để nuôi sống bản thân, Phó Phong ở chỗ ông chủ đại nương thả trâu, tây gia đại thẩm cho lợn ăn thật vất vả mới vợi vãi thâu xong tiền công liền tính toán làm sao để sinh sống trong mấy tháng này ...

Đương nhiên, Phó Phong luôn nghĩ trong đầu ý niệm muốn đuổi tên kia đi cho khuất mắt, nhưng mà cái tên kia trước mặt người khác khóc lóc thảm thương dường như đem hắn là cái thứ cùng hung cực ác, bức lương vì xướng ác bá, thiên hạ mới quay lưng lại, y chưa kịp mở miệng nói đuổi hắn đi khi hắn liền tiến lên đi lên dùng miệng kiểm tra cái khoang miệng y nội hay không có còn sót lại đồ ăn (quá ngây thơ), còn hung hăng rà soát cho tới lúc y xém ngất xỉu mới chịu buông, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói cái gì tất cả đều là chính y gây họa, ở trước mặt mọi người nói hắn là nương tử của y, lại sờ soạng hắn (chính là lúc y giúp hắn băng bó miệng vết thương), càng là trọng yếu hơn một chút là cả hai trước kia còn có hành động thân thiết qua lại với nhau, bây giờ y không làm chồng hắn thì hắn biết làm sao?! Ai, thật sự là nhất thất hôn thành thiên cổ hận! Tuy rằng hắn cũng có nghĩ tới không đuổi được thì gia gia ta trốn đi vậy Nhưng chính là khi hắn tự động mất tích vài ngày rồi về nhà, tự nhiên đánh hơi thấy mùi lạ, cái tên kia chẳng những ăn ngon ngủ ngon, còn không biết dùng cách gì mà phát hiện ra nơi hắn giấu tiểu kim khôi, rất là tự động tự giác cầm tiền đi mua đồ ăn vật dụng, làm cho hắn ức chế chịu không được mà ngửa đầu lên trời gào một câu “Bào đắc liễu hòa thượng”! (- bó tay ạ)

Ai, được rồi! Hắn nhận mệnh, tên sát tinh này đuổi không chịu đi thì cho hắn ở lại đi, dù sao xem thân thể hắn cũng coi như kiện khang, chờ hắn dưỡng thương khôi phục thì bảo hắn đi tìm việc làm vậy! Vì thế hai người qua lại một hồi thì thành ra sống chung một nhà, lại càng giống cái gì cuộc sống vợ chồng mà cái tên Lý Nguyên Lỗi hay nói. Chính là gần đây hắn phát hiện Lý Nguyên Lỗi đối với việc “kiểm tra hằng ngày ” càng ngày càng có hứng thú, chỉ là càng ngày trình độ càng tăng đáng kể, tay chân lại càng phát ra hạnh kiểm xấu, mỗi lần hôn đến hắn mơ mơ màng màng liền thò tay vào quần áo của hắn, bắt đầu từ trên xuống dưới sờ, mò, khiến tiểu đệ đệ phía dưới của hắn đến buổi sáng hôm sau luôn thẳng tắp đứng lên tập thể dục buổi sáng... Ai, tuy rằng nói mùa xuân là thích hợp động dục ngày, lỡ lúc ấy hắn tính sai thì hỏng bét, không lẽ để tên này thành nương tử của ta à?

“Tướng —— công ——!” cổ tình ngân nga kéo dài giọng, ra vẻ kiêu mị mê người khiến trái tim Phó Phong xém chút nữa rớt xuống đất da gà da vịt nổi khắp người, bên này ông chủ lưu đại nương thì dòm hắn từ trên xuống dưới một hồi rồi kéo tay Phó Phong, thí thăm khen hắn Tiểu Phong thật tinh mắt, ngần dậm xa xôi lại tìm được người vợ đẹp như vậy ...

Mà cái con người có da mặt dày ngang ngửa tường thành kia vừa nghe thấy liền làm ngay cái bản mặt then thùng, cười như phun châu nhả ngọc, oanh oanh róc rách nói: “Ai nha!ta đây tuy là nương tử của Tướng công đây nhưng vẫn đang hoang là một nam nhân a ...” Vừa dứt lời liền thấy Phó Phong tứ chi mềm nhũn, thất điên bát đảo run run ngó hắn Ông chủ đại nương tây gia đại tẩu bắc gia lục thúc nam gia bát công còn kiêm tây nam phương hướng thôn đầu thêm mấy mạng nữa thay hắn làm cái đài phát thanh, nhanh chóng đem tin hắn Phó Phong có một khuynh quốc khuynh thành nam nhân nương tử Tự nhiên hắn trở nên nổi tiếng trong khắp phạm vi mười dặm thôn xóm nam nữ già trẻ, đầu chợ cuối hẻm đều tìm hắn mà thuê làm việc, bất luận là sinh vật trong thời kì động dục hay chưa động dục, giống đực hay giống cái đều đối với mỹ

nam tử nhà hần có hứng thú thật lớn, tuy rằng hần đã nắm bắt được nhu cầu nhân dân, ở trước cửa đã bày ra một quầy thu tiền, nhưng vẫn là không đủ để tiếp đón hết tiến đoàn người lũ lượt tiến tới. Mà giờ phút này, cái kẻ khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết kia vừa tiêu sái từ bên ngoài lững thững bước vào, cổ tình không để ý biết bao cặp mắt thèm thuồng cùng những âm thanh nuốt nước miếng ực ực.

“Tướng công, người xem hôm nay lý đại nương giúp ta kết tóc có đẹp không?” điệu bộ đắc ý mím cười hỏi khiến cho Phó Phong không khỏi không chú ý đến động tác khoa trương quá mức cần thiết của hần đi —— ân, hần đã nói Trung Nguyên so với Tây Hạ hảo ngoạn thôi! Tại đây một năm có năm tháng là đại tuyết phong sơn (tuyết rơi phủ núi), tin tức tương đối bế tắc, nơi này núi nhỏ ao sâu dân phong chất phác. Bởi vì trong thôn khuê nữ thật sự quá ít, Những nam nhân không cưới được vợ liền gom hai ỏ chần lại với nhau, thế là thành một gia đình, mọi người đối nam phong sớm đã sớm quen thuộc. Trọng yếu hơn nếu lánh nạn ở nơi này thì sẽ không ai tìm được hần, lại không có một đồng thần hạ, nội đãi giám thị hành vi của hần, còn có thể mặc phiêu phiêu quần áo, hơn nữa hàng xóm gia đại thúc đại nương cũng thích giúp hần trong việc ăn mặc. Hần hôm nay mới biết được nguyên lai ở Trung Nguyên chỉ có cô nương (hoặc là trở thành nam thê của nhà giàu) mới có thể vấn tóc thành một loại kiểu tên “Kế” nhìn sơ thì cũng rất đẹp, cho dù là xinh đẹp như hần khi nhìn vào khí chất cũng đặc biệt tăng lên hai ba phần..

“...” Không nghĩ ra cái tên ngu ngốc vì cái gì mà sau khi thương thế tạm ổn liền ăn mặc như nữ tử mà bon chen bên cạnh hần, tuy rằng vóc người hần so với nữ tử mà nói là quá cao, nhưng khuôn mặt tinh xảo kết hợp kiểu tóc kia, công thêm đường cong có thể nói hoàn mỹ thì có thể nói là phi thường thích hợp. Lập tức bên cạnh một hàng dài nam phụ lão ấu đều trầm trồ “Oanh thanh yến ngữ” liền tô bên nông phu nhóm, Phó Phong bình xuýt xoa trước vẻ đẹp kiều mị. “Trở về dỡ xuống!” Phó Phong lấy ánh mắt sắc bén liếc một cái cảnh cáo người nam nhân đang cợt nhả cười trước mặt.

“Người ta đặc biệt ăn mặc xinh đẹp như vậy tới mang cơm trưa cho người...” liền sau đó cái gương mặt cười lập tức thay bằng cái vẻ suy sụp tội nghiệp, Lý Nguyên Lỗi trong lòng biết rõ lý do Phó Phong hôm nay đặc biệt tức giận với hần —— không phải là ngày hôm qua sau khi làm hần thần trí mơ hồ liền cởi quần áo hần, tự cho phép tay mình vuốt ve cảm nhận làn da mềm mại như sa tanh kia sao, oa quả thật là hảo cảm giác? Cũng là vì hần tự nhiên kêu sợ hãi không cho phép ta động vào hạ thân hần khi đang sờ soạng, chính ta lại không thém có buông tay, ngược lại càng hướng phía dưới tể trụ tiểu cầu của hần làm cho hần không kiềm được mà phát ra tiếng thét chói tai phóng thích sau lại hôn mê qua đi sao? Ai, thiệt là oan quá đi mà thiệt tình là cả ngày hôm qua ta đây chỉ theo trình tự mà làm, dốc lòng dốc sức vì hần mà phục vị, bởi vì hần thể chất quá kém, mới phóng thích có một lần, ta đây chưa được tí tiện nghi nào hết thì liền giở trò hôn mê. Ô, cũng không giấu lại hần đường đường vua của một nước, chỉ vì không muốn cưỡng bạo tiểu khát cái quá đáng nên mới hy sinh lớn dữ vậy cốt là làm cho người kia chủ động mắc câu. Hần đã kiên nhẫn đến vậy thì sẽ không tính đến hai chữ thất bại, để coi tiểu tử này bao giờ thì chết a?!

Ngô đôi mắt trong suốt bây giờ đang ngấn một hàng lệ quang, giống như u lan khóc lộ, đầm đìa đáng yêu, Những người kẻ bên nhịn không được cục cũng mở miệng: “Ta nói Tiểu Phong a, nương tử nhà người tuy rằng là nam nhân, nhưng hần vì người mà hết lòng nhường nhịn lo lắng chu toàn, người còn có cái gì không hài lòng a?”

“Chính là chính là, hần nếu để ý ta, nhà của ta quả là tu ba kiếp á, tiểu tử người thế nào lạ có phúc mà không biết hưởng?!” Lại thêm một cái miệng nói vào.

“Ta nói cái kia... Phó đại tẩu a! Tiểu Phong ca nhà các người nếu thật sự không hiểu thương hương tiếc ngọc, người cứ nên bỏ hần mà tái giá đi!” Miệng còn chảy nước miếng mỡ thôn bị mở miệng meo meo khuyên nhủ.

“Tướng công —— “

“Hần muốn đi tái giá thì cứ đi tái giá, để ta coi đầu năm nay có ai đang hoàng đi cưới hỏi một người nam nhân!” Lười nhiều lời chấp nhất với mấy kẻ lỗ mãng này, Phó Phong dợm bước tới bờ ruộng bên kia, đương nhiên chưa quên lấy phần cơm trưa đặc biệt mà Lý Nguyên Lỗi mang tới. Kỳ thật thân thể hần cũng không suy yếu đến vậy, chính là không biết vì cái gì, mỗi lần cố gắng chống lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu lam luôn ướm át nhìn hần liền làm cho hần cực mất tự nhiên đầu vầng mắt hoa, tay chân run rẩy, xay xầm mặt mày còn sau lưng thì ướm đầm mồ hôi. (- cảm giác giống bạn ếch tự kỷ trước khi lên đĩa của bạn rắn)

“Ta bây giờ ngay lập tức đi tìm người để gả, ta phải cầm một trăm cái sừng lên đầu người!!” tức giận bốc hỏa xông ra ngoài, hừ! Hần Lý Nguyên Lỗi tung hoành tình trường nhiều năm, chưa từng có người nào có thể sớm chiều ở chung lại có thể chống lại mị lực của hắn. Ở chung lâu như vậy mà cái tên tiểu khát cái này vẫn có hứng thú với đồ ăn thức uống hơn là với hắn. Theo hắn nói, nếu sau này tiểu khát nhi dùng ánh mắt mơ màng say đắm mà nhìn hắn, cho tới lúc đó hắn sẽ không cưỡng bạo tới y Nhưng đây là nhục nhã không thể nhẫn được, lần đầu tiên hắn có nghi ngờ lớn về mĩ mạo nhan sắc mà hắn tự hào bấy lâu, ô nhục cùng khiêu chiến! Hắn cũng không tin tên tiểu khát cái này trong mắt trừ bỏ tiền cùng đồ ăn, đối hắn thật không có chút động tâm.

4. Chương 4

“Ta nói, cái này, Tiểu Phong a... Vợ chồng dù có cãi vã cũng không nên nóng giận quá như vậy, người vẫn là nên đuổi theo đi tìm Phó đại tẩu đi! Khụ, tuy rằng hắn là nam nhân nhưng hắn lạ nước lạ cái lỗ không biết lạc đường thì khổ ...” Nhìn Lý Nguyên Lỗi tức giận tới mức quên luôn cách nhẹ nhàng yểu điệu thực nữ, hầm hầm mạnh mẽ sải bước xông ra ngoài, một hàng nông phu bên ngoài nhìn thấy ngay người một hồi mới nhớ ra sự thật hắn là nam nhi, lát sau lại lấy vẻ đồng tình xoay qua Phó Phong nói.

“Hắn không trở lại thì càng tốt!” Chưa thấy qua ai da mặt dày như vậy, ở nhà của ta, ăn cơm của ta, đã vậy còn cầm tiền mồ hôi nước mắt mà ta vất vả kiếm được đi mua thịt, mua thuốc bổ, nói là ta khí hư thể nhược, khó mà làm được cái chuyện “vợ chồng” chỉ đạo, thân thể ta ai mượn hắn quan tâm?! Đó chính là tiền ta không dám ăn không dám xài tích góp để hoàn thành cái mộng làm giàu á! Đối một chút bộ chết người sao? ta tuy gây nhưng tinh thần ta cao là được a! Mà xui nhất chính là mặc dù ta có hao tâm tổn trí mang tiểu kim khố của mình giấu ở chỗ nào cũng bị cái họ Lý danh Nguyên Lỗi tên hiệu là “Đại thạch đầu” tên háo sắc đó dễ dàng mò ra, cũng lại không chút khách khí cầm mua thịt mua cá! Tiền của ta, tâm can của ta, máu thịt của ta!! Cái tên háo sắc kia lại còn không thèm để ý hắn khuyên nhủ rằng đe dọa động viên, sống chết gì cũng không đến nông gia làm việc cực nhọc, nói cái gì nước bùn bắn lên sẽ làm dơ quần áo xinh đẹp của hắn, cái gì mà phơi mình dưới nắng sẽ làm tổn hại đến làn da bằng thanh khiết ngọc của hắn, hai người đầu khẩu cả nửa ngày, cuối cùng hắn cũng ủy ủy khuất khuất đáp ứng đi ra ngoài săn bắn. Được rồi, ta buông tha hắn, dù sao võ công hắn cũng không kém, mỗi lần đi ra ngoài săn thú về cũng thu hoạch không ít, nhưng làm ta nổi điên nhất chính là —— hắn lại không chịu đem này đám thú săn được này ra bán ở chợ trấn trên, nói là cái gì phụ đức lý có dạy —— cô nương nhà lành không được đến chợ, tửu quán mà xuất đầu lộ diện! Ta! Hắn mà là ” cô nương nhà lành ”?! Đã vậy còn có tam cô lục bà, tứ thúc bát công ủng hộ hắn, làm cho hắn ngày thường ru rú trong nhà, tinh lực thành ra quá thừa, còn ta mỗi ngày làm việc như trâu, vất vả lê về tới nhà còn bị hắn lấy thân thể ta ra làm đồ chơi mà đùa giỡn. Hai người cũng chỉ vì thiếu thức ăn mới ban đêm phải ra ngoài săn bắn, hắn lại bảo thức ăn đó mang về không phải để bán lấy tiền mà chẳng qua là muốn cho ta có thể ăn nhiều chút thịt bổ bổ thân mình... Cái tên ngu ngốc kia phân nửa chúng không biết, muốn ta đây béo lên không phải chỉ dựa vào mấy thứ đồ ăn tẩm bổ kia, nhìn xem đi, mấy ngày nay người mang tiền xương tiền máu của ta ra mà tiêu xài chính là đem ta ra chọc cho tức chết rồi, ta ước chừng sứt hết năm cân! Cái loại sao chổi xui xẻo này, ngày nào chưa đuổi được hắn ngày đó ta không sống yên mà!

Bữa mới cúi đầu nhìn đồ ăn trong bát, Phó Phong lại thở dài tức khí – đồ ngu ngốc! Hắn đã cảnh cáo nhiều lần, ở nhà hắn không được nấu cơm khô, nấu cơm loãng loãng chút chỉ cần dùng hai trăm lạng(hột) gạo là đủ! Nếu vẫn là cảm thấy ăn không được no thì cho thêm nhiều nước một chút, còn cái món ăn thôn quê này vốn là phải mang lên chợ bán thì lại nấu cho hắn ăn! Cái tên đó một câu cũng không bỏ vào lỗ tai, xem hắn đã nấu cái gì đây?! Cơm gạo trắng tinh, hơn nữa còn có thịt thỏ mà hắn vất vả mới săn được, chưa hết còn có trứng chiên vàng ươm mà hôm qua thôn vĩ hoàng đại thẩm đưa tặng ... A.. chết tiệt! Hắn cứ nhiên còn dám xài dầu để nấu đồ ăn nữa! Cái tên tiểu tử này rốt cuộc có biết tiết kiệm là gì không vậy trời?! Hắn bên này liều mạng kiếm tiền, còn bên kia thì tiểu tử đó lại xài tiền như nước! Ai, không được, cứ kiểu này hắn không sớm hay muộn cũng bị mấy cái loại hành vi này chọc cho tức chết.

Hữu khí vô lực bới, dầm dề đồ ăn cùng cơm trong bát, tự mình cảm thấy giống như đem mấy đồng tiền sáng long lanh ăn vô bụng, Phó Phong buồn bực đem phân nửa đồ ăn trong bát chia ra cất lại, quyết định là để dành cho ngày mai làm bữa sáng.

“Tiểu Phong, không tốt rồi!” Lúc Phó Phong thu thập nông cụ, đang chuẩn bị chạy tới chỗ làm kế tiếp thì từ thôn đầu một thân ảnh cấp tốc chạy tới, chính là Đỗ lão gia thường ngày vẫn bán củ từ ở chợ thượng, hần thở hồng hộc địa chạy tới gần Phó Phong, vừa thở vừa đem nông cụ trên vai Phó Phong toàn bộ đặt xuống đất, sốt ruột nói: “Nương tử nhà ngươi ... Đã xảy ra chuyện!”

“Hắn còn có thể xảy ra chuyện gì...” Lơ đễnh nói chân cũng vừa dậm bước đi, Đỗ lão nói một câu cơ hồ muốn đem mọi người dọa chết.

“Hắn... Hắn ở thôn đầu nhìn thấy U Châu Nhất ác Hoàng Thiên Phách đang cưỡng bức nữ nhân xuất giá, hần liền bước lên nói dung mạo hần so với nữ nhân đang khóc sụt mướt xinh đẹp hơn, sau đó Hoàng Thiên Phách liền cho hần cùng nữ nhân kia thay đổi quần áo, rồi mang hần vào nhà ...”

“Khụ, khụ khụ...” Phó Phong thiếu chút nữa sắc nước miếng mà chết, tiểu tử kia! nói chơi mà làm thiệt a?

“Ai nha! Nghe nói cái thủ hạ của tên Hoàng Thiên Phách đó là võ sư rất là lợi hại, Phó đại tẩu tuy rằng biết một ít võ công, nhưng nói như thế nào cũng là hai đấm nan địch bốn chưởng a!” Tin tức này nhất thời kinh động mọi người những người bên cạnh dù đang ăn uống hay nói chuyện cũng đều lục đục đứng lên.

“Ai, chính là Phó đại tẩu tuy rằng là nam nhân, nhưng dung mạo của hần lại mỹ miều thế kia! Cho dù là nam nhân thì cái tên sắc quỷ Hoàng Thiên Phách cũng sẽ không buông tha hần!”

“Ai, thật đáng thương... Người tốt như vậy mà đầu tiên gặp phải tướng công vô tình, sau đó còn muốn bị cái loại lão nhân vừa già lại béo hoen ố đi...”

“Nghe nói nữ nhân lần này cưới về là để làm tiểu thiếp thứ mười của Hoàng Thiên Phách ... Đáng tiếc nha!” Lo lắng cũng có, thở dài cũng có, chung qui đầu dao mũi tương đều hướng thẳng Phó Phong mà đâm.

“Ta nói, Tiểu Phong a, ngươi mau đi xem một chút đi... chuyện tối nay ngươi không cần đi làm ...” Từ miệng Đỗ Nhược Tiêm cũng biết được không ít chuyện của hai người họ trong, Đỗ lão vội vàng đem công cụ khi nãy Phó Phong nhặt lên một lần nữa vứt xuống đất, hối thúc hần “Nhanh đi, Hoàng Thiên Phách ở tại thành đông, hồng nước sơn, trước cửa nhà có có hai sư tử bằng đá. ”

“Ách...” Thật phải đi cứu người sao? Phó Phong bị Đỗ lão đẩy đến đầu thôn trong đầu suy nghĩ phen này không biết chết kiểu gì đây ... Ách, không biết vì cái gì, chỉ cần tưởng tượng đến tên Hoàng Thiên Phách đối “Nàng” của hần làm cái chuyện mà bọn hần vẫn hay làm mỗi tối thì trong lòng tự nhiên cảm thấy rối loạn khó chịu. Quên đi, coi như đi làm việc thiện một phen, tốt xấu gì cũng là cứu một mạng người, còn chưa tìm được thân nhân của hần mà lại khiến cho hần đã xảy ra chuyện thì không tốt? Nghĩ như vậy, Phó Phong nhanh nhẹn đứng lên, hít một hơi xoay người, liền một cái thì đã chạy biến mất, phía sau chỉ còn lưu lại làn bụi mờ.

※ ※ ※ ※ ※

* tung hoa * sau quá trình dề xồm háo sắc thật “vất vả” của Lỗi-chan, Phong nhi là mình nay đã lớn, đã biết ghen * chấm chấm nước mắt *

Lôi Phong nhi tới gần thút thít:

“Phong nhi, Nghĩa phụ cuối cùng cũng sắp chờ được tới ngày gả ngươi đi” – *ôm ôm*

“ nghĩa phụ, ngươi lảm mồm quá, ngươi ở đây có thấy hơi bị dư thừa không?”- Lỗi chan vừa càu nhàu vừa mạnh bạo gỡ tay ta ra khỏi Phong nhi -” ta có chuyện muốn làm với Phong nhi, ngươi đi chỗ khác chơi hay kiếm neko chan mà làm phiền hần đi, ha, ngoan “

“ Nghĩa phụ ghét ngươi, ngươi oán nghĩa phụ, ngươi bạo lực với nghĩa phụ, ngươi không thương ta, ngươi còn đuổi ta, ta không thêm chơi với ngươi, po po xì ...ta chỉ cần có P....

ủa? Lỗi nhi ...Phong nhi đâu rồi? ủa Lỗi nhi mới đây cũng

a có tiếng gì nghe quen quen hờ hờ * đổ mặt khếp cửa lui ra ngoài *. (thật ra là leo lên nóc nhà rình hê hê)

U Châu thành đông.

Một mảng tường màu xanh kéo dài đến trước đại môn, bên ngoài có hai con sư tử đá cùng với người ra vào tấp nập, kiệu dưng bên ngoài cùng tiếng chào mời rộn rã phát ra từ bên trong.

Đại môn sơn màu đỏ thắm, giăng đèn kết hoa, trong đại sảnh ăn uống linh đình tiếng động lớn nháo ở ngoài tường đều rõ ràng có thể nghe...

Phó Phong bây giờ giống như con báo nhẹ nhàng di chuyển rình mò trên mái nhà, tìm được một gian ở nội viện trung trên cửa kết một khối hồng trù, cũng dán hai chữ Hỉ thật to, chờ cho đám người hầu hạ tân nương trong khuê phòng lui ra hết mới nhẹ nhàng nhảy xuống.

“Tướng công... Ta chỉ biết người sẽ đến cứu ta!” Nghe được tiếng động cực kì nhỏ kia, nàng “Tân nương” khi này còn thẹn thùng đoan chính liền một phen kéo khăn voan khỏi đầu, nhìn người mới đến vui sướng hét lên.

“Ai... Ai thêm để ý đến người a?!” Không thể trốn được, nhìn đến hấn lông tóc vô thương khi Phó Phong mới nhẹ nhàng thở phào một cái, ngay lập tức đáp lễ một câu cần nhân. Nói xong, tự nhiên theo bản năng, Phó Phong đem lực chú ý phóng tới cái bàn đầy đang chất đầy thức ăn, oa! ở đây có nhiều đồ ăn ngon miễn phí quá a!!!

Cơ hồ là tâm ý tương thông, hai người không chút khách khí ngồi trên bàn, bắt đầu tự nhiên thưởng thức mỹ vị vốn là chuẩn bị cho tân lang tân nương, cùng uống rượu hợp cẩn.

“Tướng công, chúng ta cũng phải uống rượu hợp cẩn rồi!” Ân, hôm nay ở Trung Nguyên lại học thêm được kiến thức mới, lại nghe cái đám người kia lải nhải bên tai cái gì tân lang tân nương phải uống rượu hợp cẩn thì sau này mới có thể vĩnh kết đồng tâm, răng long tóc bạc, cho nên bây giờ thiết muốn đem cái thuyết pháp này gấp rút mà đi nghiệm chứng.

“Không cần!” Miệng nhồi vào đủ loại thức ăn, Phó Phong luôn tay lấy thức ăn nhét vào miệng, cái miệng chứa toàn đồ ăn làm sao còn dư chỗ chứa rượu nữa. Oa nha nha, không cần tốn tiền mà có thể ăn nhiều thứ ngon lành như vậy! Vui đầu ăn lấy ăn để mỹ vị món ngon trên bàn, Phó Phong bắt đầu lo lắng nhiều như vậy ăn làm sao hết đây.

“Người ném thử đi, một chút thôi! Rượu này thực là đắt tiền lắm a, tới một lượng bạc một ly a...” Chưa từ bỏ ý định thuyết phục, lại hiểu rõ cá tính tên Phó Phong này. Lý Nguyên Lỗi trực tiếp đánh ngay trọng điểm —— Phó Phong chính là không cần thiết phải biết hương vị rượu, nhưng tuyệt đối không bỏ ra cái khoản giá cả này!

“Một lượng bạc?!” Hảo, quả nhiên là, nghe vậy là lập tức sống chết cũng phải phải chiếm chút tiện nghi, Phó Phong quơ tấy nắm lấy bầu rượu trên bàn mà mãnh liệt đổ xuống cổ họng.

“Không được, người nhất định phải uống một ly với ta!” Mạnh mẽ đoạt lại bầu rượu trong tay Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi chiếu theo lời chỉ dẫn cách uống rượu hợp cẩn mà người hầu tân nương vừa mới dạy, kéo tay đối phương vòng qua tay mình, hai mắt làm ẩn tình nâng cốc giờ lên bên môi...

“Các người i đang làm cái gì?!” Một tiếng kêu sợ hãi đánh tan giấc mộng đẹp của đôi tiểu uyên ương, từ tiệc rượu lần trở về Hoàng Thiên Phách mặt mày cơ hồ như giận muốn học máu nhìn “Tân nương” của mình đang ngồi bên cạnh một tên nam nhân lạ mặt!

“Ách...” Xong rồi, biết vậy đã sớm chuẩn bị cho nhanh, giờ thì tốt rồi, từ nhiên bị bẻ mánh, trước đó còn tính ăn chực nằm chờ ở đây hai ngày để thưởng thức mỹ vị miễn phí, nhưng xem cái kiểu này chính là mấy cảnh gian phu *** phụ đang bị “bắt gian tại giường” đây mà! Nghiêng tai lắng nghe một chút, sau khi cái lão già phì nộn này la hét lải nhải xong thì đằng sau cũng từ từ vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, mà xem ra đang chạy về hướng này a.

“Đi mau...” Không kịp nghĩ nhiều, Phó Phong một tay ôm lấy Lý Nguyên Lỗi, tay kia cũng không quên hốt luôn một nửa con gà béo ngậy đang ăn dở dang (– vâng! em trung can nghĩa đảm, chết vẫn không chừa). Một trận gió lướt qua ra cửa sổ, cái đám gia đình ồn ào khi này cũng lạch bạch tay cầm tay nắm chạy tới nơi đang ngơ ngác chưa biết gì, Phó Phong trên đỉnh đầu vãi người lấy tiêu điểm liền đập vài cái, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi tường cao, biến mất trong bóng đêm mờ mịt ...

“Oa, Cùng nhau phi thân dưới đêm trăng hạ như vậy thiệt là lãng mạn nha Trên trời nguyên làm chim liên cánh, dưới đất nguyên vì tình vợ chồng không phải chính là như vậy sao?” Đạp trên đỉnh mấy cây cỏ thụ mà phóng người đi, Lý Nguyên Lỗi cảm thấy kinh ngạc thấy tên tiểu hóa tử này thì ra thân thủ không tệ lắm, khinh công hơn nữa thật là tốt, tựa hồ giống như giang hồ tuyệt kỹ bí truyền trong truyền thuyết, dùng để bỏ chạy tối chết tên là “Bỏ trốn mất dạng”? Hai tay nhanh ôm cổ người ta, “Thân thể mềm mại” lại làm bộ đáng nhu nhược vô lực cũng tự nhiên dán chặt vào đối phương không ngừng ăn đậu hũ (– ăn đậu hũ là dê, lợi dụng, sàm sỡ), không ngờ hắn chưa sờ mó được bao nhiêu thì Phó Phong đột nhiên vô lực một đà từ trên cây ngã xuống đất, nếu không phải hắn phản ứng lẹ cùng kéo cả hai lên thì chắc chắn rằng đang đập mặt nằm chèo queo dưới kia rồi.

“Tướng công, người làm sao vậy?” Dưới ánh trăng, chỉ thấy Phó Phong hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng hồng như máu, ánh mắt cũng bắt đầu kỳ quái lên.

“Ta, nóng quá...” Theo hơi thở mê man của Phó Phong, một cổ đặc mùi rượu tràn tới, cũng là vì hắn vừa một mạch uống một bình nữ nhi hồng, rượu tính tới bây giờ phát tán đi.

“Nóng à?” Chỗ này cách nhà cũng không xa, Lý Nguyên Lỗi đem thân hình đang nhũn ra của Phó Phong vác lên người, một mạch chạy thẳng về nhà, vừa chạy vừa cười như thể đại sắc sang đang sắp sửa chiếm được tiện nghi lớn (– chờ gì nữa)! Ân, cũng phải, hôm nay hắn đã lạy thiên địa, uống qua rượu hợp cần, kế tiếp không phải là đêm động phòng hoa chúc sao?

Dùng miệng đối miệng địa uy Phó Phong uống một ngụm cước, thấy cái người kia càng cũng không có ý kiến gì hắn cũng không ngừng uy, hai tay cũng không có nhàn rồi bắt đầu hướng về cái người luôn kêu “Nóng quá” kia mà cời quần áo. Ân, này tiểu khát cái bình thường chỉ sờ mó chút thôi đã cáo hảo cảm rồi, thân mình ẩm ướt mồ hôi sau lại trở nên mềm mại, dẻo dai mà bóng loáng, càng làm người ta cao hứng chính là mặc kệ tay hắn sờ đến chỗ nào, Phó Phong đều có phản ứng thoải mái.

“Tướng công, nơi này cảm giác được không?” Con mắt sắc lang ánh lên thích thú khi nhìn thấy điểm hồng trước ngực, lại nghe Phó Phong phát ra tiếng rên rỉ khi đầu ngón tay hắn hơi hơi dùng sức chà xát.

“Ân... A...” Thành linh thành cảm nhận được kích thích sâu sắc khiến Phó Phong bật ra tiếng rên, nhưng Lý Nguyên Lỗi lập tức lại ôn nhu âu yếm vuốt ve điểm hồng mẫn cảm kia, lấy môi mình đặt lên đôi môi Phó Phong, thần nhiên hướng đến cái đầu lưỡi thắm đẫm hương vị rượu kia không ngừng hút lấy, làm cho hắn dù muốn cũng không thể phát ra tiếng kêu rên cầu xin tha thứ.

“Ân, ân...” Sau Lý Nguyên Lỗi sử dụng chiêu vừa đánh vừa xoa, nhìn thấy Phó Phong thân mình trở nên mềm yếu như tơ tằm mùa xuân chỉ có thể mặc cho người khác bài bố. Lý Nguyên Lỗi vừa lòng buông tha đôi môi đã sưng đến đỏ mưng kia, cúi mặt xuống bên gáy người đối diện, trên mặt da muốn lưu lại chút dấu vết của mình, dọc theo cổ của Phó Phong, vừa hôn vừa liếm từ từ tiến đến xương quai xanh, chậm rãi xẹt qua ngực hắn hắn, rốt cục dừng lại ở thù du nho nhỏ vừa mới bị hắn dùng ngón tay nịnh, khắp, nhu mà đau nóng dưng đứng lên.

“A... A... Ân...” Cảm giác được môi Lý Nguyên Lỗi từ từ chạm vào nhu tể đỏ sẫm màu đang dựng đứng lên, Phó Phong mở to ánh mắt mê man, nhưng chỉ là khi nhìn đến đôi mắt màu lam mang ý cười (– biến thái) kia, trong lòng đột đáng thót một cái, trốn tránh, một chút bất lực, sau liền cũng không dám giãy dụa nữa.

“Ngoan!” ngược lên hôn vào cái trán đầm mồ hôi của Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi mắt đều hung hãn hôn vào cái miệng nho nhỏ đang hé mở kia, ngông ngại ngần mà mãnh liệt mút vào lưỡi, răng, sục sạo khắp nơi, tay phải cũng sớm bắt được điểm hồng ngay ngô đang dựng thẳng lên, bắt đầu vỗ về chơi đùa, vừa nắm vừa vuốt, mỗi một hành động đều kích thích thần kinh mẫn cảm của Phó Phong.

“Ân... A... A...” sau khi bị đôi môi của Lý Nguyên Lỗi hết liếm lại đùa bỡn, Phó Phong kịch liệt thở hổ hển, ***g ngực thì nhau phập phồng không ngừng, đầu nhũ đã giương lên thành hai điểm tử vưng trước ánh trăng mờ ảo, trở thành cảnh tượng mê người.

“Có thoải mái không?” Nhẹ nhàng gảy vào cái tiểu nhũ bị hành hạ đến sưng đỏ đi, bàn tay sắc lang cũng dần dần xuống phía dưới công thành chiếm đất.

“Ân... Thoải mái...” Lời lẽ của Lý Nguyên Lỗi rõ ràng là ép uống, hương bụng của Phó Phong nhẹ nhàng cắn một cái, Phó Phong không tự chủ được liên vận vận thân mình, muốn chạy trốn khỏi cái cảm giác lâng lâng

này, nhưng cũng lại muốn ở gần tên này khiến hắn tiếp tục dùng miệng mà liếm cắn.

“Làm người của ta được không?” Đem đầu lưỡi vói vào chiếc rốn kia khéo léo chọc ghẹo, Lý Nguyên Lỗi linh hoạt tại cái lỗ nhỏ, chui, liếm, càn không ngừng đánh vòng, các nữ nhân đối với cái loại kích thích này phản ứng rất là mạnh mẽ a, nhưng cái vấn đề chính là cái tên tiểu khát cái này độ mẫn cảm so với nữ nhân cơ hồ còn tốt hơn, phát ra tiếng rên rỉ ngọt lịm khiến hắn cơ hồ cảm thấy kích thích.

“Ngô... Không... Nha ” theo bản năng, trong ý nghĩ liền cự tuyệt. Bàn tay sắc sảo chỉ toàn làm chuyện kì lạ (??) kia của Lý Nguyên Lỗi đột nhiên hoạt tới rồi từ bụi cỏ giữa hai chân, một phen túm lấy trung tâm dục vọng của hắn mà nhẹ nhàng di chuyển, Phó Phong liền rung mình một cái, hai tay kì không được bất giác ôm lấy đầu của Lý Nguyên Lỗi lúc này đang nằm ở bụng mình.

“Chúng ta thử đánh cuộc được không?” Tà ác đại dã lang cười meo meo (– theo ta là cười vô lại mới đúng) dụ dỗ tiểu bạch thỏ dưới thân, một tay còn càn không ngừng thưởng thức ngọc hành run rẩy đã hơi hơi dựng đứng lên khiến hắn lẫn lộn ý chí, “Nếu ta làm xong lần đầu tiên người tiếp theo liền còn muốn làm nữa thì người sẽ là người của ta. ”

“Ân... Ngô...” Đầu óc mông lung, lúc này cũng không còn sức lực và ý chí gì để phân tích coi tên này nói vậy là có ý tứ gì? Lý Nguyên Lỗi cố ý dùng môi đùa giỡn đầu nhũ sưng mẫn cảm, bên dưới thì tay không ngừng kích phân thân đã muốn huyết mạch phần thưởng của hắn. Phó Phong tại đây cùng lúc bị hai kích thích lớn liền theo bản năng lúc này đã thăng thiên hết chính phần, gật đầu ưng thuận.

“Ngoan ngoan, thiết là dễ bảo. ” Cởi xuống vạt áo chính mình đồng thời dùng nó để chặt chẽ cột lấy phân thân người kia (– ack chơi ác ế?) — bởi vì hắn không muốn viết lại lịch sử đau thương, mỗi lần sau khi phóng xuất ra liền ngắt đi, lần này Lý Nguyên Lỗi chắc chắn không để người kia lại tự động xui đi để lại dục hoả cho hắn tự mình “ giải quyết “ nữa — sau đó cười xấu xa cúi đầu dùng miệng ngậm lấy phân thân đang cứng rắn đứng thẳng lên.

“A, không cần...” Ấm áp mà ướt át khoang miệng bao vây lấy phân thân cương lên cực nóng, hai tay lưu luyến chà xát xoa nắn ở thắt lưng sườn, Phó Phong kì lòng không được lắc mông, theo khoang miệng ấm nóng đang ôn nhu bao bọc của Lý Nguyên Lỗi mà gia tốc trườn đưa, nhưng là —hắn toàn thân run rẩy, bên trong dường như có một nguồn nhiệt lưu kích thích nóng bỏng, chực chờ phun trào, lại bị trói buộc ở góc thượng vô tình ngăn cản, làm hắn không khỏi ảo não kêu rên sợ hãi.

“Không cần? Ta đây sẽ không làm lâu!” Lạt mềm buộc chặt, sau khi rời đi thì người nằm bên dưới kia lại khó chịu rên rỉ, không ngừng vặn vẹo, Lý Nguyên Lỗi đem hai chân hắn mở ra rồi đẩy lên ngực, cẩn thận quan sát cục huyết phía sau của hắn.

“Ân... Ân...” Chợt đánh mất âu yếm, Lý Nguyên Lỗi nói cái gì cũng không có làm, lại dùng ánh mắt trêu chọc nhìn vẻ mặt bức bối khó chịu của hắn không hiểu sao ánh lên chút *** mỹ, Phó Phong thấy hắn có chút không giống bình thường đột nhiên rung mình một cái, cuối cùng là không chút thẹn thùng dùng tay tiếp tục sự nghiệp mà tên kia đang bỏ dở.

“Nga, phía trước để chính người động thủ nha, mặt sau cứ giao cho ta!” Buồn cười nhìn người kia liều mạng vươn tay nghĩ muốn cởi bỏ dây cột nhưng lại không được, ngược lại làm cho phân thân đứng thẳng kia càng bị kích thích, trên đỉnh khê rỉ ra một chút chất lỏng trong suốt, Lý Nguyên Lỗi bắt tay khai thác phía sau, tay trái đè chân hắn lại, ngón giữa tay phải nhanh chóng đâm vào hậu đình nhỏ hẹp. Thon dài đầu ngón tay một mạch sấp, một trận kịch liệt đau đớn làm cho Phó Phong gần như hô hấp đình chỉ, động tác gỡ dây ở bên dưới cũng ngưng lại, vặn vẹo thân mình, kêu không ra tiếng.

“Đau...” ánh mắt mờ ảo đã ngẩn lệ, nhìn thấy ánh mắt diễm đam bên trên mà oán trách, người kia chính là sau khi nở nụ cười cùng dừng lại động tác, nhưng vẫn cố chấp không chịu rời đi.

Thực nhìn đoán không ra, tiểu khát cái này ở trên giường biểu hiện như muốn thay đổi thành con người khác a, ngay cả tiếng khóc dường như cũng kiều mỹ động lòng người... Dục hỏa dâng lên, bàn tay Lý Nguyên Lỗi vì muốn giảm bớt đau đớn mà ở trên người hắn âu yếm cũng trở nên nóng bỏng dọa người, cúi đầu dùng răng cắn nhẹ vành tai mẫn cảm, thấp giọng trấn an đứa nhỏ đang khóc nháo khóc nức nở. Cảm giác được hắn hơi hơi thả lỏng, Lý Nguyên Lỗi không bỏ qua cơ hội đem ngón tay tiếp tục xâm nhập trong cơ thể hắn, thông thả ở tràng trên vách mà nhẹ nhàng ma sát, ý đồ làm cho hắn thích ứng nhanh hơn.

“Ân... Ngô...” Chờ đau đớn chậm rãi hơi giảm sau, Phó Phong cảm giác ngón tay kia ở bên trong từ từ tiến sâu hơn còn liên tục di chuyển, đau vẫn là rất đau, lại có loại cảm giác khác thường, giống như là có hàng vạn con kiến bò, ma sát chịu không nổi, cùng với không biết từ nào dấy lên cảm giác nóng rực, dần dần đốt biến toàn thân.

“A...” ngón tay Lý Nguyên Lỗi ở phía sau đột nhiên gia tốc, Phó Phong không tự chủ được liền co rút lại thất lưng, lại phát hiện khi hắn di chuyển cơ thể theo động tác của Lý Nguyên Lỗi thì đau đớn có giảm đi không ít ...”Ân...” Nghĩ như vậy, Phó Phong liền thử theo động đưa thất lưng của chính mình phối hợp theo chuyển động trừu tượng của ngón tay Lý Nguyên Lỗi, dần dần cũng có vẻ thích ứng với tần suất chuyển động này, mãnh liệt khoái cảm kèm theo một chút tâm tư như ngọn lửa từ từ lan tỏa khắp tứ chi, nguyên là khi này còn khóc nức nở, bây giờ miệng chỉ còn phát ra âm thanh rên rỉ thỏa mãn ...

“Âm thanh hảo ngọt nha, mặt sau của người dường như cũng có cảm giác mà...” Ai, sớm biết như thế, mấy ngày trước đã nên làm như vậy, chỉ làm cho hắn phóng thích sau đó liền hôn mê khiến ta chẳng làm được thì quả thật là tức chết đi mà, như vậy ngọt ngào rên rỉ, như vậy yêu mị biểu tình... Lý Nguyên Lỗi rút ngón tay ra, nhìn người nằm bên dưới như cảm thấy có chút hụt hẫng, khuôn mặt ánh lên vẻ hờn dỗi, tiếp tục đem hai ngón tay cùng nhau tham nhập lần nữa vào hậu đình tinh tế mềm mại, từ từ tiến vào, càng cảm giác được vách tường bên trong đang ôn nhu bao bọc lấy ngón tay mình càng ngày càng mềm mại, độ ẩm nóng cũng tăng dần lên.

“A, hảo hảo... Ân...” Như thế một lần lại thêm một lần, lặp đi lặp lại ma sát, Phó Phong cơ hồ đã quên mất phân thân ở đằng trước còn đang bị bó buộc, toàn tâm toàn ý địa phối hợp với hành động của đối phương ở phía sau tận hưởng tận khi cảm giác, tuy rằng da thịt mất cảm dưới ánh nhìn rực lửa của Lý Nguyên Lỗi trở nên cực kỳ nóng và xấu hổ, nhưng lại không chỗ che giấu, đành phải ngượng ngùng ở bên dưới nam nhân này phơi bày toàn bộ thân hình mềm mại, ngón tay hắn gầy gầy khiến Phó Phong không ngừng thổ lộ rên rỉ, xoay thất lưng bãi mộng, hồn nhiên không biết chính mình lúc này là cỡ nào yêu mị mê người.

“Không khác lắm nha? Ta cũng sắp nhịn không được rồi ...” Số lượng ngón tay tiến vào cơ thể Phó Phong đã gia tăng lên ba, nụ hoa ngậy ngô bên dưới cơ bản đã hoàn toàn được mở ra, nhan sắc cũng biến thành một màu đỏ phi thường diễm lệ, nụ hoa bên dưới được Lý Nguyên Lỗi dặt hạ yêu dị mập mạp, hấp dẫn câu nhân khát vọng cùng tà dục.

“Ta đi vào đây...” Dem ngón tay dẫn dụ nằm bên trong nụ hoa toàn bộ rút ra, vừa lòng nhìn bên ngoài bây giờ đã ướt đầm, Lý Nguyên Lỗi không hề do dự đem phân thân cực đại đã sớm đứng dậy ngang nhiên chờ phân phó của mình tiến thẳng vào hoa huyết đang mập mạp bất an đầy quyến rũ kia.

“A...” Lý Nguyên Lỗi một mạch đem phân thân tiến sâu vào đường hầm nóng bỏng, mãnh liệt khoái cảm thăng hưởng thượng não bộ thần kinh, Phó Phong ở nghẹn ngào khóc nức nở, khó chịu dùng tay lần mò phân thân đang bị kích thích nhưng không có cách nào phát tiết. Lý Nguyên Lỗi dùng cơ bụng cứng rắn thượng ma sát, một mặt dùng ánh mắt đầy tà ý nhìn Phó Phong, bên dưới hạ thân cũng không ngừng trừu sát.

“Có thoải mái không?” A, hảo hảo nhanh, nhưng lại nóng quá, càng làm cho Phó Phong giật mình chính là, ở nơi vừa bị mấy ngón tay khoáy lõng, Tiểu khát nhi phát hiện cái miệng vừa chuyển động lại đang tiếp nhận một dị vật mạnh mẽ lộng tiến vào trong cơ thể, hai chân thon dài cũng bị co lại đặt ở trên thất lưng — lần đầu tiên mà thân thể lại mềm mại đến như vậy, quả thực là cực phẩm trời sinh! Nhìn nam nhân dưới thân mình, bình thường luôn cứng nhắc giận dữ trên mặt bây giờ đang đầm lệt, thần thái biểu tình mang đầy vẻ kiêu mỵ cùng yếu ớt, Lý Nguyên Lỗi nhìn cảnh tượng trước mặt trong lòng thấy thập phần thỏa mãn, khó hạ lại tiếp tục tấn công như vũ bão.

“Ân... Ngô... A a...” Tiến vô đường đi, sau có truy binh, động tác của Lý Nguyên Lỗi ở hạ thể càng lúc càng cuồng mạnh mẽ, hướng về phía trước không ngừng tấn công mãnh liệt, Phó Phong bởi vì phía trước không thể nào phát tiết, quá mức mãnh liệt cảm giác hết thấy tập trung vào ở phía sau tạo nên một cổ kích động, kim lòng không đợi đưa tay ôm lấy lưng Lý Nguyên Lỗi mà siết thật chặt, móng tay bắc giác bấm vào da thịt, để lại trên mặt vết cào tình cảm mãnh liệt, cảm giác đau nhỏ bé như thêm phần kích thích cho cảm giác hưng phấn hiện giờ của Lý Nguyên Lỗi.

“Phong...” Bất tri bất giác gọi tên của hắn, Lý Nguyên Lỗi ôm chặt hắn đồng thời, bên dưới phân thân bất

đầu phát tiết nóng rực, dịch thể nóng bỏng nhiều đến mức tràn ra ngoài mật động, nộ hoa tràn ngập bạch dịch càng tăng thêm mấy phần *** mỹ ...

“Ân... A...” ở hậu đình sau một hồi bị chà đạp phát ra cảm giác thoải mái dị thường cùng với phân thân ở phía trước vốn đã lên tới đỉnh nhưng vẫn chưa phóng thích được, Phó Phong nan giải vận vẹo thân mình, ở bên dưới phân thân của Lý Nguyên Lỗi sau khi phát tiết cao trào vẫn nằm yên trong mật động, “Ân... Không cần dừng.. lại ...” cơ hồ như khóc không được nhìn vật kia như đã thỏa mãn xong nằm yên lặng trong cơ thể mình, Phó Phong từ bỏ mọi suy nghĩ vô bổ, hướng ánh mắt xót thương tình tế nhìn đôi người thân nhiên màu xinh lục của người phía trên.

“Còn muốn nữa?” Hưởng thụ da thịt phủ đầy mồ hôi nóng ẩm mịn màng, bàn tay lười biếng bắt đầu lần mò xuống thắt lưng tình tế mà trêu ghẹo.

“A... A... Ngô...” không còn cảm thấy thẹn thùng nữa, Phó Phong lôi cánh tay của Lý Nguyên Lỗi đặt vào phân thân trương cứng đã muốn chuyển thành màu tím nhạt, trong ý thức mờ mịt Phó Phong chỉ biết này nam nhân tại trên giường tuyệt đối là chúa tể, có thể giúp hắn giải quyết cơn khó chịu này, phải cầu hắn làm.

“Như vậy thích không? Đây chính là người yêu cầu nga... Đừng quên những gì người đã nói với ta ...” Ác ý hướng lỗ tai thổi nhẹ thì thầm, Phó Phong chỉ có thể rưng rưng gật đầu, Lý Nguyên Lỗi cười nhẹ một tiếng sau, đem phân thân mặc dù đã mất đi độ cứng, nhưng vẫn còn lưu lại nhiệt lượng cơ thể thoát ly, tại mật động ẩm áp kia bắt đầu di chuyển ra vào nhẹ nhàng lăm cho nó cọ xát tự nhiên trở nên có vài phần cứng rắn hơn.

“Đến, người cũng muốn động...” Dem người dưới thân trở mình một cái, ôm lấy hắn từ phía sau lưng, Lý Nguyên Lỗi nửa quỳ ở trên giường, nâng cao hông của Phó Phong lên, một tay không ngừng xoa nắn phân thân của hắn ở phía trước, trước sau đều bị tấn công khiến Phó Phong ở dưới thân càng không ngừng run rẩy, thân người nhấp nhô giao triền với nhau thành một hồi nhục dục giai điệu. Hai người phối hợp ăn ý, cuồng nhiệt hoan ái, không biết đã trải qua bao nhiêu lần trườn sát, phân thân nằm trên tay Lý Nguyên Lỗi không biết như thế nào run lên, sợi dây trói buộc khoái hoạt lập tức được giải khai. Phó Phong bất giác giác chịu không được la to lên một tiếng, tiền phương nhiều lần trải qua gian khổ kèm kẹp rốt cục khổ tận cam lai, một hơi phát tiết hết tất cả dục vọng, cả người vô lực ngã xuống giường lúc này đã trở thành một bãi hỗn độn.

5. Chương 5

Đầu ong ong tựa như có hai con trâu húc nhau, cả người như có mấy lười xe ngựa cán ngang ...đầu đau muốn nứt ra, trên miệng con lưu lại hơi thở của đêm hoan ái nồng nhiệt hôm qua, Phó Phong bị cơn khát hành hạ rất cuộc cũng tỉnh lại, giãy dụa đứng lên muốn tìm nước uống, nhưng không biết vì cái gì phần eo vô luận cố gắng thế nào cũng không có chút lực. Rốt cuộc rơi vào đường cùng đành phải bấm bụng sử dụng tư thế động vật, cuộn cả người vào chăn bông giống như con sâu lông, mấp máy bò sát hướng tới bình trà trên bàn mà tiến.

“Tướng công, sớm, a ——!” Một tay đem chăn nệm đang ở trên người buông hạ, tay kia thì cầm lấy mục tiêu mà loài bò sát nhỏ nhỏ kia này giờ hướng đến, sáng sớm liền cười đến thân thanh khí爽. Lý Nguyên Lỗi ôn nhu sẵn sốc đem nước trà đưa đến đôi môi vì quá khát mà ửng vên một mảng đỏ tươi, cẩn thận đưa bán nâng hẳn dậy mà uy hắn uống nước.

“Ách...” Hai mắt mở to hơi giật mình nhìn cái tên kia đang cười mẫn nguyện giống như hái được sao trên trời, một lúc lâu sau đại não dao hôm qua bị chuốc rượu đến mất hết ý thức dần dần khôi phục chức năng, bắt đầu sinh ra phản ứng, “Vì cái gì... Khụ khụ khụ...” Vừa mới vừa định nổi giận mắng tên Đại thạch đầu kia không thềm nói sớm cho hắn biết nếu uống rượu vào thì ngày hôm sau cả người sẽ trở nên thâm rã rời thế này, không ngờ nhất thời nóng nảy mở miệng, ngược lại bị nước trong miệng chưa kịp nuốt xuống làm cho ho sặc sụa.

“Ai nha! Tướng công, người như thế nào lại không cẩn thận như vậy, ai, xem ra ta phải hảo hảo uy người lần nữa ...” để cho Phó Phong ho sặc sụa một trận, chờ cho hắn hô hấp ổn định, Lý Nguyên Lỗi nâng chén

nước lên uống một hơi, sau đó liền hướng lên phía môi khẽ nhếch mà hôn, từng chút từng chút đem nước trong miệng đổ vào miệng của con người vừa mới ho khan kia, hơi thở cũng có chút hỗn loạn.

“Ách...nước hảo ngọt ” Lý Nguyên Lỗi mỉm cười chăm chú nhìn xuống, Phó Phong ngoan ngoãn nuốt vào hết quỳnh tương ngọc dịch trong miệng, lập tức phát hiện trên người đang có một bàn tay “hạnh kiểm xấu” đang hoạt động hết công suất, hơn nữa ở chỗ hai người kề sát nhau dường như ... hoàn toàn không có cảm giácquần áo?”A!” Tiếng kêu thất thanh sợ hãi lại lần nữa vang lên, một phen đẩy cái tên động tác càng lúc càng quá mức kia ra, Phó Phong giật mình phát hiện hai người hiện giờ đều không một mảnh vải che thân, đề lỏa thể như trẻ con mới sinh, “Vi... Vì cái gì chúng ta đều không mặc quần áo?!”

“Vấn đề của người thiệt nhiều..... tướng công, không lẽ.. người đã quên?” Liều mạng nhin cười, Lý Nguyên Lỗi ai oán nhìn người kia, nhỏ giọng nói: “Ta nó ...i không được ... Chính là tướng công người.. uống thật là quá say ...”

“A?” Dự cảm bất hảo nảy lên trong lòng, quả nhiên chỉ một khắc sau cái người “ nhu nhược vô lực “ kia đã nhanh chóng áp đảo trên người Phó Phong.

“Người xem, người một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, nơi này, nơi này cùng nơi này, đều là bị người cắn ... Ô, tướng công, chúng ta vãn đã đóng thuyền, người thật phải trách chịu trách nhiệm với ta!” Thừa cơ ở trên người Phó Phong sỗ sàng ăn đậu hủ, Lý Nguyên Lỗi đem hết dấu vết kích tình mãnh liệt ngày hôm qua mà (trắng trợn) lên án.

“Chúng ta... Làm... Cái gì? Đánh nhau sao?” không phải mình ngày hôm qua đối với hần oán hận chất chồng nhin không được ức chế quá rồi bùng nổ, hung hăng đánh hần một trận sao? Hèn gì chính bản thân mình cũng mệt đứt hơi! Tiểu tử này vô công không kém, làm mình mệt thể này không tám lạng cũng nửa cân đi ...

“Người... Người sau khi say lại khăng khăng bám dính trên người ta ... Sau đó...” “Thẹn thùng” đem cái người đang muốn giãy dụa kia ôm lại, dựa vào lòng ngực hần, “bạch tuộc trảo “ lần theo đôi má mịn màng mà xoa nắn, hưởng thụ cảm giác da thịt mềm mại dễ chịu, Lý Nguyên Lỗi tất nhiên là có thừa bản lĩnh đối trắng thay đen.

“Sau đó?” Hoang mang lắc đầu, Phó Phong vô luận như thế nào cũng không nhớ nổi đêm qua xảy ra chuyện gì

“Sau đó... Buộc ta đem ×× của ta bỏ vào của người ... Chúng ta thực đã là vợ chồng rồi!” Siêu rung động đã kích làm cho Phó Phong hóa đá hết nửa ngày Lý Nguyên Lỗi vẫn ngược ngùng nằm trong lòng ngực Phó Phong, trong bụng cười đến hảo nhạc, ân, trải qua ngày hôm qua kích tình hoan ái, làn da tiểu khát cái sờ lên càng trơn mềm, hồi tưởng ngày hôm qua trên giường người nọ khóc lóc rên rỉ, thân thể có bao nhiêu mị thái, biểu tình câu nhân lại khiến hạ thân hần cảm giác thêm một trận nóng bỏng.

“Ách...” Nghe hần nói lời này ý tứ, dường như là chính mình trên người hần chiếm rất nhiều tiện nghi ... Rốt cuộc làm cái gì nha? ×× , là loại thuật ngữ sao gì vậy?! Cau mày đem cái cái người thừa loạn đem nước miếng để đầy đầu trên người mình hung hăng đẩy ra, Phó Phong đầu tiên nghĩ đến chính là —— hôm nay đáp ứng đi giúp đỡ lão đem xe củ từ chuyển vào thành, hiện tại có muộn hay không đây? Ai, hần được xưng “Cần lao, thủ tín, thủ khi liều mạng kiếm tiền tam lang Phó Phong danh không dễ kiếm a! Lập tức đi may ra còn kịp!

Lắc lắc người đứng lên, mới nghĩ muốn đứng lên, vừa mới xém té thì lập tức lại bị nhất chỉ đại hình động vật (- chịu, không biết loại động vật gì) theo sau lưng ôm chặt, khóc lóc kể lể nói: “Tướng công, chúng ta hôm qua mới qua động phòng, hôm nay sáng sớm người lại muốn đi? Tướng công hảo vô tình...”

“...” Tên kia bị bệnh thích ôm mấy vật bự bự sao? lười biếng không thèm trả lời, Phó Phong đem chẳng quần thành một nùi rồi vắt vào lòng ngực người kia, tuy rằng cảm thấy thân mình dường như thật sự rất mệt mỏi, nhưng tiếng gọi ngọt ngào của đồng tiền xinh đẹp vẫn khiến hần bưng bưng ý chí hướng đầu thôn đi tới, lưu lại Lý Nguyên Lỗi bị vắt lại trên giường, suy nghĩ sâu xa —— cái loại đồng tiền tròn tròn dẹt dẹt kia thật ra có bao nhiêu mị lực mà khiến nhân loại chao đảo a.. thật là thâm sâu khó dò.

Ngô, một buổi tối làm như vậy vui sướng đầm đìa hai lần thật sự là thần thanh khí sảng! Nếu cho hần ăn chút thức ăn bổ dưỡng làm hần có thể kiên trì làm càng lâu càng tốt! Sắc lang vừa mới trải qua động phòng

thập phần thoải mái meo meo cười, vừa định chuẩn bị thực hiện “ái ân” trách nhiệm đột nhiên ngoài cửa xông vào một giọng nữ hoảng loạn.

“Không xong rồi, lỗi ca ca, Tiểu Phong ca đang ở nhà của chúng ta thu củ từ đột nhiên bị ngắt xủ.. ”

“Cái gì?!” Một bước nhảy liền tới ngay ngoài cửa, Lý Nguyên Lỗi cái nôi trên tay còn không kịp buông, nghe Đỗ Nhược Tiêm sơ lược nói rõ địa điểm vội chạy như bay mà đi, trong lòng âm thầm hối hận buổi sáng không mạnh mẽ đem hân lưu lại.

“Hân thế nào?” Tốc độ có thể sánh bằng sao chổi, Lý Nguyên Lỗi đuổi tới nơi liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, trong lòng không hiểu sao nhói lên cảm giác đau xót thương tiếc, đỡ lấy Phó Phong đang ôm bụng run lên không ngừng đổ mồ hôi lạnh, sốt ruột hướng về phía Đỗ lão đang đứng một bên thúc thủ vô sách, hỏi.

“Có thể có thể là bệnh thương hàn ... Ta lần trước ở chỗ Lưu đại phu có lần nhìn thấy bệnh trạng như vậy ...” Đỗ lão y thức hạn hẹp, chần chờ nói.

“Cái gì?!” Lý Nguyên Lỗi ngây người ngẩn ngơ, vội đem người đang không ngừng run lên nhanh ôm vào trong ngực, nhìn mọi người một lượt, sau đó thì triển khinh công hướng về y quán trong thành phi đi.

“Thầy thuốc, hân thế nào?” Nhìn cái tên Lưu đại vượt vượt cảm có năm sợi râu, giả dối không nhanh không chậm bắt mạch cho Phó Phong, chẩn xong rồi tay trái đổi tay phải, miệng thì thảo địa nói thầm “Tả quan trầm xuống, nãi bệnh can khí không khoái hiện ra cũng; hữu mạch vô lực, vi huyết khí không vượng chi hiện cũng; đau bụng như lôi, thành tắc thực ngạnh không hóa, dạ dày khí thư bình phương khả trị tận gốc...”, Lý Nguyên Lỗi ráng ngồi vểnh tai nghe, cái tên đại phu Mông Cổ này rốt cuộc đang nói cái gì? Hân một câu cũng nghe không hiểu.

“Người đang nói cái gì?!” Lòng nóng như lửa đốt một chưởng đập xuống bàn gỗ, nhìn thấy Phó Phong đau đến kêu cha gọi mẹ, Lý Nguyên Lỗi nổi trận lôi đình: “Hân rốt cuộc có cứu được hay không?! Người tên lang băm này đừng làm chậm trễ thời gian của ta ...”

“Lang băm?!” Nghe đến hai chữ đó, Lưu đại phu cũng nén không được lửa giận đập tay xuống cái mộc án đáng thương kia, dùng một âm lượng không kém Lý Nguyên Lỗi quát: “Người này chính là có bệnh a! Ta nói hân là bởi vì lâu lắm chưa ăn thứ gì tốt cho nên thân thể suy yếu liền, đột nhiên lại bạo ảm bạo thực làm cho tiêu hóa không ổn định, dạ dày không hoạt động. Chỉ cần hai thang cường lực tiêu thực tán để thông tràng dạ dày thì tiểu bệnh ắt khỏi, người rống to kêu to cái gì?? người là thầy thuốc hay ta là thầy thuốc a?!”

“Ách...” Nói một hơi dài không ngắt quãng cơ hồ không đem Lý Nguyên Lỗi trong mộng đánh tỉnh, ngơ ngác nhìn cái người sau khi rống một hơi, lại hồi phục thái độ đại phu thanh tao nho nhã theo án hạ lấy ra mấy kim châm, hướng mấy huyệt vị trên người Phó Phong châm vào khoảng nửa phần, thuận tay từ trong hộp thuốc lấy ra mấy viên được, dặn dò nói: “Uống thuốc sau nếu có chuyển biến, làm cho hân thông tả là tốt rồi, ăn nhiều thức ăn đầy mỡ gì đó cũng không phải là tốt. Người thiếu niên tham ăn, chính là không để ý chính mình thân mình!”

“A... Cám ơn đại phu.. ” Đối kia gây tiểu lão đầu biến sắc mặt tuyệt sống xem thế là đủ rồi, nghe nói Phó Phong không có sinh mệnh nguy hiểm sau Lý Nguyên Lỗi nhẹ nhàng thở ra, mượn y quán một ít nước trà uy hân ăn được, cùng ngày Phó Phong quả nhiên kéo một ngày bụng (- em chạy cả ngày ấy ạ, đi đâu thì biết rồi a), bất quá buổi tối thoát nhìn tinh thần đã tốt lên rất nhiều.

Cuối cùng cũng đã yên tâm, Lý Nguyên Lỗi bối khởi ôm cơ thể suy yếu của Phó Phong, vô cùng cao hứng hướng về phía Lưu đại phu cáo biệt, thừa thời tiết ban đêm mất ngủ đi bộ quay về tổ ấm bé nhỏ của họ.

Còn chưa đi đến thôn đầu, liền thấy trong miếu nơi ở của họ có ánh sáng le lói, đột nhiên nhớ ra chính mình buổi sáng khi làm ái ân nấu cơm đã quên chưa tắt lửa. Lúc Lý Nguyên Lỗi vác vè mặt đau khổ chạy trở về, bất động sản duy nhất của Phó Phong quả nhiên đã biến thành một mảnh tro tàn.

“Ha hã... Ha hã... Cái này gọi là... cái cũ không đi ...” Hảo... Hảo đáng sợ hé ra mặt. Dem cái người mặt mày đã chuyển đen, không cần thượng trang cũng có thể thể sấm vai sân khấu kịch thượng Bao Công nhẹ nhàng đặt xuống đất, thừa lúc hân quá mức bị thương, tức giận, còn chưa kịp làm cái gì, Lý Nguyên Lỗi cẩn thận

từng nhích bước một rút lui, cũng chú ý nhắm ngay con đường mòn phía sau đại thụ kia, chuẩn bị bỏ của chạy lấy người.

“LÝ, NGUYỄN, LỖI!” Tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, trong vòng mười thước ngoại cây đổ chim bay thù chạy tán loạn, “Người đứng lại đó cho ta!”

Đêm trăng hạ, hai bóng người một tiến một lui (tất là nhịp nhàng a), cố vẫn duy trì khoảng cách an toàn một trăm bước.

Nếu không phải hôm nay ta bị bệnh trong người, cái tên kia đã sớm bị hấn bắt đem hầm nhừ cho heo ăn! Tên hỗn đản này quả nhiên là sao quả tạ mà, một hồi bắt được hấn nhất định phải lột da hấn, rút cân hấn, uống máu hấn ăn thịt, hấn nhai xương hấn mới hết tức mà Nghiến răng nghiến lợi cố trụ trên thân mình như nhũn ra, Phó Phong đầu óc bắt đầu vẽ ra các kiểu Trung Hoa đệ nhất khổ hình ...

“Ách...” Hấn là thật sự rất là giận a, nên hay không cứ như vậy bỏ chạy, trốn trước vài ngày rồi trở về? Một bên chạy một bên quay đầu lại nhìn coi sắc Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi bắt đầu lo lắng lâu dài chi kế, nhất thời thật không chú ý ở đầu thôn đã len lút tụ tập rất nhiều nha dịch.

ách!! bắt đầu tới đoạn hay rồi a.. chỉ là ...nếu dính tới tề gia- trị quốc- bình thiên hạ + binh pháp thì bạn sẽ để nguyên qt thôi (kệ, dù sao bạn cũng không phải là Gia Cát Khổng Minh) (mà ko bik có fic nào về Khổng Minh x Chu Du ko ta, muốn koi mún koi)

“Lý Nguyên huynh, biệt lai vô dạng (– long time no see á)?” Một đạo tiếng nói lạnh như băng đột nhiên cất lên dọa cái tên Lý Nguyên Lỗi đang vừa chạy vừa phân tâm ngóng phía sau té ngã ra sau, “Oa——” kêu lên một tiếng kêu sợ hãi, kèm theo đó là một âm thanh vang lên “Đông”, Lý Nguyên Lỗi đang giữ khoảng cách an toàn một trăm bước mà hướng theo lối thoái cảnh cố chạy, nhìn thấy phía trước có người liền bất giác đưa tay ra ngăn lại, kết quả là Phó Phong đang ở đằng sau như điên chạy cứ nhè ngay cánh tay đang đưa ra của hấn mà cạp.

Đau đau đau đau đau! Đang muốn hô đau, Lý Nguyên Lỗi lại nhìn thấy đám người kia, vì kiểu gì thì cũng phải cố trụ mặt mũi Tây Hạ hoàng đế, bao nhiêu âm thanh thảm thương ủy khuất dâng tới cổ họng rồi cũng đành ngậm ngùi nuốt xuống, may mắn là cái tên Phó Phong kia thể lực tiêu hao quá nhiều, Phó Phong rượt cũng rượt xong, cạp cũng cạp rồi liền xụi lơ mà bất tỉnh, cái miệng cũng vô lực mà cắn thêm nữa.

“Nguyên lai là người...” Đối trở về thân phận nguyên bản, trên mặt liền khoác vào biểu tình lạnh lùng cùng kiêu căng, Lý Nguyên Lỗi đem cánh tay thu trở về, Phó Phong lúc này vẫn không nhả ra, mắt nhìn thẳng vào người nam nhân đang đứng dưới trăng kia.

“Người thật là thông minh! Sau khi trốn vào Trung Nguyên liền lặn mất chẳng biết đi đâu, chẳng những vậy còn cải dạng nữ nhân nhằm làm những kẻ truy sát người lẫn lộn không tìm ra hành tung, nếu không phải người hôm nay cư nhiên ban ngày cũng dám lộ diện tại U Châu thành, bị người của ta nhận ra bởi ánh mắt của người vốn là hiếm thấy ở Trung Nguyên, dùng bả câu đưa tin báo về Yến Vân, ta cơ hồ nghĩ rằng người đã chạy trốn tới Biện Kinh cùng Liễu Nho Sinh hội hợp. ” Lạnh lùng nói xong nguyên nhân hấn có thể tìm tới nơi đây, cái người có thể khiến xuân đêm ấm áp cũng phải phát lạnh kia –Yến U thành chủ Liễu Thanh Vân sắc mặt vẫn trầm như nước

“Không có biện pháp, hôm nay cũng đã biết là không nên xuất hành ... Nhưng thật ra người, thật là khó để thấy người cất công tới đây tìm ta a, ha ha...”. Lặng lẽ ôm người đang xụi lơ trong tay, nếu thân thể Phó Phong không có việc gì, dùng khinh công mang hai người chạy trốn quả thật không thành vấn đề, nhưng hiện tại thiên bất lợi nhân bất hòa, Lý Nguyên Lỗi bắt đầu nghĩ biện pháp thăm dò xem cái tên họ Liễu tính tình khó hiểu này rốt cuộc là muốn gì.

“Bát Vương gia vẫn hoài nghi người chưa chết, treo giải thưởng hoàng kim vạn lượng mua mạng của người.”

“Sách! Thật sự là rất tiện nghi! Ta nói như thế nào thì ít nhất cũng phải giá trị cái xấp xỉ một nghìn vạn ...” Giống như không nghĩ thấy mùi nguy hiểm nồng nặng trong lời nói vừa rồi, biểu tình Lý Nguyên Lỗi là

tỏ vẻ đầy bất mãn vì giá cả của cái mạng mình quá xá bèo.

“Vạn lượng hoàng kim thôi cũng đã có nhiều người thí mạng để lấy. ”

“Thực hiển nhiên, Liễu đại nhân của chúng ta khinh thường cái bọn người tham lợi tiểu tiết đó...” Trước dùng lời nói phân tán sự chú ý của hắn đi. Một đồng tiền như vậy hắn không thèm để ý, vậy hắn tới nơi này làm gì? Lý Nguyên Lỗi ngoài miệng nói vân đạm phong thanh, trong lòng cũng thực cũng đang nói thầm.

“Bề ngoài tuy Bát Vương gia chiếm được toàn thắng, nhưng trì quốc ngọc tỷ không ở trong tay hắn, hắn cũng không có cách nào điều hành chính lệnh... Càng làm cho hắn phân tâm chính là hai đại thần của người —— Thành Vô căn bản chẳng biết đi đâu, Nho Sinh thì lại đi tới Biện Kinh, cho dù là hắn, cũng không dám mạo muội động thủ với Liễu thượng thư Tam công tử, này hai cái gai trong mắt chưa trừ, vương vị của hắn cũng nguy ngập nguy cơ, ngồi cũng không được an ổn ... Hơn nữa, lần này là bầy, người cố ý tương kế tựu kế. ”

“Phấn khích! Quả nhiên không hổ là đại ca của Nho Sinh, nếu không chắc chắn rằng Nho Sinh tuyệt đối sẽ không bán đứng ta, ta cơ hồ phải tưởng hắn tự mình nói với người ...” Nếu trên tay không phải đang vác một cái bao thịt xụi lơ, Lý Nguyên Lỗi cơ hồ đã vỗ tay khen thưởng hắn vài cái.

“Một kẻ giả chết... Người không phải không biết, Chu Du ba mươi sáu kế (— Chu Du chan? ta có nghe nhầm không đây? Ba mươi sáu kế là Tôn Tẫn mờ), giả chết có thể khiến người chiến thắng, đồng thời như con dao hai lưỡi có thể lấy luôn cái mạng của người ... Nếu ta nói hôm nay ta đến để làm cho “chết giả “ thành “chết thật “ thì sao?” Khẩu khí lạnh lùng giống như không phải đang nói về chuyện sinh tử mạng người.

“Nga, cho ta một cái lý do tại sao ta phải chết?” Liễu Thanh Vân, mặc dù xuất thân công hậu thế gia, nhưng bá sư ở Thiếu Lâm, trên giang hồ dù chưa có bài danh, nhưng vô luận nghi nan án tử nào hoặc đạo tặc cường bạo khó giải quyết đến đâu gặp được hắn cũng chỉ có ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, nhân nghĩa được mệnh danh “Thiết mặt ngọc lang”. Lý Nguyên Lỗi trên tay đổ đầy mồ hôi, nhìn Phó Phong đang hôn mê bất tỉnh trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Rất đơn giản, nếu người còn chấp chính tại Tây Hạ, Tây Hạ nhất định sẽ quốc thái dân an, tinh lực dồi dào, há có thể để nước khác yên ổn sao? Nhược bằng để cho Bát Vương gia chấp chính, hắn sẽ thô bạo trị pháp, đến lúc đó không uống người nào, Tây Hạ liền không công tự diệt, người nói như vậy ta giết người là có đáng hay không?” Nhướn khe một bên chân mày, Liễu Thanh Vân nhìn Lý Nguyên Lỗi lúc này trên trán đã đầy mồ hôi.

“Đây là ý tứ của người hay là của Hoàng đế Trung Nguyên?” Không lẽ người định không bằng trời định? Lý Nguyên Lỗi bị bức gần tới đường cùng cười khổ nhìn Liễu Thanh Vân.

“Là ý của ta!” Lời nói chuyển lạnh, tuy âm trầm nhưng trong đó không che dấu được sát ý.

“Như vậy người có lo lắng đến chuyện, nếu chính quyền Tây Hạ tan rã, rã mất đầu, ngày xưa lính mất chỉ huy liền có thể trở thành giặc cỏ, Liễu đại nhân yêu dân như con chắc sẽ không muốn gặp cảnh biên quan loạn lạc như ngày xưa? Huống chi Tây Hạ quốc nội có thể nhiếp chính cũng không chỉ có riêng mình ta, như vậy còn chưa nói đến nếu Tây Hạ nội loạn, tự nhiên sẽ có người khởi binh đối kháng Bát Vương gia, tự mình nhiếp chính phong vương, đến lúc đó có chắc bọn họ sẽ giống ta, chấp thuận cùng đại Tổng hòa bình chung sống?”. Nếu thật sự không được, đành phải ôm tiểu khát nhi mà chạy trốn chết vậy... Nghĩ đến hắn sẽ không muốn làm khó xử con dân của chính mình đi? Nếu không, vẫn cần kẻ trộm trước cần vương?!

Miệng vẫn chậm rãi nói, đối mặt với biến cố đột nhiên này, Lý Nguyên Lỗi âm thầm trách chính mình lo lắng không chu toàn.

“Người dựa vào cái gì làm cho ta tin tưởng, ngày sau người trọng chương Tây Hạ có thể chắc chắn an bình ở biên thùy Đại Tống? Đừng nói với ta cái gì chỉ thiên vị thệ (— chỉ lên trời + thề -> chiều này anh Cổ xài rồi, ko xi nhê, đừng thử ^.^) kia, ta sẽ không tin tưởng. ” Nghe Lý Nguyên Lỗi nói xong, Liễu Thanh Vân trầm ngâm một lúc lâu, sau đó liền cất tiếng hỏi.

“Như vậy, người muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta?” Công kích chính là lối phòng vệ hữu hiệu nhất, Lý Nguyên Lỗi chớp mắt hỏi lại. Hắn cho tới bây giờ vốn không tâm tư như vậy, từ nhỏ đối với mẫu thân hằng ngày lấy lệ rửa mặt ở quê cũ chỉ có vô tận thương yêu thân thiết, hắn có thể làm một hảo hoàng đế, nhưng tuyệt không tính toán trở thành một thế hệ bá chủ.

“... Ba cơ hội..., người ở đây cùng ta nói chuyện với nhau này giờ, ít nhất có ba cơ hội đào tẩu, vì cái gì không trốn?” Rồi mắt khỏi người Lý Nguyên Lỗi, Liễu Thanh Vân đem ánh mắt nhìn về cánh tay Lý Nguyên Lỗi hiện giờ đang ôm Phó Phong “ Hắn là ai?”

“Thần dân của người!” Không rõ Liễu Thanh Vân rốt cuộc đang nghĩ cái gì, quan hệ của vợ chồng hai người hẳn cũng không muốn lòi ra ngoài ánh sáng, Lý Nguyên Lỗi đi vào thẳng vấn đề, “Nói đi, điều kiện của người, nếu ta có thể làm ta nhất định không từ chối. ”

“Như vậy, chỉ cần người ăn vào Lạp Phục Thửu Đan này, ta liền tạm thời tin tưởng người... Bất quá nói cho người rõ ràng, dược này độc tính sau một năm sẽ phát tán, ta nghĩ nhiều đó thời gian cũng đủ để người khôi phục ngôi vị hoàng đế rồi? Nếu đến lúc đó của người không thực hiện hứa hẹn của mình, không lấy được giải dược, người sẽ chết thật sự khó coi. ” Lại im lặng lần nữa, một lúc lâu sau Liễu Thanh Vân theo trong tay áo lấy ra một viên thuốc màu nâu, dùng ngón tay bắn ra, lạp thuốc viên ở trong không trung nhanh chóng bay về phía Lý Nguyên Lỗi.

“Hảo nhất chiêu phi diệp dính hoa!” (???) Lý Nguyên Lỗi cười hì hì tiếp được thuốc viên, quát xong một tiếng liền không chút do dự đem dược bỏ vào trong miệng —— dù sao thì Nho Sinh kiêu gì cũng sẽ nghĩ ra biện pháp —— nuốt vào xong còn chép chép miệng, tựa hồ ở nhắm nháp được hương vị.

“Nho Sinh quả nhiên không có nhìn lầm người... Bất quá hẳn có thể sai lầm rồi...” Nhìn Lý Nguyên Lỗi mặt không đổi sắc địa ăn vào độc dược, gương mặt lạnh lùng của Liễu Thanh Vân cũng không khỏi có vài phần động dung, một lần nữa nhìn thoáng qua Phó Phong đang nằm trên tay Lý Nguyên Lỗi đột nhiên nói thêm một câu làm người ta khó hiểu, không đợi Lý Nguyên Lỗi hỏi nhiều, liền lạnh lùng quay bước rời đi.

“Ách... Cái kia...” Lý Nguyên Lỗi nhìn theo bóng dáng của hắn, đột nhiên nhớ lại còn có chuyện thực trọng yếu đã quên giải quyết, vội lại giương giọng gọi giật lạnh khóc vô tình Liễu gia đại công tử.

“Còn có chuyện gì? Nếu người là lo lắng về dược hiệu, ta cam đoan thuốc này trong vòng một năm kể từ hôm nay đối với cơ thể người sẽ không có bất kì ảnh hưởng nào.. ” Bước chân thoáng dừng lại, Liễu Thanh Vân cách xa bạn hắn hơn một trượng, không quay đầu lại trầm giọng đáp.

“Ách... Không phải... Là như thế này...” Chuyện này thật sự đời cũng chưa có ai chưa từng làm qua, Lý Nguyên Lỗi nói xong, trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ, “Người xem... Cái kia, có thể hay không cho ta mượn năm mươi lượng bạc?”

“Đồng...” một tiếng truyền đến. Tựa hồ có người nào đó bởi vì kinh hách quá độ mà đứng thẳng không xong.

“Chuyện người muốn hỏi của ta chính là chuyện này?!” Trên mặt hiện lên một biểu tình phân không rõ, Liễu Thanh Vân trừng mắt hướng về con người khi nãy vừa mới tự xưng rằng giá trị bản thân lên đến nghìn vạn lượng.

“Người phải biết rằng... ngân lượng của ta ở trên ngựa đã đánh mất” Về mặt đau khổ chỉ về hướng Phó Phong bây giờ hàm vắn cắn chặt không buông, Lý Nguyên Lỗi đáng thương hề hề nói, “Ta muốn bồi thường tiền cho tên tiểu tử này, tính nhân nãi của hắn nhất định so với Vương Bát lòi đánh cũng không nhả ra chỉ có hơn chứ không kém ...”

Người này thật là trí dũng song toàn trừ danh Tây Hạ tân đế sao? Liễu Thanh Vân hoài nghi ánh mắt của mình, thật sự không biết nên nói cái gì liền vung tay đem một phong bạc ròng ném vào thân cây bên cạnh Lý Nguyên Lỗi, xoay người đi mất, cũng như lúc đến, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong ánh chiều hoàng hôn ...

6. Chương 6

Sáng sớm ánh nắng mặt trời đầu tiên từ từ lộ ra sau làn mây trắng rạng rỡ, trên cây chim chóc thi nhau kêu rả rích, lúc lắc cái mỏ nhỏ nghiêng đầu tò mò nhìn về phía dưới tàn cây, nơi đang có thân ảnh hai người nam tử đang trong tình trạng không nhà không cửa (– homeless)

Bị ôm chặt trong lòng ngực Lý Nguyên Lỗi, Phó Phong hơi hơi động đậy, ý thức mơ hồ cảm thấy được trong miệng đang cắn cái gì đó, cảm thấy tò mò liền táp táp, phát hiện cái loại xúc cảm quen thuộc này chính là

thịt a, lập tức cực kỳ hưng phấn mà há to miệng, định.... , “Đừng cắn!” Thừa cơ hội ngàn năm có một lúc Phó Phong mở miệng ra, Lý Nguyên Lỗi nhanh chóng rút tay khỏi miệng hắn, Lý Nguyên Lỗi nhìn trên tay mình bây giờ đã sưng đỏ một vòng hình dấu răng, sau đó liền nhanh chóng tấn công cái miệng nho nhỏ còn đang mở ra kia...

“Ăn?” Đã xảy ra chuyện gì? Phó Phong cố gắng lắc lắc đầu, cố gắng muốn thanh tỉnh lại đầu óc xem mình đã quên cái sự gì trọng yếu, nhưng thần trí còn chưa kịp quay, một giây sau lại bị khuôn mặt tuần tú ở gần trước mắt mê hoặc, “Người đã muốn ăn thịt như vậy, ta liền cho người ăn ...” Tên này thực là muốn ăn luôn hắn! Căn nguyên của buổi tối làm cách nào cũng không chịu nhả ra? Lý Nguyên Lỗi đành hy sinh “kính dâng ” đôi môi mình, xảo diệu đem đầu lưỡi tìm môi Phó Phong dùng đầu lưỡi câu dẫn lưỡi Phó Phong cùng nhau chơi đùa, rất muốn hôn tới mức cả hai đều hít thở không thông.

“Ăn... Ngô...” Phó Phong buồn bực định dùng răng cắn hắn một cái, nhưng cái tên này lại nhanh chân hơn hắn, linh hoạt một bước chạy thoát ra ngoài, “Không được, ta nhất định phải cắn được người!” Hít một hơi thật sâu, Phó Phong đem môi thiếp thượng đôi môi đang cười xấu xa kia, cố gắng lôi kéo cái lưỡi “ bỏ trốn ” khỏi miệng hắn khi này, sau đó cắn hắn một cái thật mạnh. Hai người dưới tàng cây cơ hồ hôn đến thiên hôn địa ám, hai đôi môi hoạt động lâu đến mức run rẩy mới chịu rời ra.

“Phong, theo ta đi được không?” (— cảm thán:” Phong, gả cho ta được không?!) Nếu ngay cả nhà của hắn cũng đốt, theo tình hình trước mắt, sau khi mấy trận đại tuyết này kết thúc, nơi này tất cùng ngoại giới có tiếp xúc, cũng không chắc là sẽ không có người biết hắn, hoặc có khả năng phá hỏng kế hoạch của hắn. Hắn tốt nhất vẫn nên đi trước tìm Nho Sinh bọn họ hội hợp, — dù sao chỉ bằng cái tội ”Hành thích vua mưu phản” cũng đủ để lấy cái mạng già của lão Vương gia — Lý Nguyên Lỗi cười meo meo bắt đầu giả trò dụ dỗ trai nhà lành.

“Người phát sốt hả?” Sáng sớm lại đi ăn nói bậy bạ gì đó?! Phó Phong khinh thường bĩu môi, sau khi cái từ “ sốt “ kia vừa ra khỏi miệng, bỗng dừng hồi tưởng lại cái “thảm án diệt môn “ phát sinh ngày hôm qua — “LÝ. NGUYỄN. LỖI!! nhà của ta!!!!”, Phó Phong lập tức nhảy dựng lên, đem cái tên đang hâm đơ mặt ra vì bất ngờ ra đặt ở dưới thân, dùng một tư thế lão đại rất chi là oai hùng mà giờ cao nắm đấm, mục tiêu tất nhiên là cái mũi be bé xinh xinh cao cao thẳng thẳng ngửa trên khuôn mặt kia.... Hừ —” Trong cái khó ló cái khôn, Lý Nguyên Lỗi giơ cao tay lên, tức thì có một đạo ngân quang lóe sáng xẹt qua phía chân trời...” Sư —” vừa này còn đang hung hăng ở trên người hắn, Phó Phong bây giờ đã như tiểu cảnh khuyển trải qua huấn luyện phóng người bay theo ngân quang kia, tại nơi mười phân bạc kia rơi xuống vui vẻ bắt lấy, háo hức chạy trở về. (— sao càng ngày càng giống tiểu cầu vậy nè)

“Đền lại nhà cho người, có đủ hay không?” Lưỡi biếng từ trên mặt đất ngồi dậy, Lý Nguyên Lỗi nhìn về phía cái tên mặt mày hơn hử, thái độ lại chuyển biến rất ư là phong phú, không thể không phũ phàng thừa nhận mũi mào tuyệt thế của hắn lại không sánh bằng một góc cái thứ “vật ngoài thân “ kia.

Oa, hôm nay thật là đại cát nha! Là mười lượng bạc lận, số tiền này muốn mua hai cái miếng nát của hắn cùng còn dư ra nhiều, Phó Phong lắc lắc cái đầu, hai mắt kính hỉ sáng lên.

“Kỳ thật a, mấy thứ này ta có rất nhiều...” Nhân châu xoay động, Lý Nguyên Lỗi đành phải dùng tới hạ sách cuối cùng mà hắn không muốn làm, hai mắt tỏa sáng như đang âu yếm nhìn con mèo yêu quý, ở nơi hiện trường hỏa hoạn lướt qua một lượt, dừng lại ở góc bếp — đó là chỗ giấu quỹ đen mà Phó Phong mới thay đổi mấy hôm trước (— tội thằng nhỏ, giấu tiền chỗ nào cũng bị anh đánh hơi ra) — lấy ra trì quốc ngọc tỷ trải qua cơn hỏa hoạn may mắn chưa bị sứt mẻ tí nào, giữ chặt cái tên tiểu khát cái bị hắn dùng câu “Chỉ cần người giúp ta đi lên kinh thành... Đến lúc đó muốn bao nhiêu có bấy nhiêu ...” và tinh tinh khác mê hoặc cho vui sướng đồng ý, bây giờ thì đang nhiều nước miếng đầy miệng nằm an tường ngủ dưới ánh nắng ban ngày, theo hướng Biện Kinh xuất phát. Đãi mỗ chỉ lạc đường tiểu sơn dương quay về tỉnh lại khi đã là cách gia một vạn bát ngàn dặm trên đường.

※ ※ ※ ※ ※

Thơ Đỗ Phủ có nói: “Kim Lăng thủy biên nhiều mỹ nhân”. (— tìm nguyên 1 ngày ko dc, mọi ng thông cảm)

Một đường hướng Đại Tổng phần hoa đô thị mà đi, làn gió xa hoa ngày một rõ rõ rệt hơn. Phó Phong xuất thần nhìn chăm chăm những phu nhân thiếu nữ tươi đẹp đang lướt qua lướt lại ngoài cửa, đánh giá bộ váy lụa gấm vóc nàng kia dùng để may thành bộ váy dài như vậy có thể làm được một bộ chăn nệm, trong lòng

lại tức khí la lên là lãng phí, hoàn toàn không có chú ý tới Lý Nguyên Lỗi ở một bên đã muốn dùng ánh mắt sắc mùi dấm chua mà trừng trừng nhìn hấn.

“Tướng công ——” Chẳng lẽ dẫn hấn đi ra ngoài là sai lầm sao? Như thế này không khéo vài ngày sau hấn sẽ học được đi xem nữ nhân khác! Quả nhiên thế giới này rất dễ dàng dạy người sa đoạ! Ủy khuất giữ chặt tay cái người đang nhìn không chớp mắt kia, Lý Nguyên Lỗi ôm nửa thân hấn kéo về đối mặt với mình, “Ta thấy nữ nhân kia chẳng có gì tốt hơn ta!!”

“Đúng vậy, thế giới này làm gì có ai có bộ dạng đẹp hơn nương tử người!” Đối với người nương tử hay ủy khuất tức giận này đã quá quen thuộc, Phó Phong bắt đầu bồi phục mình thật là tiến bộ thần tốc. Sau khi được phi thường huấn luyện, hấn đã có thể mặt không đỏ tâm không động đứng trước công chúng phun ra những lời buồn nôn kia mà trong bụng không hề mắc ói! Cái tên kia lấy hoàng kim làm mồi đem hấn lừa đi chung đường, nói là sợ có kẻ thù đuổi giết, một đường vẫn giả dạng nữ nhân. Rút kinh nghiệm tập một, không biết hấn lấy cái gì làm ra “thủy tinh” gì đó của Tây dương có thể đem màu mắt lam của hấn thay đổi, lại nói hấn muốn tướng công giả trang của hấn cũng phải đạt tới hành động hoàn mỹ, thành ra dạo này bọn họ vẫn cùng ăn cùng ngủ như vậy.

“Vậy người vì cái gì còn muốn nhìn nữ nhân khác!! Vừa lên án hành vi ngoại tình bằng mắt khi nãy của Phó Phong ..., Lý Nguyên Lỗi vừa cầm lấy chiếc đĩa trên bàn vừa bẻ vừa vụn, cơ hồ muốn vụn nó thành bánh quai chèo.

“Bộ có sao?” Nhìn thấy tiểu nhị rốt cục đem thức ăn đặt lên bàn, Phó Phong lập tức thu hồi ánh mắt, bắt đầu ra tay tàn sát thức ăn trên bàn.

“Không được, người ít nhất phải đáp ứng ta không được nhìn nữ nhân khác nữa, bằng không về sau ta sẽ không mời người ăn cái gì nữa!” Tay phải phóng tới cướp đi miếng thịt lớn nhất đang thượng trên đôi đĩa của Phó Phong, tay trái sớm có dự kiến trước bắt được luôn móng vuốt đang muốn tay không cướp thịt, Lý Nguyên Lỗi đối mặt với cái mặt cực kì ức chế của Phó Phong, một lần nữa nhắm tử huyết mà đánh —— tên tiểu khất cái này đã là của riêng của hấn thì không thể để lộ mặt ra đường cho người ta dòm, bất kể nam nữ đều không được.

“Thịt...” ánh mắt long lanh đáng thương giống hệt như con chó nhỏ bị người ta cướp mất khúc xương tối yêu quý nhất, Phó Phong lại hối hận chính mình không suy nghĩ thấu đáo —— vài ngày nay ở chung với nhau, hai người ưu khuyết của nhau đều đã thông thuộc, trừ bỏ phương pháp “bỏ chạy trốn chết” của hấn là tuyệt chiêu đào tẩu đệ nhất thiên hạ ra, mặc kệ là môn gì cùng nam nhân này so tài đều thất bại thảm hại.

“Đáp ứng không?” dùng đôi đĩa gấp miếng thịt thơm ngon đựng đưa trước mặt Phó Phong dụ dỗ, câu dẫn Phó Phong tới có bao nhiêu bất khuất cũng quên bằng sạch.

“Ân...”

“Lúc này mới ngoan! Nào, há mồm, a...”

“A...”

Hai người biểu diễn màn “ân ân ái ái” làm cho những người khác trong *** cơ hồ đã quên chính mình mang miệng tới nơi này làm cái gì, hết thấy đều ngưng đưa ngơ ngác, ngạc nhiên nhìn hai người trước công chúng diễn trò thiếp dút chàng ăn ngọt ngào.

Lý Nguyên Lỗi vừa lòng nhìn kết quả mấy ngày nay nhờ hấn ăn như nhồi vịt, sự thật chứng minh rồi: chỉ cần là ăn miễn phí Phó Phong có thể ăn một cách phi thường vui vẻ, hơn nữa rốt cũng có hồi báo —— trừ bỏ cả người khí sắc tốt hơn nhiều, hai gò má cũng trở nên phúng phính, dùng tay xoa nắn cũng có cảm giác thoải mái hơn.

“Hôm nay chúng ta phải ở nơi này?” Mơ hồ hỏi một câu, còn chưa nói hoàn miệng lại bị nhét vào một miếng thịt thiệt bự, Phó Phong phùng to hai má cố gắng vận dụng toàn lực dùng răng nhai nhai, rốt cục “Ừc” một tiếng đem toàn bộ đồ ăn trong miệng nuốt xuống, trong *** mọi người đều vì thấy hấn thần kì đem một họng đồ ăn nuốt xuống mà không bị nghẹn chết mà đóng băng hết cả, một bên tiểu nhị đứng một góc lăm

lăm tách trà sẵn sàng đối phó với bất kì tình huống nào xảy ra cũng tỏ vẻ muôn phần thán phục cùng sợ hãi..

“Đúng vậy a!” Sờ sờ túi tiền liền thấy cũng còn không ít, Lý Nguyên Lỗi suy nghĩ sau khi ăn xong muốn tìm một nơi hảo hảo nghỉ ngơi, tự nhiên là ở lại lao đầu mới có ở thành trấn này.

“Ở chỗ này có phải tốn rất nhiều tiền không?” Sau khi ăn xong, được tiểu nhị dẫn tới một căn phòng hảo hạng cao nhất, Phó Phong tò mò đánh giá trong phòng, trên tường sơn một mảng hồng chói lóa, chăn êm nệm ấm thượng hảo hạng, trên bàn thì chất đầy hoa quả đủ loại.

“Hoàn hảo. ” Lý Nguyên Lỗi cười cười, cũng không định nói cho hắn biết loại phòng hảo hạng thế này, ở một đêm tốn hết hai lượng bạc, để tránh phá hư công sức hắn dồn ép này giờ.

“Bộ người có nhiều tiền lắm hả? Kỳ thật ta cảm thấy ngủ ở cái miếu đồ nát có thể khiến ta an tâm hơn, nơi đây tuy rằng rất đẹp, rất xa hoa, nhưng nhìn cũng đủ biết là phải chi rất nhiều tiền a... Phải biết tiết kiệm, cái gì cần xài thì xài mới là phát tài chi đạo (- cách để làm giàu)” Nghĩ coi, hắn – Phó Phong sống mười bảy năm, chưa từng có ngày nào chi phí vượt qua năm đồng tiền hết. Mấy ngày nay đi theo nam nhân này được ăn ngon mặc đẹp, tuy rằng không phải chính mình làm ra tiền, nhưng nhìn thấy mấy thỏi bạc trắng bóng đáng yêu kia rơi vào tay người khác, thì cũng không tránh khỏi lòng đau như cắt a! Phó Phong nơm nớp lo sợ ngồi xuống một cái ghế điêu khắc tinh mỹ, chỉ sợ lỡ tí nữa buồn tay buồn chân không cẩn thận lại phá hỏng cái gì mắc tiền.

“Phát tài chi đạo... Ha hả, hôm nay ta dẫn người đi xem xem thế nào là phát tài chi đạo. ” Thu thập hết mọi thứ sẵn sàng, Lý Nguyên Lỗi cải trang thành một vị khách có râu quai nón (– cái gì?? mĩ nhân râu quai nón – chờ chút, ta ới xong rồi edit tiếp), còn thuận tiện đem Phó Phong dịch dung thành một tiểu lão đầu râu ria xồm xoàm, một phen đem Phó Phong vẫn còn đang đầu óc mờ mịt hướng Thành tây xồm cồ đầu mà đi, đến một tiểu lâu lớn bên ngoài có tấm bảng đồ ghi ba chữ “Phượng nghi lâu” liền đi ngay vào.

“Ai da, hai vị đại gia đây chắc là khách mới đến có muốn vài vị cô nương mời hai vị xuống nghe tiểu xướng?” Mới vừa vào cửa, một tú bà son phấn lõe loét, mùi hương sực nức muốn bể lỗ mũi đơn đả đi tới chào mời, còn vung vẩy khăn tơ phỉ phỉ trên áo hai người.

” Hôm nay đại gia không phải đến để phiêu kê (tìm gái), đến chỗ này là vì Hồng Nguyệt Phường ở ngay phía sau, bổn đại gia muốn đồ (cờ bạc) một phen!” Tục ngữ nói mười phiêu cử đồ (nhất gái nhì bài =))), Lý Nguyên Lỗi tìm đúng Kim Lăng là kĩ viện lớn nhất, lại mở miệng nói muốn đến Hồng Nguyệt Phường ở phía sau, tú bà cười đến rách mồm trong đầu thầm nghĩ có hai con dê béo tự dâng mình đến cửa, ngoe nguẩy lắc mông dẫn đường đi, một phen bám trụ tay Phó Phong ở một bên đang không biết nên đi về đâu, hướng tiểu hậu viện đi tới.

Cờ bạc vốn là thiên tính của con người.

Mặc kệ là chính nhân quân tử hay là người buôn bán nhỏ, khi có suy nghĩ trong đời muốn một lần làm một chuyện mạo hiểm phiêu lưu, kiểu gì thì cờ bạc cũng góp mặt trong đó.

Nhưng ai ai cũng đều biết, nếu phải cờ bạc, trước tiên phải chuẩn bị tinh thần bị lột. Nếu là chính mình cam tâm tình nguyện đi làm dân cờ bạc, thua đến nỗi bị lột luôn cái quần đang mặc cũng không phải chuyện hiếm lạ. Bất quá, đêm nay thần tài hiển nhiên có điều thiên vị, đặc biệt chiếu cố hai người —— một gã râu quai nón và một tiểu lão đầu.

Hai canh giờ sau, tú bà từ trong vừa dùng ánh mắt hình viên đạn liếc đăm đăm đuổi vừa dẫn hai người đi ra, Phó Phong nhìn về phía kẻ thắng lớn đến mức cười sáng lạn không thể khép mồm —— người này tiền vốn chỉ có một lượng bạc, vốn liếng ít ỏi, cơ hội mong manh như vậy mà thắng được những một ngàn lượng, thật không phải tầm thường a.

“Người bình thường là kiếm tiền theo cách này à?” Hai mắt long lanh chăm chú nhìn chồng ngân phiếu cùng bạc trong cái túi trên vai Lý Nguyên Lỗi, Phó Phong băn khoăn tự hỏi có nên hay không mặt dày mày dạn năn nỉ hắn truyền thụ cái loại bí tịch phát tài này.

“Cũng không hẳn, nhưng không phải không có. ” Bâng quơ cho hắn một cái đáp án rất chi là ba phải, Lý Nguyên Lỗi nhìn ánh trăng ôn nhu chợt nhớ đến một chuyện đánh cuộc khác.

“Ta nói, tướng công a, người còn có nhớ hay không lần trước người đánh cuộc thua ta đã hứa cái gì?” Ánh mắt bắt đầu liếc thượng liếc hạ, đáng giá thân mình bây giờ đã hồng hào khỏe mạnh hơn của Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi tất nhiên không quên cái đêm động phòng đó Phó Phong đã đáp ứng làm người của hắn, ân, ánh trăng ôn nhu như vậy quả nhiên thực dễ dàng khơi mào tư tưởng sắc lang trong tâm hắn a.

“Cái gì? Ta với người có từng đánh cá sao?” Tức giận khinh khỉnh nhìn cái tên kia, Phó Phong vẫn chưa từ bỏ ý định muốn học bí tịch cờ bạc kia.

“Không nhớ cũng không quan hệ, lần này ta sẽ làm cho người nhớ rõ. Đi, chúng ta trở về hảo hảo mà tắm rửa một cái, ha ha

~” Ăn uống no đủ, túi tiền cũng được chất đầy, sóng nhiệt trong cơ thể xao động nhắc nhở hắn nên hưởng dụng thành quả của hắn mấy ngày nay vất vả nhồi nhét cho tiểu khát cái này hồng hào hơn.

“Uy...” Âm thanh kháng nghị sớm tiêu tán ở trong gió, chờ tới lúc thốt được thêm từ thứ hai, Phó Phong đã yên vị ở trong phòng, bất an đối mặt với một cái hồ tắm cỡ bự, khói bốc nghi ngút...

“Người muốn làm gì?” Nhìn cái kia tên không chút xấu hổ ở trước mặt hắn cởi áo, tháo thắt lưng, Phó Phong quay đầu đi chỗ khác, một lúc sau lại nhìn không được, tò mò vụng trộm quay đầu lại, âm thầm đánh giá phần cơ thể tinh tráng đang lộ ra của hắn.

“Tắm rửa nha! Tướng công, ánh mắt của người thật là háo sắc, như vậy không bằng cùng nhau tắm đi...” Sau khi nói xong, liền đối với tên tiểu khát cái đang nhìn hắn bằng ánh mắt không giấu được sự tò mò kia mà nở ra một nụ cười sáng lạn. Lý Nguyên Lỗi một phen đem Phó Phong đang ngây ngốc đứng ở một bên tha lại gần, bắt đầu nhanh nhẩu cởi y phục hắn.

“Người tắm một mình đi!” Rốt cục cũng bắt đầu nghĩ thấy được mùi nguy hiểm, Phó Phong theo bản năng nghĩ muốn lui ra đằng sau, lại bị một cặp lang thủ vươn ra chặn chèn ôm lại.

“Ta chính mình không thể tự chà lưng được, cho nên mọi người phải cùng nhau tắm a, hơn nữa lại có thể tiết kiệm nước, tướng công không phải bảo ta không nên tiêu tiền lung tung sao...” Dem hết tuyệt chiêu ra dụ khí, lại thêm cái miệng không có hảo ý ở ngay lỗ tai mẫn cảm của Phó Phong mà không ngừng thổi nhiệt khí, quả nhiên một lúc sau đã thấy tiểu khát cái mềm nhũn ở trong ***g ngực mình.

“Đến đây, người giúp ta chà lưng trước, sau đó ta lại giúp người!” Trước khi đi xuống hồ tắm đã đưa cho Phó Phong ở bên một cái khăn, Lý Nguyên Lỗi trước giờ quen được người khác hầu hạ, thích ý nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảng không gian ấm áp hiếm có này, còn Phó Phong ở một bên đang không cam lòng ai ai oán oán cũng một phen bị hắn mang xuống nước, trong đầu bắt đầu thích thú nghĩ hôm nay phải thưởng thức cái gọi là uyên ương hí thủy. (hí: giỡn, đùa nghịch)

“Chà như vậy dường như rất kỳ quái?” Cái hồ tắm nói là rộng lớn nhưng hai đại nam nhân cùng xuống tắm thì cũng có vẻ hơi nhỏ lại, Phó Phong nhăn nhăn mặt nhìn Lý Nguyên Lỗi danh nói là chà lưng cho hắn nhưng kì thực tay lại sờ mó lung tung.

“Có chỗ nào kỳ quái?” Ân, cảm giác da thịt ướt át cùng tiểu khát cái này động chạm quả thật phi thường dễ chịu, Lý Nguyên Lỗi lúc này đem hắn ôm chặt vào ***g ngực, tay kia thì lần lần đi xuống phía dưới, tiếp tục sự nghiệp chà rửa.

“Uy, người sờ chỗ nào vậy?!” Ở trong vòng tay Lý Nguyên Lỗi, Phó Phong cũng cảm giác được da thịt hai người giống như hấp dẫn hút lấy nhau, Phó Phong có phần yên tâm. Nhưng sau đó không lâu, cái tay đang vuốt ve trên lưng kia thừa cơ lại lần lần lướt dọc xuống dưới, cuối cùng dừng ở chỗ kín đáo nhất của hắn mà đưa tay xoa nắn khiến hắn nhìn không được mở to hai mắt thất kinh kêu lên.

“Ta muốn giúp người rửa sạch từ trong ra ngoài ... thuận tiện giúp người chuẩn bị, một chút nữa lại trả cho ta cái người cá cược thua ...” Nghiêng người xuống một bên thăm thì câu dẫn con người đang ngạc nhiên kia, Lý Nguyên Lỗi vươn đầu lưỡi nhẹ đùa giỡn lỗ tai nhạy cảm của Phó Phong, ngón tay bên dưới cũng đã sờ đến mặt động bị nước làm cho mềm xốp kia, bắt chước đầu lưỡi cử động linh hoạt.

“Ừ...” Đáng lẽ chỗ đó bị bên ngoài sát nhập thực phải là không thoải mái, nhưng phần eo lại truyền đến một trận tê dại, Phó Phong cố nén cảm giác mềm nhũn hai chân, đẩy cái tên càng lúc càng quá phận kia ra mà lui vào một góc.

“Không thoải mái sao?” Tận tình sử dụng chiến thuật dai như đũa, không thềm chú ý mấy động tác phản kháng quyết liệt của Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi đơn giản đem hai tay hắt túm ra đằng sau, dùng khăn tắm buộc lại.

“Người muốn làm gì?” Thường ngày bị tên này sờ soạng riết cũng quen, nhưng đêm nay cảm giác rõ ràng bất đồng, Phó Phong nhìn thấy ánh mắt tràn ngập *** kia nhìn mình, thân thể hơi co rúm lại.

“Làm chuyện mà cả hai chúng ta đều thoải mái ...” Vừa mới ở sông bạc, đẩy ra hoa khô cô nương đang muốn sà vào lòng hắn, dục hỏa tích tụ bao lâu tất nhiên phải phát tiết ở trên người tiểu khất nhi này chứ, à, thật sự là hoài niệm cảm giác siêu thích khi ở trên người hắn nha! Lý Nguyên Lỗi cười xấu xa, tay bắt đầu sờ mó ngực người kia, khe vuốt đầu nhũ trơn như tơ. Theo kinh nghiệm lần trước, độ mẫn cảm của tiểu khất cái so với người bình thường hơn rất nhiều, hiện tại lại được hắn dưỡng cho khỏe mạnh hồng hào, hẳn là có thể cho hai người đều cùng hưởng thụ mới đúng.

“Cái... Cái gì mà cả hai chúng ta đều thoải mái ... A...” Quả nhiên cái điểm đỏ nho nhỏ kia chỉ là bị nhẹ nhàng đụng một cái liền đứng thẳng lên, phía dưới bị Lý Nguyên Lỗi lấy hai ngón tay đưa vào chà xát, Phó Phong cũng đã chịu không nổi phát ra tiếng rên rỉ.

Thiệt là đáng yêu, dùng ngón tay đùa giỡn hai điểm thù du một hồi lâu, Lý Nguyên Lỗi liền nhân từ buông ra. Sau đó liền lấy miệng thay tay nhắm vào điểm hồng mà ra sức mút, Phó Phong cả người đều như nóng như than vô lực dựa vào thành hồ, như thế lại vô tình lộ ra thần thái kiêu mị quyến rũ khiến Lý Nguyên Lỗi lập tức cảm thấy dục hỏa bùng nổ, hạ thân cũng đứng dậy sẵn sàng chờ phân phó, “Thân mình mẫn cảm như vậy, ôm qua người, sau này sẽ không ôm thêm nữ nhân được nữa mà...”

“Ấn? Ngô...” Bị hắn cắn như vậy đúng là có điểm đau, nhưng là.... cũng thật thoải mái, Phó Phong phong bị hắn sờ soạng, đầu óc hỗn loạn, bắt đầu thả lỏng thân mình, mặc cho Lý Nguyên Lỗi dùng động tác ôn nhu mơn trớn thân mình hắn. Ngâm mình trong làn nước, sóng nước ôn nhu vỗ nhẹ hai má của hắn, tạo cảm giác vừa ngứa vừa tê như có mấy bàn tay cùng nhau đùa giỡn trên cơ thể, nhưng hai tay lại bị trói đằng sau không thể làm gì, cái loại cảm giác ngứa ngáy này giống như từ từ thấm vào bên trong hắn..

“Thoải mái đến như vậy?” Tay lướt dần xuống phía dưới chải chuốt bụi cỏ ướt sũng của hắn, Lý Nguyên Lỗi dùng bàn tay chà xát, vừa lòng địa cảm giác nó ở dần dần cứng rắn.

“Ấn... Ngô... Đờng Đờng động ” Tại những chỗ bị hắn xoa nắn bắt đầu cảm thấy nóng lên, không khí ẩm man mát lại càng khiến thần trí bất minh, Phó Phong nỗ lực địa mở rộng ánh mắt, nhìn lên thì chạm phải đồng tử như sao của Lý Nguyên Lỗi.

“Ấn...” Giống như bị ánh mắt kia cuốn vào một khoảng đại dương xanh thăm thẳm, Lý Nguyên Lỗi giống như đọc được mong muốn trong mắt hắn, miệng ly khai hồng châu bị cắn đến gần như sung huyết kia, trần trọc tiến lên hôn vào đôi môi hé mở, Phó Phong hơi thở khẽ phát ra tiếng la nhẹ rồi chuyển thành ngọt ngào rên rỉ..

“Thanh âm thật là dễ nghe ... kêu thêm vài tiếng nữa ...” Ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, đầu ngón tay Lý Nguyên Lỗi nhờ nước trơn mà dễ dàng thâm nhập vào mật động bên dưới bắt đầu không an phận xoa bóp nội bích bên trong, phối hợp cùng tiền phương âu yếm, ngón tay bắt đầu thông thả đưa đẩy ra vào.

“Không cần...” Hắn đang làm cái gì trên người mình vậy? Vì cái gì mà toàn thân ta vô lực? Phó Phong hoang mang giãy dụa, nhưng hai tay bị trói ở đằng sau chính là càng giãy thì càng chặt hơn.

“Không cần?” Cười nhẹ nắm lấy phần thân đã hơi đứng lên của hắn, Lý Nguyên bắt đầu trước sau tăng tốc tấn công, đồng thời đem hắn ôm vào ***g ngực làm cho hai người có thể nghe rõ tiếng tim đập của nhau, “Nơi này của người nhìn sao cũng thấy đang thực thoải mái nha. ”

“Có cái gì” Có cái gì đó vừa nóng vừa cứng đang chạm vào phần bẹn ở dưới làn nước, Phó Phong nâng chân lên nghĩ muốn tránh đi cái thứ này, động tác này lại vô tình làm cho mật động phía sau mở rộng ra, Lý Nguyên Lỗi nhân cơ hội đem ngón tay thứ hai sát nhập vào.

“Ân... A...” Nước ấm theo kẽ hở giữa hai ngón tay tràn vào bên trong, Phó Phong cuống quýt muốn khép hai chân lại, lại bị Lý Nguyên Lỗi một phen túm lại, bắt buộc hắn đem hai chân thon dài quần lấy lưng mình.

“Làm thế nào lại mệt chết như vậy “ Sức nặng toàn thân đều dồn hết lên người kia, Phó Phong tức giận giãy giụa muốn đứng lên, tay Lý Nguyên Lỗi lúc này lại ở bên trong cơ thể hắn điểm nhẹ một cái

“Nha... A a.. ” Đột nhiên bị kích thích mạnh, phân thân của Phó Phong lập tức đứng thẳng lên, cứng rắn đứng giữa cơ thể hai người, “Vì... Vì cái gì lại như vậy...” Cuối cùng cũng hiểu được vật cứng này giờ ở bụng mình là cái gì, Phó Phong khó hiểu lầu bầu.

“Bởi vì người nơi này nói thích ta a, ta cũng thích người, cho nên chúng nó đứng lên hoan hô tiếp đón. ” Miệng toàn nói chuyện ma quỷ, Lý Nguyên Lỗi cúi đầu tựa như quỷ hút máu nhẹ nhàng cắn chiếc cổ non mềm của Phó Phong, bàn tay vụng trộm ở dưới kia cũng tranh thủ một chút, động tác cũng nhanh hơn.

“Ta như thế nào có thể thích người...” Ý thứ mờ mịt còn đang giãy giụa lần cuối, lần này Lý Nguyên Lỗi cắn bản lưỡi biếng không muốn mở miệng giải thích thêm, liền rút ngón tay đang ở bên trong, đem vật cứng ở dưới làn nước nóng mà tiến vào..

“Chờ... Chờ một chút...” Hắn muốn đem tiểu kê kê của hắn nhét vào thí thí lý của mình sao (– thí là rắm, rắm từ đâu ra thì ...), ? Đây là cái hành vi biến thái gì? Phó Phong bị dọa đến sợ hãi, giằng giằng muốn khép lại hai chân, nhưng cuối cùng lại bị kẻ kia dùng lực mở ra càng lớn hơn.

“Ta không đợi...” Dùng giọng nói tràn đầy dục vọng nhỏ nhẹ nỉ non bên vành tai, giọng nói thâm trầm mà có mị lực của Lý Nguyên Lỗi làm cho Phó Phong cảm thấy một trận rung động ở sau sống lưng, cái lỗ tai mềm cảm cũng chìm đắm trong những cái phê cắn của người kia, thân thể Phó Phong đã muốn hoàn toàn đánh mất năng lực chống cự, chớp ngay thời cơ, Lý Nguyên Lỗi liền nhắm ngay cặp cánh hoa trắng nõn mà mạnh mẽ tấn công.

“Người... A...” Bởi vì nhờ nước trơn khiến cho mật động mở rộng, khi phân thân nóng rực kia kiên quyết tiến vào sâu bên trong thì cảm giác nó cũng không lớn như hắn tưởng tượng. Nhưng đáng giận chính là tên kia không thèm đợi hắn kịp thích ứng đã đâm cái đồ to lớn cực đại kia vào trong cơ thể hắn, lại còn tàn sát bừa bãi, Lý Nguyên Lỗi lại một phen ôm cái eo nhỏ của hắn mà giật mạnh.

“A...!” Phó Phong kéo mạnh về phía trước, ngực lại đụng phải đôi môi đang cười cười xấu xa của Lý Nguyên Lỗi, đương nhiên lại bị hắn thừa cơ cắn tiếp.

“Phong... Người nơi đó nóng quá... ướt.. người hảo nhanh ...” Tốc độ trều sáp của Lý Nguyên Lỗi ngày càng nhanh, đem Phó Phong đang ở trong hồ tắm bức bách tới mức không tránh được, hạ thể cùng bộ vị ở trong nước va chạm, tiếng nước vang lên âm thanh thập phần *** mỹ. Phân thân nằm trong cơ thể Phó Phong được bao vây bởi nội bích nóng rực, chung quanh phủ đầy làn nước ấm áp khiến cho cơ thể như sắp nóng chảy!

“Ân... A a a...” Cùng với động tác ra vào, một lượng nước ấm cũng theo tới mà tràn vào mật động nhỏ hẹp, Phó Phong gian nan vận vẹo người, nhưng hai tay thì bị trói, hạ thể lại bị tên kia công thành chiếm đất tới thương tích đầy mình, rốt cục nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

“Phong...” Lý Nguyên Lỗi vươn đầu nhẹ nhàng liếm lấy mấy giọt lệ vô thức chảy ra ở khóe mắt Phó Phong, phân thân đầy ngập dục hỏa lại ngẩng cao hơn... Tay hắn ở bên dưới khẽ nhắc mông Phó Phong lên, hai tay dùng sức nâng hai chân thon dài của hắn đặt lên mép hồ tắm, sau đó lại điên cuồng mà trều sáp!

“A a... Nha...” Hành động quá mức cuồng dã, mãnh liệt mạnh mẽ làm cần khiến cho Phó Phong hoàn toàn không chịu nổi, nước mắt cùng thóa dịch (nước miếng) vương đầy trên khuôn mặt. Dưới sóng nước dập dềnh thét lên một tiếng chói tai sau đó đem mật dịch trắng ngà phóng thích ra, rất nhanh liền tiêu tán trong làn nước bay giờ đã từ từ chuyển lạnh.

“Nhanh như vậy? Không đợi ta...” Đem Phó Phong sau khi đến cao trào đã xụi lơ ôm vào lòng ngực, Lý Nguyên Lỗi liền đem hai người lúc này còn đang ở tư thế kết hợp, thuận tay kéo qua một cái khăn mặt lung tung lau sơ qua bọt nước trên cơ thể hai người. Một phen đem khăn ướt đang cột hai tay Phó Phong cởi bỏ, giúp hắn đem hai tay choàng qua cổ mình, quyết ý mang hắn lên giường để tiếp tục sự nghiệp đang dở khi này.

“Ân... Từ bỏ...” Từ hồ tắm đến giường chưa quá năm bước, nhưng Lý Nguyên Lỗi cố ý bước từng bước thật nhỏ, mỗi bước chân lại khiến cho cái kia trong cơ thể hần ma sát một chút, cái cảm giác kì lạ này liên tục tấn công các cảm quan yểu ớt của Phó Phong.

“Ta còn chưa có đủ... Người đáp ứng ta không được quấy nữa, bằng không lại đem người trời lại...” Dùng bàn tay đỡ hần nằm yên ổn trên giường, không để ý đến cái phân thân nhỏ bé đã hoàn toàn thoải mái, Lý Nguyên Lỗi ghé vào lỗ tai hần thấp giọng rót nhẹ những lời ôn nhu vào.

“Khả... Chính là...” Phóng thích xong thật thoải mái, hảo muốn ngủ... Phó Phong vươn hai tay lúc này đã được tự do hoạt động chụp lại đầu cái người đang ở trên thân mình loạn hôn loạn liếm, giãy giụa một chút, nghĩ muốn thoát thân đi.

“Tướng công người thật hảo hảo thoải mái a, lần này người ta cho người thích thú, người lại không lo gì cho ta...” Ai oán kêu to lên, Lý Nguyên Lỗi đương nhiên không đời nào buông tay ra khỏi bàn tiệc đầy mỹ vị này, “Vừa nãy bộ không thoải mái sao?”

“Thoải mái... Chính là ta mệt mỏi...” Ánh mắt mở ra muốn không nổi khó chịu lâu bầu, nỗ lực vùng vẫy ở hai tay bị gọng kìm chặt chẽ kia hóa giải thành bọt nước.

“Tiếp theo lại càng thoải mái... Ngoan, người cũng phối hợp một chút...” Không để mất thêm thời gian, muốn đem cái kẻ đang mơ màng buồn ngủ kia cấp làm cho tỉnh, “Phong, lúc ta đi vào thì thả lỏng người, lúc đi ra thì kẹp chặt...”

“Ân... Ngô...” Xem ra hôm nay nếu không làm cho cái thứ cứng rắn như sắt của hần biến mềm thì đừng hòng được thoát, Phó Phong nhận mệnh phối hợp với thân mình đang ở trên người mình mà điên cuồng loạn động, kiệt lực chịu được cảm giác mềm yếu lan tràn khắp mặt huyết đang bị lửa nóng bao phủ theo, lúc hần đã dần dần quen thuộc với tần suất cuồng dã này, đầu óc lại tiếp tục mơ màng buồn ngủ. Lý Nguyên Lỗi đột nhiên liền đem tư thế kết hợp của hai người trở mình, làm cái vật nóng rực cực đại kia ở trong cơ thể hần đảo hết nửa vòng, rốt cục làm cho hần không thể kiềm chế được thét lên một tiếng chói tai, đầu óc rốt cuộc cũng hoàn toàn thanh tỉnh. Cảm giác mãnh liệt phía sau truyền đến đại não một cách vô cùng rõ ràng, phân thân ở phía trước chịu đựng nhiều kích thích cũng nhanh chóng trương cứng lên, nhưng đồng thời cũng nằm gọn trong bàn tay chặt chẽ của Lý Nguyên Lỗi, vô pháp phóng thích ra bên ngoài.

“Lần này, chúng ta phải cùng ra...” Thở hổn hển đồng thời dùng sức ma sát với thân hình nhiễm một tầng mồ hôi ướt át kia, Lý Nguyên Lỗi ở mặt sau gia tốc trừu sáp, không quên dùng tay thưởng thức ngọc hành đang bị hần đùa giỡn ở mặt trước.

“A... A... Phóng... Buông tay... Ta chịu không nổi...” Cái miệng hơi nhếch lên, phần eo vô lực yếu đuối rũ xuống, nhưng tư thế như vậy lại làm cho thân thể cảm nhận sâu sắc hơn cảm giác bị trừu sáp, Phó Phong bất lực nắm chặt chặn mền sau đó buông ra, tại thời điểm bị tiến công mạnh lại nắm chặt tay, đợi cho tới lúc Lý Nguyên Lỗi trên người hần mãnh liệt đâm sâu một cái phóng thích toàn bộ nhiệt lưu đã tích tụ, dưới thân Phó Phong lúc này đã trở thành một mảnh nhàu nát bẽ bộn.

7. Chương 7

” Xích thông — — xích thông — — ” thanh âm trầm ổn mà có tiết tấu vang đều đều ở bên tai, nghe thật giống như chương nhạc hằng cổ nguyên thủy ngày xưa.

Lâu dài thành thói quen làm cho Phó Phong cứ giờ dần một khắc là chậm chạp tỉnh lại, còn chưa mở to mắt trước hết đã nghe được trong lòng ngực bên phải của mình vang lên tiếng tim đập.

“Uy...” cái người đang ôm mình kia hai tròng mắt còn đang khép chặt, tựa hồ còn đang ngủ say, hô hấp đều đều nhẹ phẩy quang lửa trên cổ hần. Sau khi ý thức được điểm này, Phó Phong không tự chủ được cả người run nhẹ.

Người này thật khá ... Khi ngủ say thì không phải là người khó nắm bắt như lúc hần tỉnh lại, đôi lông mi dài rủ xuống phủ lên đôi mắt màu lam quen thuộc, ở dưới ánh nắng sớm mai phẳng phất chút bóng ma mờ ảo. Sống mũi cao thẳng, khóe môi anh đào vi loan, chắc là vẫn đang thượng ở mộng đẹp nồng. Sau chuyện đã làm ngày hôm qua, hai người cơ hồ giống như dã thú bàn giao triền, khăng khăng, cuối cùng là lần đầu

tiên tự mình cảm nhận được cái gì kêu cái chiếu chi thú, cá nước thân mật. Phó Phong cuối cùng mơ hồ trong ấn tượng, tựa hồ cái người trước mặt luôn đeo theo nụ cười kia sau khi hóng thích đã thốt ra một câu "Thích".

"Thích... Sao?" Hoang mang đánh giá con người mà mình "vác" về từ núi tuyết, nhìn kĩ gương mặt dễ khiến người ta hoa mắt mê thần kia, Phó Phong đột nhiên cảm thấy được sự việc đem qua phát sinh hết thảy là không đúng thực. Nghĩ cái loại người nhất vì lợi nhĩ phải tham sống chết vì tiền như mình, với cái tên ôn thần nơi nơi gây tai chồn chồn gieo họa cho mình phải cảm hận hấn tận xương tủy mới phải, phải là cảm giận không kịp nhai xương hấn mới đúng, nhưng vì cái gì chỉ cần hấn dùng ánh mắt lam sắc tràn đầy ý cười khanh khách chăm chú nhìn mình mình liền vô lực chống đỡ? Chẳng lẽ nói chính mình thích thượng hấn? Kia như thế nào có thể?! Người này chính là một nam nhân a, cũng không tính đi, hấn còn không làm việc đàng hoàng, tiêu tiền như nước ... Khuyết điểm nhiều như sao trên trời, một chút cũng không đáp ứng được yêu cầu tìm ý trung nhân của mình, chính mình hấn là ăn sai lầm loại được gì rồi nên mới đối hấn không thể kháng cự?!

"Tướng công ——" xoay người một cái nghĩ muốn đem cái người đang ngây ngốc thất thần một bên kia đặt ở dưới thân. Kỳ thật Lý Nguyên Lỗi đã sớm tỉnh, chính là giả bộ ngủ muốn nhìn một chút phản ứng của tên tiểu khát cái này sau khi tỉnh tường hiểu được quan hệ giữa hai người, không ngờ hấn chỉ là ngơ ngác nhìn mình nửa ngày cái gì cũng không có làm, chốc chốc lại nhíu mày, chốc chốc lại thở dài, làm cho bản thân nhìn không được lại nảy lên ý định trêu đùa hấn —— tiểu khát nhi này tính thuần như gió, quả thực hấn lần này đi ra ngoài nhất được bảo, trừ bỏ việc tiên này có cố chấp phi thường đối với tiền tài, tính kế tài vật tương đối khôn khéo, những cái khác mặc kệ là những chuyện thị phi, hay là ánh nhìn thế tục hấn căn bản là không hiểu, giống như là ngọn gió xuân thanh khiết, không vương chút bụi trần tục, làm cho con người mình trước nay vẫn sống giữa ghen ghét đấu tranh cung đình, thị phi bất phân, khi ôm hấn, lòng bỗng thẳng đến một mảnh ấm áp. Càng làm người ta kinh ngạc hơn chính là lúc ở trên giường, tiểu khát cái này bề ngoài thoát nhìn bình thường vô kì lại có thể có mị lực hấp dẫn như vậy, kích thích phong tình trong hấn, khiến vạn tượng dục hỏa, thượng hấn một lần lại một lần muốn ngừng mà không được.

"Ân?" Sáng sớm mà bám dính lấy nhau như vậy thiệt là thẹn thùng ... Phó Phong giật mình, cố gắng nghĩ muốn đem cái con sam đang bám dính lấy mình đẩy ra, lại bị hấn ác ý ở vành tai cắn cảm của mình liếm một cái.

"A..."

Thật là, tiểu khát cái này mặc kệ lúc nào sờ đến đều có phản ứng thật khêu gợi a! Lý Nguyên Lỗi cười nhẹ, ghé vào người đang đỏ mặt tía tai bên cạnh hỏi: "Tướng công, người vừa mới này nói cái gì? Thích... Ta sao?"

"Như thế nào có thể!" Theo bản năng tức thì phản bác, Phó Phong quay lại nhìn đến khuôn mặt khi này còn hí ha hí hửng bây giờ lại chùng xuống thành một đồng, trong lòng lại nổi lên một tia thương tiếc.

"Kia tướng công thích nhất cái gì?" nhẹ nhàng vương tay vén mấy sợi tóc còn vươn trên trán Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi tò mò hỏi thăm xem buổi sáng người kia lầm bầm lầu bầu nói nhỏ nói thích rốt cuộc là thích cái gì.

"Tiền!" Không chút do dự, thập phần khẳng định đáp án.

"Vậy kế tiếp thích thứ hai là gì?" Hấn biết rõ cái đáp án thứ nhất là gì! Nhẹ nhàng nhún vai, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi vòng vào.

"Thịt!" Ân, ngày hôm qua dường như thể lực tiêu hao quá lớn, hiện tại bụng hấn đói.

"Còn có nữa không?" Hấn kiên trì hỏi tiếp Có thể hay không có hấn? Lý Nguyên Lỗi phát hiện chính mình như thế lại nuôi hi vọng, đơn giản xoay người đứng lên chờ mong đáp án kế tiếp.

"Ân, còn có Lưu đại thẩm vẫn thường xuyên cho ta ăn ..."

"Còn có?" Lần này trong giọng nói có một chút bất mãn.

...

Kết quả, tất nhiên là càng làm Lý Nguyên Lỗi thất vọng, tiểu tử kia từ cái người qua đường giúp hắn nhất được một đồng cho đến A Hoàng nhà cách vách không tranh ăn bì câu với hắn lên lượt đều liệt kê hết ra, chính là nghe không được tên của ta, tôn nghiêm của đại hoàng đế đều bị người xem như rác không thèm nhìn tới! Tức giận bỏ lại cái người còn đang ngồi rảnh nhở lại, lẩm bầm câu “Kể tiếp... Đã không có... Ta đã đói bụng ...”, Lý Nguyên Lỗi đứng lên mặc quần áo rửa mặt chải đầu sau kêu *** tiểu nhị tiến tới thu thập phòng cùng đưa vào bữa sáng.

“Ách... Người mất hứng?” Trực giác mác bảo hắn Lý Nguyên Lỗi đang ức chế, Phó Phong ngồi trên ghế ăn ăn thức ăn tiểu nhị vừa đưa vào, có chút nơm nớp lo sợ về phía cái người kia đang cầm nín ngồi ở bên cạnh bàn dùng chiếc đũa trạc đưa muối, hỏi.

“Không có việc gì!” Nói xong câu này, đồng thời khối dưa muối đáng thương kia rốt cục vỡ nát nằm chổng chơ trong chén. Lý Nguyên Lỗi không ngừng cố gắng nhìn về phía mục tiêu kế tiếp tiếp tục oanh tạc.

“Cái kia trứng muối ta muốn ăn ...” nhanh tay lẹ chân vượt qua cái tên đang giận cá chém thớt kia, Phó Phong sớm một chút đoạt lấy được nạn nhân tiếp theo sắp bị hắn chà đạp trên bàn ăn..

Tên tiểu khất cái này bộ một chút cũng không hiểu được cái gì kêu là “bánh ít đi, bánh quy lại” sao? Ngày hôm qua chính mình lần đầu tiên ở trên giường nói thích da! Nhiều ít nữ nhân tha thiết ước mơ đều không chiếm được những lời này, hắn cho dù ngày hôm qua không có phản ứng, hôm nay cư nhiên còn xếp cho cái gì a tam a tứ thậm chí là một cái a Hoàng ở phía trên hắn! Thật sự là rất đáng giận! Tuy rằng nói hắn đơn độc tinh khiết chính là tính cách mình thích, nhưng thần kinh thô đến loại tình trạng này, quả thực là gọi người hữu lực không chỗ sử! Liếc mắt nhìn nhìn cái tên kia đang tọng đầy một họng đồ ăn, trên mép còn vài mẩu dính vương vãi lung tung, Lý Nguyên Lỗi liền một phen lòi hết đồng đồ ăn trong miệng hắn ra mà hung hăng đem môi hôn lấy — dù sao hiện tại cũng đang ở trong phòng — nặng nề mà hôn đến khi hắn ngồi phịch trên ghế không thể nhúc nhích, mới cảm thấy được trong lòng một hơi ác khí, làm như không có việc gì buông cái người vừa bị hắn khi dễ đến gần người gần người ngồi ngáy ngốc kia mà bắt đầu ăn bữa sáng.

※ ※ ※ ※ ※

Nếu nói danh tiếng Biện Kinh dưới chân thiên tử là đứng đầu Trung Nguyên, phồn hoa hưng thịnh thế sở hiếm thấy, như vậy hương ba lão lần đầu vào thành khi đành phải ai oán than rằng hai mắt của mình không đủ dùng! Nhìn ở đường cái hai bên là rường cột chạm trổ cùng nhà ở, giữa con đường lát đá lớn kị mã đua chen có công tử con nhà thế gia đi đi lại lại, trang phục xa hoa tràn đầy vật quý phú thương hào cổ, còn có toàn thân lăng la tơ lụa phu nhân tiểu thư, Phó Phong hai con mắt xoay tròn, theo dòng chuyển tới tây cho tới bây giờ không chịu dừng. Đi ở bên người hắn, Lý Nguyên Lỗi vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cái người kia không chút nào che dấu nhìn chăm chăm vào túi tiền của một tên phệ thương nhân mà chảy nước miếng, Lý Nguyên Lỗi lén lút ở dưới dùng tay nhéo mũi hắn một cái.

Đau đau! Rốt cục thần trí đang thông dong chơi đùa tứ phương cũng bị kéo về, Phó Phong ủy khuất nhìn cái tên kia đang cười còn trưng ra vẻ mặt vô tội — sau lần trước ở khách *** không hiểu mắc cái chứng gì tự nhiên đi hỏi thích vấn đề, cái kia tên càng ngày càng cổ quái, mỗi ngày buổi tối đều ở trên giường vui đầu làm khổ hắn cũng không nói đi, còn có càng ngày càng nghiêm trọng hơn a. Hôm nay sáng sớm liền cầu nhàu bảo bức tranh nhìn chướng mắt, cái tên kia ngu ngốc liền cứng rắn mang bức tranh một tay lột xuống. Chính là mình ngay giữa chừng liền chạm phải ánh mắt của hắn, cái kia tên lại đột nhiên thú tính đại phát, dám ở trên bàn ăn ngả hắn bắt đầu lột từ trên xuống dưới làm vận động một phen, hại hắn cho tới bây giờ phía sau còn đau âm ỉ.

“Tướng công, chúng ta tới rồi...” Tươi cười một cách rạng rỡ không thèm nhìn đến người khác đang lửa giận cháy bùng bùng, Lý Nguyên Lỗi đi đến giữa thành tây yên tĩnh, ở trước một đại môn biển đề “Liễu uyển” hai chữ to liền dừng lại, hướng người gác cổng chấp tay bái kiến. Một tay giữ chặt tên tiểu khất nhi đang lo sợ bất an, đi theo tên bộ dạng giống quần gia kia bước vào cửa hào môn giàu có kia.

“Cái kia...thân thích của ngươi là người có nhiều tiền như vậy?” Xuyên qua một cái hoa viên trang trí độc đáo, lại đi quá một đạo cầu khúc kiều (cầu) có bạch ngọc tay vịn nho nhỏ, đi vòng vào một hồi thì đến đại sảnh, quần gia kia hướng Lý Nguyên Lỗi xin lỗi, sau đó liền tiến đến thông báo chủ nhân đi ra đón khách, xong hết thấy liền cung kính lui đi ra ngoài. Phó Phong nhìn trong phòng ở xanh vàng rực rỡ bài trí xa hoa

nhìn phê lòi mắt, thẳng đến lúc một bên tiểu nha hoàn dùng trà cụ khảm kim tương ngọc dâng trà lên, hần mới hồi phục tinh thần lại lén lút hướng về phía cái tên đang trưng ra một bộ mặt thản nhiên ngồi nhâm nhi trà kia khẽ hỏi

“Cũng là bình thường thôi ... Người cũng ném thử, đây là trà xuân mới ra gọi là “Bích loa xuân”, hương vị cũng không tệ lắm. ” Buồn cười nhìn cái tên tiểu khất nhi kia khấn trương căng thẳng tới mức mồ hôi tuôn ra như suối kia, Lý Nguyên Lỗi ôn nhu sẵn sàng muốn cho hần bổ sung thêm chút nước.

Uống trà? ... Cái chén trà trên tay này, không phải bạch ngọc thì cũng là gốm sứ thượng hạng,.. Nếu lỡ tay làm bể thì phải làm sao? Không được, loại phòng này quả thực không phải để cho người ở mà, nơi nơi thoát nhìn đều là vật quý mong manh dễ bể, ở trong này ngậm ngốc một ngày cũng có thể khiến cho người ta thần kinh bị ức chế căng thẳng muốn chết a! Phó Phong hồi hộp chờ Lý Nguyên Lỗi nhìn thấy hần thân thích xong, sẽ lập tức hỏi hần đáp ứng cấp tiền thù lao, sau đó sẽ lập tức hồi hương. Ở loại địa phương này thật sự thật là đáng sợ. ” “Àn, hần là hỏi hần trả nhiều ít a? Nhìn bộ dáng hần cũng như là có rất nhiều tiền đi, tuy rằng bắt đầu hần nói ta muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu, nhưng mà, tốt xấu gì cũng là chỗ quen biết, muốn hay không khuyên mãi cho hần một ít đi ...” Lúc Phó Phong còn đang miên man suy nghĩ hết sức, trăm điệp chiết vòi hoa sen kim liềm trên cửa kia đã bị người một phen xốc lên, một thân ảnh tuyết cầu nho nhỏ đột nhiên tiến về bên người Lý Nguyên Lỗi kêu to “Phụ thân!”

Ta ko biết!! * cật lực lắc đầu* ta ko biết ở đâu lòi ra 1 thằng nhỏ con anh, ta chỉ mới đọc tới đây thôi!!!!

“Phốc ——” một đạo nước trà không mấy tao nhã phun ra từ trong miệng Phó Phong, nếu không phải Lỗi phản ứng cực nhanh một phen ôm lấy tiểu oa nhi trắng ngần đáng yêu kia đầy qua một bên, tiểu nam hài ước chừng năm tuổi kia chắc cũng sẽ tổn không ít nước rửa mặt..

“Lỗi, người rốt cục đã đến đây...” Trong lúc Phó Phong còn chưa kịp phát hiện kinh hoàng khi nãy mà định thần lại thì từ ngoài cửa đã thấy một đại mỹ nhân bạch sam phiêu phiêu đi vào, nhất thời sợ tới mức tiểu nguyên thần phạm phu tục tử lập tức bay đi đâu mất bém.

“Nho Sinh!” Thấy Liễu Nho Sinh nhìn hần ăn mặc nữ trang che miệng mà cười, Lý Nguyên Lỗi cũng là mỉm cười, lại hào vô tình cúi đầu hướng tiểu oa nhi đang bị tay phải hần giữ chặt cười nói: “Viện nhi, có nghĩ nhớ thúc phụ?”

“Nghĩ nhớ!” Lại thêm một tiểu mỹ nhân nhi yêu thương nhưng nhớ, hai mắt Phó Phong mở to như chuông đồng nhìn thanh nam tú nữ kia, trong lòng âm thầm kêu khổ: “Xong rồi, xem ra đại mỹ nhân này tám phần là mẹ của tiểu nam hài kia, cũng chính là nương tử của” nương tử “ hần, chết tiệt đại thạch đầu, dẫn hần tới nơi này không phải rõ ràng gọi người bắt kẻ gian phu *** phụ sao?! Không bị đáng đến kêu cha gọi mẹ đã phải cảm tạ trời đất rồi, còn trông cậy vào có thể lấy tiền công sao? Vẫn là tẩu vi thượng sách!” Nghĩ như thế, Phó Phong bắt đầu lén lút hướng bên cửa sổ thối lui.

“Vị này chính là?” Có chút hoang mang nhìn Phó Phong đang đổ mắt tía tai đứng kế bên, Liễu Nho Sinh kỳ quái nghĩ Lý Nguyên Lỗi như thế nào lại dẫn theo người như vậy tới gặp mình.

“Phó Phong, là ... ân nhân cứu mạng.. của ta!” Chần chờ một chút, Lý Nguyên Lỗi hướng Liễu Nho Sinh nháy cái ánh mắt, ý bảo đừng tiết lộ thân phận thật sự của hần.

“Bọn họ còn ở trước mặt ta mất đi mây lại, liếc mắt đưa tình!” Ý thức được điểm này xong, tuy là đã lui đến góc tường bên, trong lòng Phó Phong tự nhiên nảy lên một loại phiền muộn nói không nên lời ... Bất quá xem ra người kia mới đúng là cùng hần xứng đôi bầu bạn, không phải sao? Vậy cái tên đó đã có nương tử cùng đứa nhỏ việc gì phải áp chế ta? không làm nương tử của mình thì không được? Đột nhiên cảm thấy được tâm tình thật là xấu, Phó Phong không thèm dợi coi Lý Nguyên Lỗi còn muốn nói cái gì nữa đã nhanh chóng leo cửa sổ mà bỏ trốn.. nhâm.. là phi ra, nhanh nhẹn hướng đến bồn hoa trồng mấy loại kì hoa dị thảo không biết tên đập lấy đà, phóng về hướng tường bên.

Mất thấy hần bỏ chạy bán mạng, nếu để hần rời khỏi phạm vi mắt mình có thể trông thấy liền sẽ ra ngoài kia, trời cao biển rộng người vô số, biết đâu mà tìm. Xét về khinh công tất nhiên không bằng hần, Lý Nguyên Lỗi tay mất lạnh lẽo cầm lấy chiếc chén men sứ trên bàn, vận công hướng về sau ót Phó Phong mà ném.

“Leng keng —— rầm ——” không nghĩ tới Lý Nguyên Lỗi sẽ xài tới chiều này, thằng nhỏ Phó Phong không tốt mệnh bị đánh vừa vận lúc đang bay, thân mình vì bị điểm trúng huyết mà vận kinh không được trở nên xui lơ rớt xuống, đem một bồn hoa đầy kỳ trân dị thảo nhả tâm thương thân mình đè lên, người cũng đi theo hôn mê qua đi.

“Phong!” Trong lòng biết chính mình dưới tình thế cấp bách ra tay quá nặng, Lý Nguyên Lỗi vội đi ra ngoài xem xét thương thế Phó Phong. Lưu lại ở trong phòng là hai người đang trở mắt dòm nhau, thắc mắc không hiểu rốt cuộc sự tình này giờ phát sinh là như thế nào, mà Liễu Nho Sinh đứng một bên lại khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Ánh trăng tây di, đàn tinh sưu tịch.

Ánh nến lung linh chiếu rọi, Phó Phong đang nằm trên giường khẽ rên một tiếng rớt cục từ từ chuyển tỉnh, hoang mang nghĩ muốn quay đầu đánh giá một chút cái phòng xa lạ này. Sau đầu đau đớn làm cho hắn rên rỉ ra tiếng, nhắc tay sờ soạn, quả nhiên ở sau ót đã nổi nên một cục u thật to.

“Người tỉnh!” Nghe được thanh âm rên rỉ của Phó Phong, người mặc áo ngủ bằng gấm kẻ bên đột nhiên xoay người dậy, cử chỉ sắc sảo cao một góc gối mềm để cho hắn dựa vào được thoải mái chút.

“Người như thế nào lại ở chỗ này...” Hắn không phải là đi bồi nương tử hắn cùng đứa nhỏ sao? Lỡ có người đột nhiên xông vào bây giờ, vậy không phải là “Bắt gian tại giường” à?! Phó Phong không được tự nhiên lắc lắc đầu, cũng không để ý tên kia không biết cầm cái gì đang xoa xoa vào chỗ bị thương của hắn, thật lâu sau mới rầu rĩ hỏi han.

“Còn đau không?” Kỳ quái, ta vốn là người luôn luôn bình tĩnh, nhưng vừa nghĩ đến hắn thiếu chút nữa sẽ đi không từ giả sau lại trở nên nóng lòng như vậy, tới mức đã quên châm chúc lực đạo mà ra tay, Lý Nguyên Lỗi có chút áy náy giúp hắn xoa xoa vết thương, cẩn thận hỏi han.

“Vô nghĩa!” Đã sưng lớn thành một cái bao da như vậy mà còn hỏi! Phó Phong tức giận quay đầu trừng trừng nhìn tên kia đang cười nhưng vẻ mặt mang chút chột dạ, lại vì hắn tác động chỗ bị thương mà nhẹ nhè phát ra một hơi lạnh khí.

“Ai kêu người nói cũng không nói một tiếng đã muốn đi!” nếu hắn không sớm ra tay chỉ sợ bây giờ đã không thấy người! Lý Nguyên Lỗi vừa nói vừa không có ngừng động tác, ai oán lên án.

“Người đều có nương tử với đứa nhỏ, ta ở trong này làm gì?” Nhắc tới chuyện này, cơn tức dồn tụ trong người Phó Phong lại được dịp trào lên, chụp lấy bàn tay đang ấn ấn sau ót mình, đứng dậy nghĩ muốn đi ra ngoài.

“Ai nói?!! Nương tử? Nho Sinh là nam, hắn là ... bằng hữu của ta!” Nguyên lai là vì chuyện này... ế.. như vậy.. có thể hay không hắn đang ghen à? Theo sau lưng chặt chẽ ôm lấy cái người đang giận dữ kia, Lý Nguyên Lỗi hầy còn cười đến hảo nhạc, “Người ghen?”

“Na Na còn cái tiểu hài tử kia thì sao?” Gạt người! Cả đứa nhỏ cũng đều có, còn tại trọn tròn mắt nói nói đối.

“Hai người đó chính là thân thích mà ta muốn tìm a. Bọn họ là đại ca của ta mồ côi từ trong bụng mẹ, tiểu xán kia từ nhỏ đã kêu ta là phụ thân!” Vừa nói bàn tay không có hảo ý vừa lén lút mò đến phía trong vạt áo, Lý Nguyên Lỗi phát giác chính mình chỉ cần ôm hắn liền nhận không được mẫu mực huân tâm, nhất trụ giờ lên trời.

“Uy!” Biết được cái vật cứng cứng bên hông mình là cái gì, Phó Phong đỏ mặt lên, lập tức giãy giụa mạnh hơn. Đây là ở trong nhà người khác da! Hơn nữa hôm nay nhìn thấy biểu tình của hắn cùng đại mã nhân kia, bọn họ khẳng định có quan hệ gì đó!

“Tướng công không đau ta sao?” Hưởng thụ khoái cảm do giãy dụa ma sát mang lại, Lý Nguyên Lỗi nhanh chóng đem người kia đang giơ chân ý định đào tẩu một phen nhả lại trên giường, cẩn thận tránh chỗ đau của hắn, cúi đầu ghé vào lỗ tai của hắn, cười nói, “Hôm nay sẽ làm từ phía sau được không? Như vậy sẽ không sợ đụng phải...”

“Buông tay... A...” Bất quá thân hình bị khai phá lại trung thực hướng về phía sư phụ, lại bị Lý Nguyên Lỗi thuần thực lấy tay xoa nắn những điểm mẫn cảm trên cơ thể, Phó Phong liền như bị rút hết sinh lực, xụi lơ nằm gọn trong vòng tay sắc lang.

“Thật tốt, mặc kệ sắp bao nhiêu lần cũng đều nhanh như vậy ...” Tay, dĩ nhiên quen thuộc nhanh chóng mò xuống chỗ u mật kia, một hồi hỏa lật lật bốc lên báo hiệu một màn đông cung đồ sắp trình diễn ... Bỗng dưng, một đạo đồng âm nộn trĩ đồng âm vang lên làm cả kinh hai người ý loạn tình mê đang giao quần quít nhau —— “Phụ thân, thúc thúc này cũng không có đẹp như a di lần trước, lại không có nãi nãi, bà nội, tiểu xán không cần hấn đến làm nương nương của ta!”

Bên biên giường, cái đầu nho nhỏ khởi đám chăn chơn lên tìm hiểu, đôi mắt mắt to chăm chí khờ dại nhìn hai người sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển ...

“Oa a ——” tiếng kêu sợ hãi vang vọng phá vỡ sự yên tĩnh của thượng thư phủ, kéo dài ba vòng, dư âm không dứt ...

※ ※ ※ ※ ※

Kỳ thật không phải hấn không nghĩ đi Sau cái chuyện mất mặt lại bị tiểu hài đông bắt gian tại giường ngày hôm qua, ai còn có mặt mũi đứng ở cái chỗ mà mỗi người đều dùng ánh mắt phi thường quái dị mà nhìn chằm chằm chỗ đó của mình a. Hơn nữa tiểu hài nhi kia nói là “Cũng”, nói cách khác chuyện như vậy bị hấn nhìn đến cũng không phải một lần hai lần! Cái tên kia kỹ năng tầm hoa vấn liễu cao như vậy, khó trách cùng hấn làm lại thoải mái, nguyên lai là kinh nghiệm phong phú, hừ!

Cho nên hôm nay hấn cố tình hào phóng nói với cái tên Đại Thạch đầu kia rằng chuyện tiền thù lao không trả cũng chẳng sao (dù sao hấn trên đường đến đã hưởng không ít thứ tốt, lại từ sông bạc trắng được không ít tiền), có thể sớm thoát thân là tốt rồi. Nhưng là... Cái tên chết tiệt kia lại bám dính lấy “Gian phu”, vô luận như thế nào cũng không chịu thả người! Còn trưng ra cái vẻ mặt ai oán nói là ngày hôm qua bởi vì ta muốn chạy trốn đi, buộc hấn dùng đến Ba Tư cống phẩm, nghe nói là trong thiên hạ chỉ có hai cái (chính là cái chén men mà hấn ném vô đầu ta làm nổi lên nguyên một cái bao da) để ngăn cản hấn chạy trốn, mà lúc hấn rơi xuống, lại áp hồng thượng cống mẫu đơn, tulip Hà Lan, còn có một loại hành vụ san đăng cực kỳ quý trọng. Sau đó lại liệt kê thêm đủ loại vật phẩm bị hư hao tổng giá trị đạt hai mươi bốn vạn ba nghìn sáu trăm hai... Tiền thù lao là chính ta không cần liền thôi, nhưng là đồ hư thì phải bồi thường a!

Hai mươi bốn vạn ba nghìn sáu trăm hai da! Chính là tương đương 24360000000 tiền đồng, tương đương 9746500000 cân gạo, tương đương 1745600000000000000000000000000 cái màn thầu ... Cho dù hấn làm việc trời chết, không ăn không uống cũng không thể trả nổi da! Hấn chính là rất muốn vụng trộm trốn đi nhưng là.... bằng hữu của cái tên Đại thạch đầu kia lại gọi hai gia đình đến giám sát hấn. Phó Phong u buồn lang thang ở hoa viên, động thủ nghĩ muốn đem đám hoa thơm cỏ lạ mà hấn dẫm nát trồng lại, cũng bắt đầu lo lắng nghĩ coi có nên hay không đến đầu góc tường kia lấy một ít cây cỏ đến để mà còn có thể chơi trò vàng thau lẫn lộn, dù sao hấn xem vài thứ kia đều không khác nhau mấy, không thể so với rau xanh đẹp hơn chút nào. Mà cái tên làm cho hấn sấm hạ di thiên đại họa như thế sáng sớm hôm nay liền ra cửa, coi như là còn có chút lương tâm nói một câu “Phu trái thì còn”, hấn hỗ trợ nghĩ biện pháp kiếm tiền bồi thường cho đại mã nhân bằng hữu kia, ta đương nhiên cũng phải ở lại chỗ này mà trở thành con tin, để tránh số hai mươi bốn vạn không người nhận thức sổ sách.

“Ta nghe nói, ngày hôm qua có cái sắc ma muốn cưỡng gian vị thành niên thiếu nam mà chưa toại a?” Tại thư phòng xa xa khuất sau biệt viện, Liễu Nho Sinh nhìn người kia ngồi kế cửa sổ trưng ra vẻ mặt buồn cười, mắt thì chăm chú nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không thèm liếc một chút đến cái người “thân nhân” sâu mi khổ kiếm bên này. Nghiên ngẫm nghiên cứu về mặt của hấn một lúc lâu, rốt cục nhẫn chịu không nổi cái mặt trời ơi của hấn, liền mở miệng nói.

“Người còn dám nói, tiểu xán có phải hay không người giấu trên giường ta đi? Ta còn chưa tính với người!” Nhìn chằm chằm gương mặt tuyệt mỹ kia, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, Lý Nguyên Lỗi phẫn nộ nói.

“Tiểu xán đã hơn nửa năm không gặp người, muốn đi tìm người nha, ta cùng với cho người ít tiền cũng muốn ôn lại một chút chuyện. Ai biết người liền như vậy gấp gáp, người ta mới tỉnh lại thương thể còn chưa có hảo đã nghĩ làm từ phía sau! Ai, đáng thương tiểu xán còn nhỏ, tâm linh lại gặp đả kích lớn như vậy, khóc chạy về tìm ta...” Trong câu nói tất nhiên có ý xỏ tới việc Lý Nguyên Lỗi ở nhà hấn đã làm

“Chuyện tốt ” gì. Bày một bộ mặt giống như tận thế tới nơi, Liễu Nho Sinh thực tế là muốn từ miệng đương sự hỏi vòng vèo ra trực tiếp tin tức, sau đó là làm một vụ buôn bán khó có được a! Lúc nhìn cái tên tiểu khát cái kia, bằng lam trong ánh mắt lại thoáng ra có một loại biểu tình gọi là “Ôn nhu” gì đó, hồi tưởng lại mấy ngày trước thư tín của đại ca sao tới, Liễu Nho Sinh khoe miệng khê nhếch ra một chút ý cười xấu xa —— Ân, Người này được xưng tình trường lãng tử thế nhưng cũng có người ngưỡng mộ trong lòng. Một năm trước “Gian tình” của ta cùng với Thành Vô bị hấn phát hiện, bị hấn trêu chọc rất nhiều, thù này hôm nay có thể báo rồi hờ hờ! Nhớ lại hấn năm năm trước xen lẫn trong dân chạy nạn tại Lý trang làm vô ý bị bắt đến Tây Hạ, lại nói lúc ấy phụng lệnh địa ca tổng binh đánh cấp quân tình, liền lộ ra thân phận, cùng Lý Nguyên Lỗi đấu trí, so dũng khí. Càng đấu đến thiên hôn thiên ám, bất diệc nhạc hồ (– ờ, cứ cho là rất hoành tráng đi) vui đến quên cả trời đất. Nguyên bản vẫn là hấn chiếm được thượng phong, ứng đối tự nhiên. Không ngờ, một năm trước khi tiết tuổi già khó giữ được, cùng Thành Vô trải qua thật nhiều vất vả mới cùng hấn lưỡng tình tương duyệt. Vậy là thế cân bằng bị hấn đánh vỡ, tại diện phủ kể chuyện liền mang một chữ “Bân” tặng cho bọn họ hai người, ám dụ bọn họ văn võ nhất thể, ám khuy này hấn vẫn hận tới nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cuối cùng vẫn không có biện pháp báo. Bởi vì Lý Nguyên Lỗi vẫn là ăn chơi sa đọa, nếu không phải là người hấn yêu thương, trêu chọc cỡ nào hấn cũng sẽ chẳng thèm để ý, lần này xem ra cơ hội cuối cùng tới rồi! “Người tính toán như thế nào xử trí hấn?”

“Tương lai ta trở lại Tây Hạ, cũng đem hấn mang theo!” Bằng không cũng sẽ không dùng bao nhiêu quỷ kế như vậy vất vả một đường đem hấn lừa đến kinh thành. Bất quá xem thân phận của hấn vẫn không cần tiết lộ sớm quá, bằng không chiếu theo cá tính của hấn, tám phần là sẽ thừa dịp ta không chú ý sẽ dùng tuyệt chiêu “Bỏ trốn mất dạng” trốn tới chân trời góc biển. Cho dù trước sau gì cũng phải cho hấn biết, bất quá cũng phải chờ tới lúc hấn thích thượng mình đến mức không thể ly khai mới có thể nói. Nghĩ ngợi chút, Lý Nguyên Lỗi liền hướng cái tên hồ ly mang khuôn mặt tuyệt mỹ đang cười đến ngã ngựa kia, trầm giọng cảnh cáo nói: “Không cho người nói cái gì với hấn, bằng không trở về ta liền đem Thành Vô phái trú biên quan!” (– ách – đem chồng cháu nó ra đọa, anh chơi hèn)

Có ai thấy em Phong giống như Kirimaru trong nija loạn thị ko?

“Hoàng Thượng thiết là có uy nghiêm, tiểu thần rất sợ đó nga...” Nghĩ muốn uy hiếp ta? Không có cửa đâu cưng! Bất quá chuyện càng làm hấn cảm thấy phi thường hứng thú chính là, cái tên Lý Nguyên Lỗi luôn luôn vênh mặt lên trời, không phải mỹ nhân thì nhất định không cần, như thế nào lại đi mê thượng một tên tiểu khát cái? Ân, có rảnh nhất định phải đi tìm cái thằng nhỏ khát cái kia mà hảo hảo nhờ một chút, cũng phải ghi chép lại Tương lai có lẽ để đến tương lai có thể viết thành nhiều loại thể tài tiểu thuyết, tên phải đặt cho có vẻ phiến tình một chút, kêu là Chuyện xưa không thể không nói của Ta cùng với Tây Hạ hoàng đế, , Nam nhân cùng nam nhân , Khát cái hoàng đế .. ect ..., chỉ cần nhiều đó thôi, ta cùng Thành Vô không cần làm gì cũng có thể dựa vào tiền bán sách xuất bản mà tiêu dao quá nửa đời sau.

“Hừ!” Hấn chẳng phải đã biết rõ cái tên bề ngoài nhìn như vô hại nhưng bên ẩn chứa bên trong một viên đá tâm này sao! Từ năm năm trước cùng hấn giao thủ đến nay, cho đến gần đây mới xem như hòa nhau nhất thành, nếu là bị hấn túm được nhược điểm này, cả đời cũng đừng nghĩ tới chuyện trở mình! Nghĩ như thế, Lý Nguyên Lỗi nhanh chóng chuyển đề tài, “Người nói hôm nay muốn cho ta xem phiến bản đồ mới nhất mà, bản đồ đâu?”

Muốn đánh lạc hướng ta?! ... Chắc chắn là chột dạ rồi! Hắc hắc, như vậy lại càng thuyết minh bên trong chắc chắn có tư liệu sến chúa để viết thành sách được! Hiểu rõ dụng tâm của Lý Nguyên Lỗi, Liễu Nho Sinh đối với chính sự cũng không dám chậm chạp, lập tức từ giá sách bên tay trái xuất ra sổ trục hồ sơ, mở ra trên bàn, chính mình lại nhàn nhàn đứng ở vị trí mà Lý Nguyên Lỗi vừa mới ngồi khi này, tỏ mò đánh giá thân ảnh đang loay hoanh bận rộn ngoài cửa sổ.

Vùi đầu bàn, cố gắng hết nửa ngày ráng nhồi nhét hết cuốn sách kia vào đầu, Lý Nguyên Lỗi nhíu mày thật sâu —— đón đánh trở về là vấn đề không lớn, nhưng Lý Nguyên Lỗi nghĩ muốn đem thương vong giảm đến tối đa, tốt nhất là có thể không động binh không tổn máu mà có thể giải quyết sự kiện mưu phản lần này ... Dù sao Tây Hạ binh lính dưới tay Bát Vương gia cũng đồng tộc. Vẫn là đồng tộc với nhau a! Có

thể tìm ra một phương pháp nào có thể giải quyết vấn đề mà không cần đụng tới binh đao qua lại, huyết nhục cùng tàn mới là tốt nhất.

Gần nửa năm qua thế cục Tây Hạ quả nhiên không ngoài dự liệu của Lý Nguyên Lỗi, bởi vì lúc trước thực hành tân chính đã đề bạt một số lớn người có thực lực, có khả năng. Bọn họ đối với việc Bát Vương gia thực thi chính sách tàn bạo đã rất phản đối. Bây giờ chỉ cần đem một mối lửa nhẹ châm làm uẩn ứ trong tích tụ lòng họ, nương theo danh nghĩa “Dẹp nghịch quân” trở về, trừ bỏ phe cánh của lão vương gia kia, cái phe cánh khác còn không nhiệt liệt đón chào. Nhưng phiền toái trước mắt chính là, bởi vì Bát Vương gia vẫn còn nghi ngờ Lý Nguyên Lỗi chưa chết, phải trọng binh gác ở Ngọc môn quan, tại một cái cửa ải hiểm yếu hiệp cốc tên là “Một đường thiên”, ra lệnh cho ngũ vạn tinh kỵ cùng cung thủ canh phòng hoàng cung một cách kiên cố, chỉ cần Ngọc Môn Quan có tin tức truyền đến là có thể vừa công vừa thủ Nếu có thể thần không biết quỷ không hay đột phá lương đạo chướng ngại này, chẳng khác nào như hồ thêm cánh, trọng chưởng lại binh quyền như trở bàn tay.

“Thành Võ bên kia tình huống như thế nào?” Ở trên bản đồ nhìn địa danh “Nhất đường thiên” nơi hiểm yếu, địa thế hiểm ác, trên bản đồ nặng nề đánh một vòng tròn, nghĩ đến trọng binh tiến đánh, tại vùng giao tranh mà muốn mạnh mẽ đột phá thì hao tổn sẽ thật lớn, Lý Nguyên Lỗi nhíu nhíu mày, hỏi vẫn giữ ở đại mặc tinh binh, trong đầu nôn nóng suy nghĩ xem nên như thế nào phá giải hai cửa ải đầu tiên này ... Ân, nếu để cho Thành Võ theo trung Tây Hạ đánh ra, sau đó nội ứng ngoại hợp, Ngọc môn quan chắc chắn là dễ dàng đột phá, nhưng đồng thời cũng liền bại lộ thực lực nội ứng mà bọn họ giấu ở trong Tây Hạ, tất làm cho Bát Vương gia sớm từng bước đề phòng, nhanh chóng rút quân ...

“Thành Võ mang sáu ngàn tinh binh đã hoàn toàn ẩn vào trong dân chăn nuôi, chỉ chờ người hiệu lệnh một tiếng liền hưởng ứng khởi binh, tái liên hợp với quân của thiên tướng lần trước người tuyển, đến lúc đó binh lực có thể tới năm vạn ... Mặt khác, Thành Võ bọn họ nửa năm qua đã dưỡng đủ trâu ngựa lương đàn, trong thời gian chiến tranh ít nhất có thể cung cấp bốn tháng quân lương ...” báo cáo xong tất cả những chuẩn bị không chút sơ hở tiến hành trong sáu năm qua, Liễu Nho Sinh cuối cùng thu hồi ánh mắt chú ý ở ngoài cửa sổ, nhìn về phía con người đang lâm vào trầm tư kia.

“Nếu dụng cương đối cương như vậy ... Thắng cũng là tổn thất thảm trọng, hai hổ đánh nhau, chỉ sợ liên lụy phái người vô tội ...” Sờ sờ cằm, hai mắt Lý Nguyên Lỗi nhìn chăm chăm vào mấy chỗ chú thích trên bản đồ, đột nhiên trong mắt hiện lên một chút ánh giao hoạt, động thủ đem mộc bổng mà Liễu Nho Sinh vì hắn chuẩn bị ở một bên, cùng mấy hòn đá mà để lên bản đồ —— đó là thói quen của hắn, lấy mộc làm binh, lấy đá là địch, vận trù vây địch trên bản đồ, quyết thắng ngàn dặm ở ngoài.

“Người nghĩ ra biện pháp?” Nhìn gương mặt tà mị kia đang phiếm thưởng một nụ cười (gian) quen thuộc, Liễu Nho Sinh vội đi tới án biên nhìn hắn bày trận, “Này...?”

“Vây Ngụy cứu Triệu!” Thân thủ chỉ vào trung Tây Hạ, mộc bổng nơi đó chính là đại biểu quân đội của Thành Võ, Lý Nguyên Lỗi hướng Liễu Nho Sinh đang đứng cạnh bàn, kể ra kế hoạch tác chiến “Thành Võ bọn họ bất chợt khởi binh vây công hoàng cung Tây Hạ, trấn thủ bên ngoài Ngọc Môn Quan, tướng sĩ tại “Nhất Đường Thiên” tất sẽ bị rất tên nhát chết Bát Vương gia triệu hồi... Cứ như vậy, nơi hiểm yếu “Nhất Đường Thiên” liền thùng rỗng kêu to, coi như dễ dàng bị phá giải...” Nói tới đây, Lý Nguyên Lỗi đem khối đá nhỏ đặt ở Nhất Đường Thiên đặt ở phía trung Tây Hạ.

“Như vậy Thành Võ bọn họ sẽ hai mặt thụ địch!” Nhíu nhíu mày, Liễu Nho Sinh nhìn về phía mộc bổng đang bị hai hòn đá vây lại.

“Đúng vậy... Nhưng vào lúc này, có thể chỉ thêm viện quân đến trợ giúp chúng ta mà?” Mỉm cười, Lý Nguyên Lỗi ảo thuật dường như tái xuất ra một cây mộc bổng, bãi phóng ở ngoại vi kia tăng đá lúc sau.

” Chi viện?” chớp mắt nhìn cái người đang cười quỷ dị kia, Liễu Nho Sinh nghĩ nghĩ, liền có chút bất mãn nói, “Lỗi!”

“Cái này phải nhờ người rồi!” Không đợi Liễu Nho Sinh nhiều lời, Lý Nguyên Lỗi liền đem cái mộc bổng cuối cùng phóng tới trong tay Liễu Nho Sinh, cười đến cực kỳ sáng lạn: “Liều thượng thư Tam công tử có thể hay không hướng đến phụ thân hay huynh trưởng, trước mặt Trung Nguyên hoàng đế góp lời, cầu mượn ba nghìn tướng sĩ?”

“Ta biết mà, mỗi lần ngươi bảo ta quay về Trung Nguyên tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì ” Quay đầu nhìn về phía người đang ngồi trưng ra cái vẻ mặt thần nhiên kia, Liễu Nho Sinh bắt mắt lần đầu, bắt đầu lo lắng về tính thực thi của kế hoạch vừa mới định ra, “Bất quá... Như vậy Thành Võ bọn họ vẫn phải đối mặt với nguy hiểm khá lớn... Nếu là viện quân không đến đúng lúc ... Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!” Bình đi nước cờ hiểm, trước phát lại vừa chế nhạo, nếu là thời gian có chút xê xích đó là thất bại thảm hại, vĩnh không có đường sống.

“Yên tâm! Ta biết ngươi sẽ không tùy tiện lấy tánh mạng của Thành Võ bọn họ đi mạo hiểm... Cho nên ngươi nhất định có thể mượn được từ đại ca ngươi ba nghìn u vân thần kỵ ... Bình quý tinh bất quý đa (quân chỉ cần tinh nhuệ ko cần số lượng nhiều), ba nghìn tinh kỵ của đại ca ngươi liền đủ có thể làm cho Bát Vương gia bọn họ bất an hoảng sợ, chúng ta lại phô trương thanh thế, đến lúc đó lại phái người lẻn bên trong nội bộ bọn họ rải lời đồn, khiến cho lòng người hoảng sợ, phòng thủ mà Bát Vương gia cho rằng kiên cố thủ thành tất sẽ tự sụp đổ!” bưng tách trà trên bàn hộp một hơi, Lý Nguyên Lỗi đương đương tự đắc mà đem cái khác công việc hậu bị khác dồn hết lên người Liễu Nho Sinh.

“Ngươi làm như vậy ta thật khó xử ...” Hít một hơi, Liễu Nho Sinh biết chính mình đã bị hấn thuyết phục. Nhớ tới việc phái hướng đến vị đại ca cự kì khó tính, hơn nữa vẫn không đồng ý hấn đường đường thượng thư công tử, lại luôn lưu luyến cái nơi hoang dã đưa ra yêu cầu mượn binh, đôi mày của Liễu Nho Sinh không khỏi chau lại.

“Người hiểu rõ đại ca ngươi nhất chính là ngươi, cho nên cho dù là ta cũng biết, cầu hấn không bằng cầu chúng ta kinh mới tuyệt tươi đẹp, thiên hạ vô song Liễu Tam công tử!” Cười lớn đứng dậy vỗ vỗ bả vai Liễu Nho Sinh, Lý Nguyên Lỗi đương nhiên am hiểu sâu phương pháp làm thế nào để mang cục nợ vất cho người khác, còn mình thì được tiêu dao khoái hoạt.

Tên này giỏi lừa gạt như vật, sớm tám trăm năm trước đã bị tên này lừa lừa gạt gạt, xoay vòng vòng! Hắc hắc, nghĩ muốn đem nhiệm vụ vất cho ta để ta không có thời gian rảnh rỗi mà tìm hiểu tiểu khát cái kia ssao? Không quan hệ, đập người xuống nước là nghề của chàng, tất nhiên phải chùng chiêu cao nhất để đáp lại tấm “ thịnh tình ” của Tây Hạ hoàng đế với ta chứ! Đoán được việc Lý Nguyên Lỗi vài ngày tới phải ăn dầm chua liềm tục, sút đầu mẻ trán, Liễu Nho Sinh ngược lại sáng khoái đáp: “Không thành vấn đề! Bất quá... Ta có cái điều kiện!”

Bị Liễu Nho Sinh mỉm cười cười đến lông tóc dựng đứng, lại nghe được câu nói chuyển biến quen thuộc kia, Lý Nguyên Lỗi rút một hơi lạnh khí, thu hồi ngay ý nghĩ muốn chuồn, ngoan ngoan ngồi xuống nghe hấn “Bất quá...”

“Ta muốn lúc ngươi ở trong này phải giống trước kia như vậy, còn phải giả trang thành tình nhân của ta, bằng không ta tìm không thấy cơ đi về phía đại ca mượn binh!” Không có biện pháp, hấn đứng lâu ở Tây Hạ không chịu về nhà dù sao cũng phải tìm lấy một cái cơ, cho nên thử một lần đem Lý Nguyên Lỗi lẳng lẽ nhập cư trái phép đến Trung Nguyên du ngoạn, dẫn hấn đi ăn uống phiêu đổ. Đồng thời, hai người liền như có như không biểu hiện quan hệ quân thần gian “Tối ” của bọn họ. Sau đó tin đồn nổi lên bốn phía, Liễu gia lão cha cũng không thể không cảm khái “Nam đại bất trung lưu “, nhưng tốt xấu xem như phong trào xã hội, đối phương cũng là hoàng tộc, không thể nói thêm chỉ có thể nhắm mắt bịt tai làm như không thấy không nghe.

“Cái gì?!” Hay nói giỡn, lần trước vì giúp hấn nguy trang, bị nộ cười mê chất người của tên kia dụ khị, bị lợi dụng một phen, mình tu sạn đạo, ám lộ trần thương *, dùng khổ chủ tử này giải quyết hết thấy mình thương ám tiền của hấn, lúc này đây còn muốn làm nữa?! Lý Nguyên Lỗi về mặt đau khổ nhìn về phía con người kia đang trưng ra lúm đồng tiền thuần khiết vô tội, mới muốn cự tuyệt khi liền bị tên kia dùng phương pháp uy hiếp tối hữu hiệu hiện giờ —— “Bằng không ta ngày mai ta sẽ đem thân phận của ngươi, việc xấu của ngươi hết thấy nói cho người kia... ‘ Phong ‘. đúng không? Nga ha ha ~” Liễu Nho Sinh tuy rằng không học võ, nhưng thật sự rất là thánh tai, đương nhiên nghe được cái tên mà ngày hôm qua Lý Nguyên Lỗi dưới tình thế cấp bách kêu ra, nhàn nhàn mà dùng ti tiện hạnh vi uy hiếp.

“Ngươi...” bằng hữu gian ác!!! Vì cái gì giờ phút này ra hiện tại trước mặt mình là loại bằng hữu này a! Nói cho Phó Phong biết thì hấn sớm muộn gì cũng phải nói, bất quá trước mắt thời cơ chưa tới. Ai, vì cái gì tiểu tử kia khinh công phải tốt như vậy? Hấn nếu thật sự có tâm muốn chạy trốn, trong biển người mờ mịt

muốn tìm một người không phải chuyện dễ dàng a!! Đại thần mệnh khổ Lý Nguyên Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi gật gật đầu.

“Vậy người tối hôm nay phải phải bào hấn bên kia qua chỗ ta trú ngụ. ” Được một tác lại muốn tiến một thước mà khiêu chiến cực hạn của người khác, Liễu Nho Sinh vẻ mặt cười xấu xa, thuận tay an bài hành trình ba ngày kế tiếp. Trên danh nghĩa là hấn là làm cho Lý Nguyên Lỗi đến trung thổ liên bái phỏng một ít chương quản mậu dịch, nông nghiệp, đã thiết cùng các đại thần, đồng thời cũng mượn cơ hội học tập một ít Đại Tổng luật pháp, lại chế, cũng là chuẩn bị việc thông thương buôn bán của Tây Hạ. Đương nhiên cũng liền công khai tuyên cáo ba ngày tới sẽ có một đôi tiểu uyên ương phải chia ly, cò kè mặc cả một hồi hai người lúc này mới chú ý tới bên ngoài đã là đèn rực rỡ, trăng non như câu. Ra lệnh gia đình bên ngoài dọn cơm xong, Liễu Nho Sinh bắt đầu vì ý xấu của mình mà có 0. 000001 sám hối, bất quá —— bằng hữu thôi! Gây sự trước còn không phải hấn sao? Chuyện này cũng coi như khảo nghiệm một chút tình cảm hai người đi! Tiểu biệt mới có thể thắng tân hôn thôi! Nhìn hấn xem coi là cỡ nào có tinh thần ”Cộng hoạn nạn “!

Minh Tu Sạn Đạo Âm Lộ Trần Thương

Ở Trung Quốc, những con đường này đã từng là huyết mạch xuyên qua dãy núi Tần Lĩnh để nối giữa các thung lũng sông Vị và sông Hán Thủy. Con đường sạn đạo đầu tiên được xây dựng vào thời Chiến Quốc, quân Tần đã đi qua con đường này để đánh Thục và Ba.

Ở thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba-Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo, sau đó bị Trương Lương đốt đi để tránh tai mắt của Hạng Vũ, cô lập Hán Lưu Bang chính đồn quân mã chờ ngày tiến khởi Ba-Thục. Sau đó Hàn Tín lại dùng kế Minh Tu Sạn Đạo Âm Lộ Trần Thương. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Tri, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.

8. Chương 8

Khi đến thời điểm may mắn, bầu trời cũng sẽ rớt xuống hương bánh trái... Khi không phải là thời điểm của ta chỉ sợ rớt xuống chính là thối áp đản. Phó Phong ngược lên nhìn đôi môi đỏ mọng ôn nhu đang không ngừng lải nhải kể lể “Nếu Lỗi gả cho người ... Ta là người của hấn, ta đây về sau đương nhiên cũng phải đi theo người. Người muốn kết hôn phải thú chúng ta một nhà, Phong, người không thể cô phụ chúng ta...” Vân vân làm cho trái tim hăng hăng mà đập, thật là nghĩ muốn không rõ sáng sớm mới mở mắt ra liền thấy mặt mi nhân, không biết là là ông trời cho hấn hương bánh trái hay là thối áp đản, quay đầu lại nhìn tên Lý Nguyên Lỗi ở một bên sắc mặt như đèn kéo quân chuyển từ đỏ sang xanh rồi bắn qua màu tím mọng mọng, chỉ cảm thấy đầu mình như muốn chệch đôi, thực tại cũng không rõ, trước mắt thế trận tình tay ba thế này không biết triển khai từ bao giờ? Mà chính mình vì cái gì lại trở thành một trong ba diễn viên chính?

“Nho Sinh... Khụ, Lại bộ thượng thư ở Tú Vân thuyền chắc là đang chờ đến sót ruột ... Chúng ta vẫn là trước đi ra ngoài đi!” Hồn tiểu tử, bộ định muốn hại người khác tình lữ cãi nhau sao! Nếu không phải còn phải ta còn muốn mượn viện binh của ca ca hấn, hơn nữa vừa phải khéo léo không vạch trần thân phận của mình đồng thời lại phải lưu Phó Phong lại, ta mới phải ngay sáng sớm ở trong lại ở trong này nhìn hấn trình diễn khổ tình kếp! Sau khi trở về nếu ta không hảo hảo mà “Báo đáp” hấn Lý Nguyên Lỗi ba chữ thật hổ thẹn để viết! Trên đầu dĩ nhiên bốc lên khói nhẹ Lý Nguyên Lỗi ngoài cười nhưng trong không cười nắm chặt nắm tay, hướng về tên diễn viên đang ra sức diễn kia mà kêu.

“Cho nên, người tuyệt đối tuyệt đối không thể không phụ bổ trách nhiệm vụ trọng trộm trốn đi nga. Bằng không như vậy đi, chúng ta ngoéo tay, người nếu chuồn êm chính là con chó nhỏ...”. Trước khi bị tha đi ra ngoài, Liễu Nho Sinh không khỏi phân trần dùng sức nắm chặt tay Phó Phong đã sớm ngây người, ngón út liền gơ lên, dưới ánh mặt trời nhiễm thượng một mảng sáng.

“Người vừa mới làm cái gì?” sống chết túm lấy cái tên lợi dụng cơ hội ở trên người Phó Phong ra tay sỗ sàng kéo ra cửa, Lý Nguyên Lỗi trầm giọng hỏi.

“Ba ngày phân Tô Căn Nhuyễn cốt tán mà thôi... Người đã lo lắng như vậy, ta đương nhiên cũng muốn suy nghĩ giúp người...” Ngụ ý tất nhiên là trong vòng ba ngày tới bọn họ chắc chắn không có khả năng có cơ hội gặp mặt, đồng tình vỗ vỗ vai cái kẻ vừa nghe xong thì sắc mặt chuyển sang màu đen kìa, Liễu Nho Sinh dùng biểu tình miêu khóc chuột cười hì hì nói, “Bằng không người như thế nào có thể ở Lại bộ ngây ngốc ba ngày ba đêm học giỏi quận huyện phân chế a? Người nếu cảm thấy quá tịch mịch buồn chán, Tú Vân Thuyền Nhược Thủy cô nương còn đối với người nhớ mãi không quên, bằng không Mẫu Đơn các hoa khôi cũng có thể giúp người giải sầu a!”

Nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại... Bị Liễu Nho Sinh thân mật quàng tay, Lý Nguyên Lỗi hít một hơi thật sâu, nhanh trở về nhất quán thông dong cùng trấn định, quyết tâm trước cố gắng đem mọi chuyện ở Trung Nguyên lo liệu cho tốt, sau khi trở về mới từng chút từng chút hào hảo hối báo “Thịnh tình khoản đãi” của hắn.

Không nói tới hai người giường thương múa kiếm kia đã đi ra cửa, kẻ bị ở lại Liễu phủ: Phó Phong hơn nữa ngày mới tỉnh miễn cưỡng phản ứng lại —— hôm nay mới sáng sớm, hắn thình lình cười được thêm một “nương tử”, nghe nói là lấy chồng theo chồng cùng nhau tới nương tựa hắn theo kiểu lấy một tặng kèm hai, hắn rốt cuộc là đang gặp trúng vận may hay bị sao quả tạ chiếu hử? Nơi này mọi người là lạ, bộ không phải là tiền nhiều như lá cây sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy được nơi này quỷ dị, tả hữu chung quanh đều không người, Phó Phong lo lắng suy đi nghĩ lại vẫn thấy nhanh chân chuẩn êm mới là thường sách a!! Đại trượng phu không sợ vô thê, tuy rằng chính mình dường như có điểm thích thượng tên Đại thạch đầu kì lạ khó hiểu kia, nhưng là... Hắn cũng còn có nương tử, hơn nữa ngay cả nói cũng không cùng mình đề cập qua, loại hành vi quá phận này mà lại bỏ qua cũng chứng tỏ hắn có xem ta như tướng công của hắn đâu. Mặt khác người “nương tử” của “nương tử” ta dường như cũng không phải loại dễ trêu chọc a..... Lại thêm một lần trộm ra ngoài len lén ngó mấy gia đình gác cửa, Phó Phong hít một hơi thật sâu, nghĩ muốn hoàn mỹ giống như mặc vân độ yến tiêu sái bay qua đầu tường, không ngờ còn chưa kịp nhảy ra tới cửa sổ liền vấp ngã lộn nhào xuống dưới, một chân nhanh chóng bắt tại bệ cửa, còn lại cả thân người chúi nhủi xuống đất, hiện tại lại kinh động gia đình bên ngoài tiến đến bắt người, ai, xuất sư chưa kịp làm gì mà thân đã chết trước, thường sử anh hùng lệ mãn khâm a!

※ ※

Tổng lịch chế độ trung, kinh thành Thiết Trí trung Thư Tỉnh, Xu Mật Viện, Tam Tì Sử Ti cùng Ngự Sử Thai, phân chương hành chính, quân sự, tài chính cùng giám sát địa phương, thiết lập châu quận, hạ cũng đặt riêng quận thủ, Huyện lệnh chương quản địa phương chính pháp, sắp xếp điều chế như vậy đều có nguyên lý. Như có thể sau khi thu phục hoàng quyền, bước tiếp theo đó là phải chỉnh đốn cho tốt tình hình kị binh Tây Hạ, chờ thống trị hảo Tây Hạ nội cảnh hai mươi hai châu khu cùng đẳng hạng, phun thiện, từ chối, thấp thấp, hán chờ tộc nhân dân... Mặt khác ở Kỳ Liên sơn to như vậy mở các công xưởng, lấy đà, mã, ngư, dương, ngọc, chiêm thẩm, cam thảo, mật, sáp, xạ tề, mao hạt, linh sừng, nao sa, sài hồ, thung dong, hoa hồng của Tây Hạ trao đổi với Tổng triều lấy tơ lụa, bạch, la, khỉ hàng dệt tơ cùng với hương được, đồ sứ, đồ sơn, khương, quế đặc sản, vậy càng có thể tăng trưởng quốc nội kinh tế gấp mấy lần ... Ân, hôm nào hắn cùng Nho Sinh phải cẩn thận theo sát phương diện này mà tính toán, gây dựng sự nghiệp dễ dàng nhưng giữ vững sự nghiệp nan, cho dù là chính mình đoạt lại giang sơn, nếu là không thể cải thiện cuộc sống dân chúng, vậy cùng tên kia có gì khác nhau ... Như thế ám phó, ba ngày sau rốt cục có thể từ “Pháp trường” mà trở về, Lý Nguyên Lỗi một chút cũng không dám có chút đình trệ, bởi vì cuối cùng cũng đã thuyết phục được đại ca của Liễu Nho Sinh đồng ý cho mượn binh, trong tay cũng lấy được quân phù, ngày mốt bọn họ là có thể ẩn kế xuất binh. Ngày hôm nay Liễu Nho Sinh lại phát sinh lòng từ bi trăm năm hiếm gặp cho phép hắn trở về nhìn một cái tên tiểu khát cái mấy ngày nay làm cho hắn nóng ruột nóng gan. Nhưng theo kiểu nói ồm ở của hắn, nhất định là có chuyện gì đã xảy ra hắn mới trốn qua một bên mà đẹp trách nhiệm đổ lên đầu mình.

Ai, quả nhiên nhân sinh chắc chắn không phải lúc nào mọi chuyện đều được đắc ý, “Chiến trường đắc ý, tình trường thất ý” những lời này thật là hằng cổ danh ngôn!

Trở lại trong phòng, nhìn Phó Phong đang bị trói ở trên giường, vẻ mặt thối thối, Lý Nguyên Lỗi cũng nhin không được cười khở chun chun cái mũi, hướng cái kẻ mà trong vòng 3 ngày chạy trốn bốn trăm năm mươi mốt lần chưa toại hời: “Phong, ở cùng một chỗ với ta không tốt sao? Vì cái gì ngươi hiện tại luôn muốn chạy? Ở trong này ăn ở so với ngươi hời đó nguyên lai tốt hơn rất nhiều lần...”

“...”, quật cường mà ngoảnh đầu đi, Phó Phong hiem thấy lựa chọn trầm mặc đối kháng.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Là đây tớ nói gì khi dễ ngươi sao, vậy thì cứ làm như không nghe là được, nếu không ngươi ít nhất cũng phải nói cho ta biết xảy ra chuyện gì nha!” Thân thủ giải khai dây trói thật chặt trên người Phó Phong—— đương nhiên là do đám võ sư sợ làm không được phân phó của bọn họ, liền vì muốn lưu lại tên Tiểu Khất Cái hay chạy kia mà dùng đến hạ sách này —— là hần sơ sót cái gì sao? Mấy ngày nay cùng Nho Sinh bàn bạc đầy đủ kế hoạch mượn binh, cũng như tình nguyện thông qua Liễu Thượng thư cha hần mà tiến hành, báỉ phỏng đại thần có thể có ích cho giao bang hai nước, tự nhiên cũng không thể như xưa vậy cùng hần ở cùng một chỗ, nhưng mà bọn hần hai người ở chung thời gian lâu như vậy, hần nếu muốn đi ít nhất cũng sẽ nói với ta một tiếng chứ! (tuy rằng sau khi ta biết được thì hần cũng hết cửa đi.)

“Ngươi gạt ta...” Lửa giận trên người theo trói buộc bị giải khai liền bốc lên cao, Phó Phong bị trói hết nửa ngày, tay chân cũng vô lực, một phen nắm lấy vạt áo của kẻ mà bây giờ đã được xác định bộ mặt thật là siêu lừa đảo kia mà ra sức nhéo, phần hần lên án.

“A?!” Lừa hần? Là chuyện lừa đảo nào của hần bị vạch trần đây?! cố gắng vát óc suy nghĩ xem tiểu khất cái kia bị mình lừa một đường đến kinh thành này rốt cuộc đã phát hiện ra chuyện gì, nhưng... Ai, việc xấu loang lồ a! Lừa hần nhiều lần như vậy, có trời mới biết là chuyện nào bị lộ! Lý Nguyên Lỗi đành phải chột dạ địa cười quyết tâm phát huy tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Ngươi...” Lời nói chửi rửa sắp tràn tới miệng, Phó Phong trên mặt không khỏi đỏ lên —— bởi vì cái tên Đại Thạch đầu kia sau khi đến nơi đây đột nhiên trở nên phi thường chiếu cố ta. Ta tuy rằng muốn chạy, nhưng không biết là tại sao, chỉ cần muốn vận động kịch liệt một chút liền toàn thân vô lực, rơi vào đường cùng đành phải ngoan ngoãn trụ lại Liễu phủ, thiết tình là phi thường nhảm chán, nhiều khi còn rãnh rỗi mộng thấy mấy tòa nhà sang trọng trong mơ cứ lắc lư, lắc lư. Ba ngày trước, ta một thanh âm kì quái phát ra từ nhà bếp hấp dẫn, tò mò tiến tới nhìn xung quanh, liền thấy một gã đầu bếp đang đề một nữ tử làm chuyện mây mưa thất thường, tuy rằng đã cùng cái tên Đại Thạch đầu kia có không ít kinh nghiệm thực chiến, nhưng đối với phương diện này cảm giác luôn luôn là dần dần, ta liền ngây ra như phỗng đứng tại hiện trường xem hết phim xong, mới bừng tỉnh đại ngộ ra một sự thật —— ta trên thực tế là bị cái tên nam nhân vẫn kêu mình “Tướng công” xem như nữ nhân mà làm! Nói cách khác, cái tên Thạch đầu suốt ngày luôn mồm gọi hần là tướng công mới thật sự là “Tướng công”! Uống cho ta lúc trước bị lừa còn tin tưởng hần nói năng bậy bạ, nói cái gì hần đem tinh hoa toàn bộ đặt ở trên người ta làm tổn thương nguyên khí của hần và vân vân cái mặt thì làm như là hần chịu ủy khuất rất lớn! Hơn nữa... Chiếu như vậy mà xem, ta chẳng phải cùng Liễu đại mỹ nhân là đồng dạng, tả ửng hữu ôm người kia là hần mà không phải ta, ta đã nói trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy ... Càng giận hơn là bọn hần cứ nhiên còn liên hợp lại lừa mình!

“Ta làm sao?” Ân, tiểu khất cái này lúc độ mặt thật là đáng yêu a! Lần sau hần là phải giáo huấn lại cái đám võ sư không có mỹ cảm này đem tinh túy của việc trói người thăng hoa chút mới được ... Tính ra cũng đã vài ngày không cùng hần làm mà! Tay Lý Nguyên Lỗi lại vụng trộm len lỏi trên người tiểu khất cái còn đang ngơ ngẩn kia mà ăn đậu hủ. (ê)

“Đừng đụng tới ta!” Nhảy ba bước rất lớn tránh ra xa, cái tên này bây giờ đối với sự việc này hết sức miễn cảm liền hốt hoảng nhảy lên, lủi qua một góc.

“Làm sao vậy? Mỗi lần ngươi không phải đều thực thoải mái sao?” Lý Nguyên Lỗi nhú nhú mày nhìn cái tên tiểu khất cái kiên quyết không chịu cùng hần cộng phó uyên minh, tiêu tảo hời han —— đúng vậy, hần thừa nhận hần thật có điểm quá phận, từ lúc nhận thức hần đến hiện tại luôn luôn lừa gạt Phó Phong, nhưng hần ít nhất cũng tính toán đến tương lai sau này sẽ hảo hảo bồi thường Phong đó thôi! Chỉ là trước mắt thời cơ chưa tới thôi.

“Ta... Ta không cần làm nam sủng của loại phú gia công tử nhà ngươi!” Khó trách đạo này bọn hạ nhân trong phủ nhìn hần ánh mắt luôn là lạ, sau lưng chỉ trở xầm xỉ bàn tán, hần mất hơn nửa ngày mới biết

được thêm danh từ mới.

“Ta có từng nói như vậy sao?” Nhìn tên kia hai chân bị trói nhưng vẫn ra sức giãy dụa, nhìn thấy hấn do vướng dây trói dưới chân mà ngã nhào, Lý Nguyên Lỗi liền nhanh chóng xông về phía trước ôm lấy hấn, hai người ngã xuống đất lăn hết mấy vòng rất hoành tráng.

“Buông tay!” Phó Phong theo thói quen liền giãy giụa, chính là sử dụng thứ vũ khí so sánh có tiềm năng công kích lớn nhất —— chân, nhưng phát hiện nó bị trói tới mức không thể nhúc nhích được, sau liền xài ngay chiêu rất là trực tiếp dùng tới vũ khí sắc nhọn nhất trên người—— răng nanh, hung hăng hướng lên vai Lý Nguyên Lỗi táp tới.

“Uy!” Thời điểm lúc làm chuyện đó, lúc tình ái bột phát bị hấn cắn một hai phát ầu cũng là chuyện thường tình, nhưng lúc này nhìn bộ dáng tức đến đỏ mặt tía tai của hấn, vẫn là trước hết phải nghĩ biện pháp làm cho hấn mau chóng nhả ra mới được. Lý Nguyên Lỗi rất là đề tiện đưa tay sờ vào thắt lưng mẫn cảm nhất của Phó Phong, hai tay như đàn nhẹ nhàng ở trên xương sườn hấn khe vuốt, động tác phi thường thuần thực, quả nhiên rất nhanh liền khiến cho con người kia khi nãy còn hung hăng thà chết không nhả rên lên mấy tiếng.

“Người... A... Đề tiện!” Đỏ mặt né qua một bên, nhưng như thế nào cũng không tránh được bàn tay sắc ma kia, Phó Phong oán hận nhìn về khuôn mặt mang ý cười dạt dào kia, gằm nhẹ.

“Phong, đừng nóng giận có được không?” Ăn nói khép nép dễ dàng tiểu khát cái còn đang giận dữ kia, Lý Nguyên Lỗi phát hiện chính mình hiện tại đã không đơn giản là chỉ muốn thân thể hấn, mà còn cần tâm của hấn.

“Ta phải đi về!” Phó Phong bắt đầu hoài niệm cuộc sống của bọn họ ở cái thôn trang nhỏ kia ... Ở tiểu thôn trang đó không có ánh nhìn kì quặc nào dõi theo hấn, tuy rằng cùng khổ một chút, nhưng lại tiêu dao khoái hoạt, không giống ở nơi này bị quản chế.

“Phong!” giỡn cái gì đây?, khiến cho hấn đi trở về, vậy những cố gắng của ta không phải uổng phí sao?! Lý Nguyên Lỗi sắc mặt cũng bắt đầu trở nên không tốt, đây là lần đầu tiên hấn có cảm giác thích một người tới như vậy nha! Mấy ngày nay đi báỉ phỏng một ít đương triều quyền quý, tự nhiên tránh không được đến hoan tràng (ta nghĩ là mấy chỗ mua vui = kĩ viện = tiểu quan quán = uke quán) xã giao, chính là hấn đối mấy ca kĩ, đào hát danh dương kinh thành lại không thể dậy nổi “Tĩnh” thú, cho dù bị người khác sống chết túm lên giường cũng vô phương mà thể hiện ... Bệnh trạng này, quả thực giống như là hưởng qua nhân gian cực phẩm sau đối những thứ bình thường cá muối yến sí đều khó có thể nuốt nổi! Lúc này mới phát hiện chính mình thật sự chìm vào mê luyện với tên tiểu khát nhi vốn chỉ là trò chơi cùng diễn viên trong vở kịch của hấn, nhưng bất quá người này bây giờ không thêm để mắt đến hấn, Lý Nguyên Lỗi hạ quyết định quyết tâm muốn hỏi cho rõ ràng, “Người rốt cuộc còn có cái gì không hài lòng?!”

“Ta không thích nơi này!” Từ lúc y phục Lý Nguyên Lỗi đổi trở về nam trang, trên người hấn đã có một cổ uy nghiêm cùng khí phách mờ ảo làm cho Phó Phong cảm giác hấn không còn là cái tên Đại Thạch đầu suốt ngày cười cười nháo nháo nhưng cũng dễ dàng tiếp cận của ngày xưa ... Tuy rằng nơi này điều kiện ăn ở so với ngày xưa thật là tốt hơn rất nhiều, nhưng tự do mà hấn có được lại ở dưới sự theo dõi của người khác. Hơn nữa, lúc cùng những phú gia công tử xinh đẹp tuyệt trần, nhả nhận đứng chung một chỗ, chính mình trông giống như một mặt đồ sứ bị làm ẩu bày ra giữa một đồng đồ sứ tinh hoa thượng phẩm, nhìn vào thật phi thường gai mắt đi!

“Nếu người không thích căn phòng này, ta lập tức tìm phòng khác cho người ở! Phong, ở lại bên cạnh ta, có được không?” Cố ý giả ngu không thêm hiểu ý tứ lời nói của Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi thuận tay điểm huyệt đạo Phó Phong, cởi bỏ dây thừng trói chân hấn, một mặt còn xoa xoa nhẹ hồng ngân còn lưu lại, “Kỳ thật ngày mốt ta phải rời khỏi Biện Kinh đi đến tái ngoại, người theo ta cùng nhau đi được không?”

“Không cần, người nếu có nhiều tiền như vậy, vậy chỗ tiền thiếu nợ kia chính người cũng có thể trả rồi! Ta vì cái gì còn muốn đi theo người?!”nói muốn mua một đồng phòng ở, rồi trên đường đi còn mua rất nhiều đồ ăn bánh trái! Tám phần cái đồng con số tiền nợ kia cũng là hấn lừa chính mình, hấn lừa chính mình nhiều như vậy.... Càng nghĩ càng không thoải mái, quyết tâm còn muốn chạy Phó Phong một hơi vận khí muốn giải khai huyệt đạo trên đùi.

Nguyên lai... Hắn còn nhớ rõ chuyện kia a?! Lý Nguyên Lỗi nhin không được bật cười, một phen ôm lấy hắn đến bên giường, thấp giọng nói: “Cái chuyện đó không cần phải lo, ta chỉ muốn biết ngươi có đáp ứng ở lại bên cạnh ta hay không?”

“Không cần! Chúng ta cũng đã trưởng thành, ngươi lại không phải là nương tử của ta ...” Hừ, hắn tuyệt đối tuyệt đối không cần để tiếp tục bị lừa!

“Lưu lại?” Lần này đi kèm với câu hỏi chính là một cái hôn sâu, Lý Nguyên Lỗi lại sử xuất như một pháp bảo, muốn chờ đến lúc tiểu khát cái kia bị hôn đến mơ mơ hồ hồ là có thể ta cần ta cứ lấy, muốn làm gì thì làm.

“Không —— cần ——” vận hết sức mình cùng công lực, thật vất vả mới xem như giải khai huyết đạo Phó Phong bắt đầu vận lực... Nhưng sự thật lại một lần nữa chứng minh thời điểm nằm trên “dao thớt” kiểu này, miếng “Thịt bò” kia chỉ có chứa nằm mà chờ chém thôi.

Một bàn chân thon dài giơ lên, nhắm thẳng vào cái mặt đang cười đắc ý kia mà đập, nhưng lại bị người kia nhanh tay hơn chụp được, còn tiện tay lấy dây thừng mới mới cởi ra trói lại rồi đè lên giường, cái chân còn lại chưa kịp thi triển uyên ương cước, liền đã gặp đồng dạng vận mệnh, trở thành một đôi uyên ương mệnh khổ.

“Lưu lại!” Lần này là một cái bá đạo lang hôn, đồng thời ma trảo bắt đầu không kiêng dè mà trêu chọc hai điểm anh đào trước ngực.

“Ta... A... Không có lý do lưu lại ...” Hắn, hắn, hắn... Vừa muốn xem mình là nữ nhân mà làm chuyện đó, nhưng là vì cái gì mình lại nhanh như vậy liền có phản ứng... Phó Phong cực lực giãy dụa chung quanh tránh né, nhưng động tác đó khơi mào dục vọng của hắn.

“Lý do? ... Ân, ta thích ngươi... Chỉ có thể làm chuyện này với ngươi, lý do này có đủ hay không?” Từ lúc mười bốn tuổi là bắt đầu có thể có được thị tẩm, yêu nô nhân, hiện tại đối với ngang dọc ngọc thể không hề có phản ứng, không thể ngờ được mấy ngày này đành phải vì như vậy một cái thân hình khô quắt như vậy mà thủ thân như ngọc đến dục hỏa đốt người, nói ra chỉ sợ khiến người khác cười đến rất quái hàm! Thấp đầu nói xong, Lý Nguyên Lỗi nóng bỏng thủ thuần thực ở Phó Phong trên người sờ tới sờ lui, thích ý địa hưởng thụ khoái cảm cùng hắn da thịt thân cận —— ân, vẫn là loại cảm giác giống như sờ trên mặt gỗ bóng loáng này so sánh có điều thoải mái hơn, mặt khác bởi vì hắn sở trường luyện công chính là tập phần đùi nhiều, tư vị lúc tiến vào trong thân thể hắn lại tuyệt không thể tả, không người có thể so được. (– sắc ma!!!)

“Ngươi lại gạt người... Kia Liễu Nho Sinh làm sao bây giờ?” Thích? Dường như là cái lý do không tồi ... Nhưng là ta có thể tin tưởng hắn sao?! Phó Phong bắt đầu lần đầu, nhưng lúc ma thủ của Lý Nguyên Lỗi sờ mó xuống dưới một hồi lại một phen cầm lấy dục vọng của hắn, khiến hắn giật mình kinh hô thành tiếng.

“Sẽ không a, Nho Sinh cùng ta không có quan hệ... Ta thích chính là ngươi, ngươi không tin, ta liền chứng minh cho ngươi xem...” Lời trêu đùa lời nói biến mất giữa khoảng cách giữa hai chân, Lý Nguyên Lỗi nhìn món đồ chơi đã bị thấm ướt ở trong tay, cúi đầu một hơi nuốt đi xuống. Linh hoạt đầu lưỡi tại chóp đỉnh nhẹ nhàng khinh chọn, từ ở trên đỉnh một đường liếm xuống phía dưới, ngay cả hai khóa tiểu cầu tròn tròn ở phía dưới cũng không buông tha, phiến lưỡi cuộn cuộn nổi lên, ở nơi khắp nơi chạy loạn khiêu khích, tận tình đùa bỡn gốc rễ và mầm non nốt kia đã như ngọn nến trước gió không ngừng run rẩy. Phó Phong đã sớm bị kĩ thuật cao siêu kia làm cho đầu óc mờ mịt, đôi môi anh đào khẽ mở chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc cùng ngọt nị rên rỉ. Vào thời điểm Lý Nguyên Lỗi đột nhiên tăng lớn độ mát vào, phân thân kia nhanh chóng sung huyết trường đại run rẩy vài cái, rốt cục Phó Phong phát ra một tiếng giống như thở dài lại giống như khóc tiếng rên rỉ, đồng thời phóng thích ở trong miệng Lý Nguyên Lỗi.

“Thế nào?” Lý Nguyên Lỗi ngửa đầu nuốt hết chất lỏng kia vào cổ họng, cười nhẹ cười nhẹ khẽ đến gần lỗ tai của cái kẻ sau cao trào đang xụi lơ kia, trêu chọc hỏi han

“Lại... Lại ở gạt người...” Ngực khí mong manh biểu hiện chủ thể bây giờ đã cực kì không xong, Phó Phong cả người mềm yếu nhưng vẫn cố gắng dùng bạc nhược lý trí kiên trì.

“Ta đây lại chứng minh một lần nữa?” Còn chưa tin a? Liễu Nho Sinh chết tiệt, Ta ngay có ngày ta cũng sẽ bị hắn hại chết mà! Lý Nguyên Lỗi nghĩ như thế, đồng thời bên dưới tăng thêm lực đạo vuốt ve phân thân

đã có điểm nhuễn hạ.

“A...”, Tại sao cái thân mình này đối với hấn lại không thể kháng cự? Phó Phong đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, thật lâu sau, thấp giọng nói, “Người cởi bỏ dây thừng của ta, ta đáp ứng người không trốn là được...”

“Chính là, ta hiện tại cảm thấy được trói người lại cảm giác thật là rất tốt...” Ngồi ở giữa hai chân không thể khép lại của Phó Phong, sau khi đem toàn bộ quần áo của hấn cởi ra, liền mỉm cười thưởng thức tuyệt đẹp phong cảnh kia: cúc hoa hồng phấn ở dưới cái nhìn chăm chú của hấn thì bất an mấp máy nhẹ, ngọc hành non nớt vừa mới phóng thích xong mềm yếu nằm trên tay hấn, ở phía trên đỉnh khê run rẩy rỉ ra chất dịch trong suốt, chảy xuống thấm ướt nơi đang co rút bên dưới.

“Hỗn đản... Nếu người cao hứng muốn đùa như vậy thì đi tìm Liễu Nho Sinh của người đi!” Mới vài ngày không gặp, lại học thêm được một kiểu đùa giỡn biến thái như vậy, chắc là cùng những người khác vận dụng thực tế mà ra, nói như vậy, Phó Phong trong lòng ê ẩm, lại bắt đầu nghĩ muốn đá người trước mặt.

“Ta cùng Nho Sinh thật sự không có gì, người hấn thích chính là người khác, bắt quá lấy ta làm nguy trang... Mấy ngày nay nếu ta thật sự đã có làm, sẽ không lại một hồi đến tìm người!” Ai, tiểu khát cái này nếu có thật sự thích thượng đi nữa cũng là một chuyện đau đầu, trong tình ái nhân gian, ăn dấm chua tất nhiên cũng có lợi cho tình cảm phát triển, nhưng nếu là ăn dấm chua một hũ rồi không giải thích được rõ ràng thì lớn chuyện đó nga! Dưới đáy lòng đang gào thét đem cái tên Liễu Nho Sinh chết tiệt kia mắng một vạn biến, Lý Nguyên Lỗi tiếp tục chính sách du thuyết, “Ta thích người nha!”

“Ai tin... A... Không cần sờ nơi đó...” Thượng một lần cũng nói thích, kết quả là mang mình tới gặp cái đại mỹ nhân có quan hệ phi thường mờ ám với hấn, còn có thể tái tin tưởng hấn mới là lạ... Phó Phong giãy dụa, nhưng như thế nào cũng trốn không cái ma quỷ ở chỗ nhạy cảm của mình mà sờ mó.

“Bộ dáng của ta như là đang nói dối sao?” Dùng xoay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với mình, Lý Nguyên Lỗi đối với cặp mắt hơi hơi ướt át kia liền tiếp phóng điện —— tiểu khát cái này đối với ánh mắt của tôi không có sức chống cự, hướng chỉ hiện tại bộ dáng của hấn là phi thường thành khẩn nha!

“A...” Chết tiệt...Loại trạng thái như thế này kêu ta làm sao tiếp tục đấu võ mồm đây! Phó Phong nhắm chặt mắt, đối với động tác của cái tay hạnh kiểm xấu kia nhẩn nại thật lâu, rốt cục nhìn không được theo trong lỗ mũi hừ nói: “Ta tin tưởng người là được, buông tay ...”

“Phong... Nói người thích ta!” Xem ra nếu không phải hấn chủ động yêu cầu, cái tên tiểu khát cái ngu dốt này cả đời cũng đừng hòng hấn nói cho mình câu đó, thân thủ đem cặp mông của Phó Phong nâng lên đặt lên đầu gối của mình, Lý Nguyên Lỗi dùng một lòng tay khinh lạt nụ hoa của hấn, đợi cho nở rộ nương cánh hoa hoàn toàn tiếp nhận hấn, hấp dẫn nhẹ nhàng thì thắm vào chiếc lỗ tai mà mỗi vì loại *** mỹ tư thế này nên đã nhuốm một màu đỏ rực.

“Thần kinh!” Ta chính là nam nhân da! Như thế nào cả ngày lại có thể đem cái chuyện thích này nọ mà nói ra miệng được chứ.

“Người hiện tại không nói, chờ lát nữa ta cho người nói một trăm lần!” Hấn trăm năm khó có được chân tình, tất nhiên nhất định phải có hồi báo xứng đáng, hiện tại không chịu nói sao? Không quan hệ! Đợi đến lúc ta làm cho hấn dục tiên dục tử chẳng những muốn cho hấn nói, còn muốn hấn viết xuống ấn dấu tay, xem hấn còn có dám hay không nghĩ muốn thoát khỏi ta.

“A...” Nhuễn hạ phân thân lại lần nữa lọt vào tay giặc, ngón tay chui vào trong cơ thể nghịch ngợm đụng đến một chỗ khiến cho hấn không thể không phát ra thét chói tai, mấy động tác kích thích của Lý Nguyên Lỗi cố ý muốn cho hấn hoàn toàn thần phục, toàn bộ thân thể Phó Phong đều lưu lạc, bị thao túng ở trong tay người khác, cho dù không cần buộc chặt, tứ chi từ lâu đã mềm nhũn không thể nhúc nhích, tầm mắt là một mảng mờ mịt, động rõ ràng nhất vẫn là đôi đồng tử màu lam linh động.

“Nói thích ta?” phân thân cực nóng đã khê nằng đặt ở cửa động, ngữ khí lại chết tiệt bình tĩnh. Sớm đã bị một trận “Vợ chồng cuộc sống” dạy dỗ đến đã tự hành nhận, biết tham lam đòi lấy khoái cảm thân mình, khát vọng bị vật cực đại nóng rực kia xỏ xuyên qua. Phó Phong vận vẹo thắt lưng nghĩ muốn đem khoái hoạt căn nguyên nóng rực kia nhét vào trong cơ thể, lại bị Lý Nguyên Lỗi nhanh hơn lui ra phía sau, như trước duy trì khoảng cách như có như không, nhẹ nhàng va chạm.

“Ồ...” Thân mình ngày càng cảm thấy khó chịu, cảm giác trống rỗng làm cho Phó Phong khó chịu vặn vẹo, thấy vẻ mặt bốn cột cười trước mắt, lại làm cho hắn hận không thể tìm một cây gậy đập vào đầu mình để ngất đi cho rồi.

“Chỉ cần người nói một câu thì tốt rồi thôi! Người ta để có nói qua rất nhiều lần...” Ác ma cầm một viên kẹo danh viết “Tình dục” tại trước mặt chiến sĩ quật cường kia mà hươ qua hươ lại, hai tay càng không ngừng ở trên người hắn khê vuốt, nhưng lại tránh những bộ vị nhạy cảm, “Bằng không ta nói trước, người nói theo ta? Ta, hảo, yêu, người... Chỉ có bốn chữ mà thôi, tuyệt không nan a...”

“Người...!”

“Đúng rồi, còn có ba chữ thôi, đến, cố lên!” Vì tỏ vẻ thưởng cho, Lý Nguyên Lỗi như hắn mong muốn đem chóp đỉnh màu hồng chìm vào cái miệng nhỏ khép mở mong chờ bên dưới.

“A...” Bị cảm giác phi thường thoải mái phong bế... Chính là còn muốn nhiều hơn nữa ...nhìn ánh mắt màu lam ánh lên vẻ kiên trì muốn đấu tới cùng kia, Phó Phong rốt cục cam chịu hít sâu một hơi, dùng hết toàn thân khí lực hét lớn: “Ta thích người! Hồn đản, không được tái ngoạn nữa! Nhanh lên tiến vào...”

“Ha ha... Tuyệt diệu! Ngoan ngoan! Ta thích!” Da! Da! Thắng rồi! Lý Nguyên Lỗi chính bản thân cũng đã nhin tới cực điểm, đương nhiên làm như hắn mong muốn, mãnh liệt tấn công vào hậu huyết mẫn cảm đang chờ mong, thật sâu trát nhập gắng gượng xâm chiếm lửa nóng nội bích nhiệt liệt hoan nghênh, thuận thế vung tay lên cắt đứt dây thừng đang cột chân Phó Phong, được một tác lại muốn tiến một thước yêu cầu hắn đem cặp chân thon dài vòng qua lưng chính mình —— hôm nay cuối cùng cả hai người đều nói thích, có thể xem như “Lưỡng tình tương duyệt”, Lý Nguyên Lỗi lại “Tính” thú bưng bưng, suy nghĩ mấy ngày trước khổ cực cấm dục thật gian nan vất vả, tự nhiên là phải làm tới mức thiên hôn địa ám, phong vân biến sắc, thẳng đến làm cho người kia rốt cuộc không thể lý khai chính mình nữa.

“A... A... Chậm... Chậm một chút...” Lý Nguyên Lỗi mạnh mẽ trừu sáp cơ hồ mau làm cho hắn hít thở không thông, từng đợt khoái cảm bất khả tư nghị dọc theo tủy sống lan tràn đến toàn thân, Phó Phong cả người đều gắt gao giao triền trên Lý Nguyên Lỗi, khóc la đến mức tưởng chừng hôn mê đi lại bị khoái cảm mạnh liệt kéo trở về ...

Trong phòng thân mình ngọt ngào say mê, cảnh xuân nồng đượm. Tình hình chiến đấu kịch liệt, Minh Nguyệt then thùng giấu mình sau tầng mây, chỉ còn lại mộng lung tinh quang chiếu rọi hai kẻ liều chết triền miên, nghịch ngợm ở trên trời nháy mắt.

※ ※ ※ ※ ※

Đêm xuân ngắn ngủi chóng qua, ngày mới lại bắt đầu. Chính Ngọ dương quang nhiệt liệt theo cửa sổ tiến vào, Phó Phong hơi hơi động, toàn thân đau nhức bởi vì bị người nào đó gây sức ép cả một đêm, đôi mắt ảm đạm nhìn quanh, đập vào mắt chính là vẻ mặt đắc ý tươi cười của Lý Nguyên Lỗi.

“Hồn đản...” Hữu khí vô lực lên án cơ hồ phải dùng hết toàn thân khí lực mới hô được, đáng tiếc sau khi tiến vào trong tai người khác thì chỉ như tiếng muỗi kêu, “Đem cái đó đưa cho ta...” Ngày hôm qua sau khi làm xong, dưới tình huống hoàn toàn bị Lý Nguyên Lỗi khống chế, hắn quả nhiên phải làm những gì hắn đã nói, không chỉ ... mà còn bị ép nói gần một trăm lần, còn bị tên hồn đản cường bức người khác kia ép viết một phong tình thư phi thường buồn nôn, còn lấy vật áo dích dịch của ta mà viết xuống, điều này còn không khiến Phó Phong hôm nay vừa tỉnh đến liền then quá giận nghĩ muốn tiêu hủy chứng cứ sao?!

“Người còn muốn nữa a?!” Cố ý giả ngu đỉnh động phân thân đang nằm ngủ sâu trong mật động, liền thấy trên gương mặt mỗi một kia ứng lên một tầng rắng đỏ xấu hổ, Lý Nguyên Lỗi vội dừng động tác, đem phân thân rời khỏi, ôm cái người toàn thân bần rùn vô lực kia vào lòng ngực. Thân thủ săn sóc giúp hắn vuốt ve phần eo —— ả, trời biết được hắn nói “Thích” đối với mình lại có ảnh hưởng lớn như vậy, chỉ cần vừa nghe thấy chữ này hạ thể hắn liền tự động sung huyết, nhin không được một lần lại một lần muốn hắn, ngày hôm qua chính mình mệt mỏi, tất nhiên hắn càng mệt lắm! Cuối cùng mãi cho tới lúc hắn hôn mê qua đi, kêu như thế nào đều không tỉnh mới tỉnh đã xong tràng kịch cuồng hoan ái kia. Bất quá, thường thường có thể làm một hồi thống khoái đâm đĩa tình ái như thế không phải là không được, nhưng từ giờ trở đi, vẫn là phải tiếp tục điều dưỡng thân mình hắn thêm một đoạn thời gian nữa ... Tuy rằng chính mình là rất muốn cứ như vậy ôm hắn ngủ hết một ngày, nhưng phỏng chừng hắn nhất định là rất đói bụng ...Lý Nguyên Lỗi

miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn người nằm kế bên không thể động đậy nổi liền hôn lên mặt hắn một cái, cười nói: “Ngoan ngoan, nằm ở trong này đừng nhúc nhích, ta đi giúp người lấy cái gì đó đến ăn. ”

Ta còn có thể động được mới là lạ! Phó Phong tức giận mở to hai mắt nhìn, ngày hôm qua cái tên ngu ngốc kia cũng không biết là trúng tà gì, phát điên làm tới mức dường như không thể dừng lại, hại hắn đến bây giờ thất lực đau đến muốn rụng xuống, hai cái đùi căn bản không giống như là sinh trưởng ở trên người chính mình! Nghiến răng nghiến lợi nhìn bóng dáng cái tên thân hương xong rồi cười lớn rồi đi, đáy lòng âm thầm hối hận lại bị hắn dùng đồng dạng biện pháp đáng lạc hướng mà bỏ lỡ cơ hội chất vấn hắn, hắn vẫn nói hắn cùng Liễu Nho Sinh không quan hệ, chính là mấy ngày nay hai người hắn vẫn ở chung một chỗ, không có lửa làm sao có khói chứ ... Lý Nguyên Lỗi, người này dường như chôn dấu rất nhiều bí mật, lời hắn nói mình có thể tin mấy phần? Hắn ngày hôm qua luôn miệng nói thích mình, cũng tức chính mình phải nói là thích hắn... Thích? Hắn chỉ nghe sư phó nói qua, thích một người cảm giác liền giống như nhặt được tiền đồng, nếu yêu thương một người cảm giác thì phải là tìm được rồi Kim Sơn (núi vàng =)). Bởi vì trước đây chưa từng thích qua người nào khác, cho nên không có cách nào có cái để mà so sánh, nhưng là ngày hôm qua ta nói một trăm lần thích có tính là nhặt được một trăm tiền đồng không a? Ân, ngày hôm qua lúc nói ra những lời này dường như cũng có cảm nhận được một loại sung sướng như nhặt được tiền đồng vậy, đáy lòng không hiểu sao lại dâng lên một cỗ cảm giác ngọt ngào, nếu thân thể này đã bị hắn thay đổi, hai người mặc kệ ai là phu ai là thê đều không có vấn đề gì đi? Khoái hoạt ở cùng một chỗ mới là là tối trọng yếu... Như vậy, muốn hay không thực hiện hứa hẹn là ở bên người hắn mà hôm qua ta đã nói? Hắn nói chỉ cần một tháng sau là có thể chứng minh hắn cùng Liễu Nho Sinh là tuyệt đối trong sạch, đến lúc đó còn có thể cho ta một phần lễ vật, vậy lưu đến lúc có thể lấy lễ vật đi! Dù sao đến lúc mình không muốn ở cùng một chỗ với hắn nữa, chính mình nếu muốn đi, ai cũng đuổi không kịp! Sư phó quả nhiên là có dự kiến trước, sợ nếu mình cùng người khác đánh không lại thì ít nhất có thể mau mau đào tẩu bảo mệnh... Nghĩ như vậy, Phó Phong quyết định dứt khoát, buồn ngủ ngáp một cái, mơ mơ màng màng lại khép lại mắt...

Gần hắn là sẽ không nói xong lại rời khỏi ta mà đi ha? còn dám nói như đinh đóng cột rằng sau này mỗi ngày sẽ không cho hắn xuống giường được đi! Hồi tưởng đến biểu tình ngọt ngào cùng kiều mị trên giường của người kia, Lý Nguyên Lỗi tà ác cười, nhẹ nhàng chạy vội về phía phòng bếp —— bằng không trời biết bảo bối đang đói khát của hắn có thể hay không lại lấy hắn làm thịt xương mà cần! Hoàn toàn đắm chìm trong sung sướng của lưỡng tình quyện quyện, Lý Nguyên Lỗi không coi ai ra gì bê một đồng đồ ăn trở về. Trong phòng khách, Liễu Nho Sinh vốn muốn há mồm gọi lại hắn, lại thấy vẻ mặt sáng lạn mỉm cười của hắn, thức thời che miệng, lắc lắc đầu quyết định bỏ lại cái tên mà con mắt đã bị hạnh phúc nhiễm thương đến cười ngây ngô kia, tự hành đến thư phòng Hoa đại ca Liễu Thanh Vân xác định việc ngày mai xuất chinh.

9. Chương 9

Tuyết sơn trên đỉnh trắng được ngàn mây bao phủ, xa xa thấp thoáng bóng dáng Ngọc Môn quan. Bạt ngàn chung quanh là cát vàng trải dài, cảnh trí mịt mù – (xem Nghịch Thủy hán để bik thêm chi tiết về cảnh)

Đứng từ trên cao, giữa muôn ngàn đợt gió, yên lặng nhìn dải đất chung quanh, phóng nhãn đông vọng, chỉ thấy thanh hải hồ thượng, Kỳ Liên sơn được đám mây bao phủ. Từ từ tiến về phía trước, một đội nhân mã chỉnh tề ngay ngắn rất nhanh xuyên qua Ngọc môn quan xuân phong gian nan, thẳng về hướng tây viễn chinh.

Tuy là đêm hè, tái ngoại vì khởi sóc phong lại gặp đúng lạnh kì, Phó Phong ngáp dài ở trên lưng ngựa tỉnh lại, mở mắt, phóng nhãn chung quanh. Lọt vào tầm mắt cũng là một mảnh cát vàng đều đều, dọa hắn xem chút nữa từ trên lưng ngựa ngã xuống, may mắn mặt sau có một đôi tay vững vàng chặt chẽ đỡ dùm phần eo của hắn.

“Ta... Chúng ta là đang ở nơi nào?” Ngày hôm qua còn ở tại Biện Kinh, trên cấm tháp tú, bị người nào đó ép ở trên giường triền miên, hôm nay như thế nào mạc danh kỳ diệu lại đi tới cái chỗ kẻ không thái, điều không sinh dân, rùa cũng không cập bờ hoang vắng như vậy?! Cái tên Đại Thạch đầu kia đúng là càng ngày càng thần kỳ! Kế tiếp sẽ không phải là đem mình lừa gạt đến cái tiểu quốc xa xôi nào đó bán đi chứ hả?! Trừng mắt dòm về đằng cha đang hả hê cười đến thô bỉ phía sau, Phó Phong bắt đầu hoạt động cái thất

lưng bị hành đến tê rần, ngo nguậy cái chân, chuẩn bị sau khi nghe được tin tức gì không tốt là lập tức đông ngay.

“Hôm trước đã đề cập qua với người, ta muốn đi tới biên cương xa xôi, người đáp ứng qua đi theo giúp ta!” Thuận tay lập cao áo choàng bao lấy thân mình đơn bạc kia, Lý Nguyên Lỗi ghìm ngựa đi chậm lại, thông thả đi mở mặt sau.

“Hôm trước?” Tại cái tình huống ý loạn tình mê đó, hẳn rồi cuộc bị cái tên lừa đảo đa mưu túc trí lừa đi bao nhiêu hứa hẹn rồi hả?! Thật sự nhớ không nổi chính mình còn có nói qua cái gì, Phó Phong vo vo cái đầu, hoang mang hỏi hạ một vấn đề, “Chúng ta tới biên cương xa xôi làm gì?”

“Ách... Là như vậy...” Lý Nguyên Lỗi do dự một chút, vẫn là quyết định không cần nói với hẳn rõ ràng, trước mắt chiến cuộc chưa định, ít một người biết vẫn là an toàn hơn, “Người có biết, ta vốn người có tiền a ... Nhưng là bị cướp mới gặp người... Hiện tại chúng ta tìm được hang ổ của bọn cướp, cho nên tính toán muốn đến đó để lấy về tiền của ta, Phong, người có giúp ta hay không?”

“Tiền?!” Ánh mắt mới vừa tỉnh ngủ còn có điểm mê li nhất thời phát ra hào quang sáng lóa như sao trên trời, Phó Phong nóng nảy kéo kéo áo Lý Nguyên Lỗi, biểu tình mừng như nhìn thấy đồ ăn ngon, “Ta nguyên lai vẫn nghĩ người là đang dối gạt ta, người quả nhiên là kẻ có tiền a! Ha hả, khó trách ta vừa thấy đến người thì tim sẽ đập nhanh (- có ai coi truyện công tử nghèo ko? hiện tượng này là giống bạn Taro trong đó á!!) Na, Đại Thạch đầu, nói ta nghe một chút, người rồi cuộc có bao nhiêu tài sản? Có nhiều cỡ một vạn năm ngàn không?”

“Đại khái có đi...” Chỉ có một vạn năm ngàn lượng? Thực tiện nghi thôi! Nhìn thấy người kia vì cao hứng quá độ mà nắm lấy tay mình lắc lắc không rời, Lý Nguyên Lỗi tự nhiên nở nụ cười.

“Người đã nói cấp cho ta lễ vật, đến lúc đó có thể đưa trực tiếp tiền mặt luôn không?” Da da! Khó trách sự phó nói thích một người sẽ nhận được tiền đồng, quả nhiên là lời lẽ chí lý!

“Người cần nhiều tiền như vậy làm gì?” Có một chút tức giận, Lý Nguyên Lỗi cũng đoán được tương lai kiểu gì mình cũng sẽ ăn không ít dấm chua với cái “Tiền” âu yếm của tiểu khát cái kia, Lý Nguyên Lỗi quyết tâm sau này nửa đồng cũng không cho hẳn, miễn cho hẳn vì hưng phấn quá độ liền chui vào kho tiền, bị tiền dằm chết.

“Thích a!” Có tiền thì muốn ăn gì cũng được, có thể không cần làm công cũng không lo đói chết, tiền có thể thông thần a! Thích tiền có cái gì không đúng? Phối hợp với tinh lực ánh mắt lưu động, khóe miệng một ít nước miếng cũng đi ra giúp vui, như là chứng tỏ chủ nhân lời nói cường điệu không có xạo.

“Người hôm qua mới nói qua là thích ta!” Ai oán lên án cái tên tiểu khát cái không biết lại muốn đem hẳn vứt nói cái đảo không người nào mất, vốn tưởng rằng hẳn kiểu gì cũng thể thốt phủ nhận, không ngờ lần này tiểu khát cái lại chắc chắn một câu như đinh đóng cột: “Bởi vì người có tiền a!” —— Ngụ ý, địa vị của Đại Thạch đầu sau khi thành kẻ có tiền đã so với A Hoàng cách vách thôn lớn hơn một bậc, cảm giác như vậy làm cho Lý Nguyên Lỗi đột nhiên sinh ra một loại cảm giác mang tên “Muốn bóp chết người”, không thể nề hà cúi xuống bịt cái miệng để khiến người ta nổi máu điên kia, làm cho hẳn chỉ có thể phát ra vô ý thức đơn độc âm tiết, sau liền phóng ngựa đuổi theo đại đội ngũ đang xuyên thẳng màn đêm tiến về phía trước.

Biên cương ngàn dặm, Lý Nguyên Lỗi mang theo ba nghìn tinh kỵ ngày cũng như đêm đi liên tục ba ngày, nhanh chóng đã đến được giao giới giữa Đại Tống cùng Tây Hạ, khe sâu “Nhất đường thiên”, nhận được tiền phương thám tử truyền đến mật báo, quả nhiên liền như Lý Nguyên Lỗi lúc trước dự đoán, Thành Võ từ hai ngày trước ở trung Tây Hạ khởi binh, Bát Vương gia tránh ở Tây Hạ thủ đô Hưng Khánh phủ quận, hạ lệnh đem đại tướng quân trấn thủ Nhất Đường thiên cấp triệu hồi về Hưng Khánh phủ, nhưng vẫn giữ lại hơn ba trăm tiểu đội nhân mã lại trấn giữ nơi hiểm yếu này, ở cao cao trên vách đá còn có một hàng mộc cổn thạch, thật là chỉ cần dùng một người cũng đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể tiến vào. Nếu là cứ đường vòng mà đi, thế nào cũng mất hơn ba tháng, đến lúc đó Thành Võ ở hai mặt thụ địch chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm không lường.

Nhiều mày nhìn tiền phương trạm gác, một người tiếp một người đi qua đi lại, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết bọn họ một đội ba nghìn nhân tướng sĩ không có khả năng giả trang lừa dối để vượt quan. Lý Nguyên

Lỗi phân phó tạm thời ở một sơn cốc bí mật hạ trại, sau đó cùng Liễu Nho Sinh ở đại doanh lý thấp giọng thảo luận nên như thế nào vượt quan. Mà cái kẻ chưa từng có cười qua ngựa Phó Phong lại toàn thân đau nhức, đã sớm quyện ở một bên vù vù ngủ say sưa.

“Tiểu khát cái này thật đúng là có thể ngủ...” Vui đùa giơ tay xoa xoa khuôn mặt kia tới đỏ bừng, nhưng là Phó Phong lại hồn nhiên ngủ tiếp, lâu bầu thay đổi tư thế tiếp tục mộng đẹp nồng đê.

“Uy! Người đừng đụng hân!” Thuận tay chụp lộc sơn chi trảo của Liễu Nho Sinh, Lý Nguyên Lỗi thấy hân chăm chú nhìn Phó Phong một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười gian trá, ánh mắt cũng không khỏi sáng ngời.

“Có thể làm hơn ba trăm người hết thấy ngủ say như lợn chết giống bảo bối của người thì tốt quá rồi...” Chậm rãi địa nói xong, Liễu Nho Sinh từ trong lòng, ngực lấy ra một bao đồ vật, “Đây là mông hân được được ta đặc chế, ăn xong người đang tỉnh sẽ mặc danh kì diệu không biết mình đang ngất xỉu, chính là được hiệu liên tục không lâu, chỉ có nửa canh giờ, nếu có thể làm cho bọn họ đồng thời ăn vào, có nửa canh giờ này chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay vượt qua quan ải, sử dụng chiêu ‘kì binh’ này càng là ngoài sở liệu của Bát Vương gia...”

“Làm cho bọn họ đồng thời? Đây chỉ sợ không quá dễ dàng, cho dù là hạ ở trong nước giếng đi nữa, bọn họ cũng không tất sẽ ở cùng một lúc đồng thời uống đi...” Lý Nguyên Lỗi nhăn lại mi.

“Theo ta được biết, Tây Hạ binh lính rất thích uống rượu, nhưng là nguyên cấp quân lệnh thậm nghiêm, nhóm binh lính bị phái ra này đại khái đã hơn nửa năm chưa uống qua giọt rượu, hiện nay tướng quân bị triệu hồi cung, đúng là khiến lòng người dao động. Nếu lỡ lúc này có người vận chuyển rượu quan thì sao?” Liễu Nho Sinh chớp mắt nhìn về Lý Nguyên Lỗi sau khi nghe xong cũng đã hiểu rõ.

“Àn, tốt nhất là có thể tìm người phần nữ nhân vận rượu nếp, như vậy hội làm cho bọn họ càng thêm không có phòng bị chi tâm.” Kế rất là hay, Lý Nguyên Lỗi bổ sung thêm một phương án.

“Phần nữ vận rượu? Vốn người ta đều có thể phần nữ trang mà không bị người phác giác, bất quá phỏng chừng bức họa của chúng ta sớm bị bọn họ xem cả, thủ hạ của đại ca ta là người học võ thô thiển xem ra lại càng không được, còn lại cũng chỉ có tiểu khát cái này...” Ánh mắt lưu hướng về người bị Lý Nguyên Lỗi đem đầu đặt lên đầu gối của mình, vẫn giống như con mèo nhỏ dụi dụi vào chân người khác chảy nước miếng ngủ đến thoải mái Phó Phong, Liễu Nho Sinh cố gắng ở trong đầu tưởng tượng ra bộ dáng của hân phần thành nữ trang, rốt cục vẫn là không thể tưởng tượng ra tỷ như mẫu đơn lộng lẫy, hoa hồng kiều diễm, hoa lan thanh u, Bạch Liên ra nước bùn mà bất nhiễm... Vân vân mọi thứ tốt đẹp để hình dung, không khỏi thở dài —— ai, đầu năm nay, thích cầu vĩ thảo hoa cũng không tính là chuyện hiếm lạ gì! Đại hoàng đế nhìn ánh mắt hân, rõ ràng là trên trời dưới đất vô song một đóa kỳ hoa!

※ ※ ※ ※ ※

Tái ngoại ban ngày cùng ban đêm đương nhiên bất đồng, lão Đại ngày ở trên đỉnh hoả, độc cay nhiệt lực phơi nắng tới đầy đất, cát vàng nóng tới đều bốc lên khói, trạm kiểm soát biên khó được thực vài cọng nhục liễu đều cúi đầu, lá cây khô quắt. Dưới tàng cây hai gã lính gác thay phiên công việc ở trạm canh gác, con mắt khép hơn một nửa cũng sắp không mở ra được.

Trong cốc đường hẹp quanh co, một thôn phụ kinh y bó vấy lác lác đi tới, một tay vịn chặt một cái thùng to, vội vàng thúc giục con la đẩy một chiếc xe song trục rách nát, đi tới trước quan, con la liền chậm chậm lại, cứng rắn đem xe thả neo ở tại lính gác trước mắt.

“Uy uy! Nhanh lên qua đi! Bằng không ngăn trở người phía sau...” Một tên lính gác làn da ngăm đen đi lên phía trước không kiên nhẫn thúc giục, thấy thôn phụ kia mất sức của chín trâu hai hổ cũng không khiến con la kia nhúc nhích được một chút, ánh mắt liền dao động đến trên xe, cái thùng kia dĩ nhiên là một đại thùng chứa đầy rượu, sau khi nhìn thấy cũng không khỏi nuốt một hơi tham nước miếng.

“Vị đại gia này, cái con đầu súc sinh nhà ta tính tình náo loạn! Nói cái gì cũng không chịu đi tiếp, dù sao ta cũng đem rượu đi được nửa đường rồi, muốn ta nguyên dạng đi trở về thiệt là làm khó cho ta quá ... Không bằng ta hôm nay liền bán bán chỗ rượu này cho các vị binh gia khai một bữa tiệc rượu đi.” Thôn phụ khờ nhếch trên mặt mang theo mỉm cười thiện lương, đôi mắt to dao động linh hoạt để lộ ra bản chất người kinh doanh. Lính gác đang do dự không biết có nên hay không chính mình bỏ vốn mua luôn chỗ rượu tiện nghi có sẵn này không, quan trên nghĩ ngơi ở trên đồn trí liền mở cửa sổ hóng mát.

“Tiểu tam nhi, có rượu thì cứ cho nàng vài phân tiền thưởng để nàng ta trở về đi! Gặp cái địa phương quái này, miệng lão tử đã nhạt đến chết rồi đây! Đại tướng quân không ở, hôm nay chúng ta các huynh đệ cũng nên uống một bữa cho thỏa thích a!” Hào khí lấy ra một phen bạc vụn phóng tới trong tay thôn phụ, thôn phụ kia mặt mày hớn hở, ngàn ân vạn tạ ơn rồi đi. Binh lính trong doanh trại lách chờ kia quan trên xá lệnh, đã sớm phần phật xếp hàng ngay ngắn, lấy bình đựng rượu, chén rượu đứng vây quanh thùng rượu, hai tên lính gác trạm vốn có nhiệm vụ trong người sớm cũng đã bị trùng rượu cắn bụng, nghĩ thầm chỉ uống có mấy chén cũng sẽ không hỏng việc, bằng không đến lúc có người thay ca, quỳnh tương ngọc dịch đáng quý sớm cũng không còn một giọt! Nghĩ xong liền lập tức gia nhập hàng ngũ ma men, chỉ chốc lát liền cùng với đồng bạn duy trì tư thế uống rượu, rủ nhau đi gặp chu công.

Vốn phục sẵn từ một nơi bí mật gần đó, Lý Nguyên Lỗi dẫn theo ba nghìn nhân mã thừa thời khắc chỉ mình treo chuông này, dấu tiếng động xuyên qua đám binh lính lấy thiên kì bách quái tư thế, đứng bất động mà ngủ say sưa, thông dong đi qua “nơi hiểm yếu” mà Bát Vương gia cho rằng nhất định không thể vượt qua, tát khai vó ngựa ngày đêm kiếm trình đuổi, hướng Hưng Khánh phủ, cùng Thành Võ đám người hội hợp.

“Không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!” Kim vây ngọc nhiều, minh châu điện phủ cao cao tại thượng, ở phía trên, ngồi giữa ngai vàng tượng trưng cho hoàng gia cùng quyền lực tuyệt đối, một lão già béo ụ sắc mặt xám xanh nhìn vào bản cấp báo mới nhất được đưa đến từ tiền tuyến, thịt béo trên mặt cứ theo thời mở run run từng chập, thân hình ung thũng trong lòng bào kia cũng không chịu kém, run phần phật như gặp phải gió thu — Ngọc môn quan truyền đến tin tức Lý Nguyên Lỗi đã mang binh nhập quan, cái tên tiểu tử mất lam kia như thế nào có thể thần không biết quỷ không hay qua mặt hơn ba trăm binh sĩ mà dẫn binh vượt quan?!

Mấy ngày này, tin tức bất lợi cứ một cái nối tiếp một cái, Đông quân thất thủ, Đại tướng quân từ Ngọc Môn Quan bị mình dùng mười hai kim bài lệnh triệu hồi tới, cuối cùng lại lâm vào tình huống hai mặt thụ địch, khổ sở chống đỡ mười ngày, cuối cùng cũng quy hàng dưới trướng Lý Nguyên Lỗi. Phương Tây những mục dân lại truyền ra tin tức khởi nghĩa. Mà, khiến cho hấn kinh hồn bạt vía chính là cái tên tiểu tử đại nạn không chết Lý Nguyên Lỗi, khí thế như chẻ tre một đường đánh tới hạ lôi trạch! Ở vùng Bách Lý phụ cận hoàng cung trát hạ doanh trại, quyết tâm phải vây khốn đến lúc hấn tự nguyện đầu hàng. Trong cung lời đồn đãi nổi lên bốn phía, có người nói, lần này Lý Nguyên Lỗi trừ bỏ mang đến ba nghìn u vân thần kỳ danh chấn thiên hạ ngoại, lại thỉnh tới được một binh pháp sư có tài hoa xuất chúng! Cho nên mới có thể dụng binh như thần, dễ dàng hạ gục những binh lính hộ thành mà một đường tiến thẳng đến kinh đô, sợ đến lúc pháp sư kia muốn cổ kế trọng thi, trực tiếp khiến binh sĩ vận tiến hoàng cung, không ít người đã vụng trộm tính toán chạy trốn, sợ đến lúc đó chỉ có thể oán cha mẹ sinh ra sao chỉ có hai cái chân.

Ánh mắt oán độc nhìn quét xuống triều đình bây giờ đã là một khoảng không trống trải, hấn đã tổn tâm huyết nhiều năm như vậy, thậm chí không tiếc âm thầm hạ độc hại chết đứa con của thân muội muội — cũng chính là huynh trưởng của Lý Nguyên Lỗi, cuối cùng chỉ có thể đối lấy ngai vàng không quá chín tháng sao!

Nổi điên giờ kiếm giết chết hai tên nội thị không đặt hấn vào trong mắt mà dám vụng trộm trốn đi, đại thế đã mất, Bát Vương gia cũng bắt đầu bắt tay vào thu thập vàng bạc đồ tế nhuyễn, mang theo yêu thiếp tươi đẹp cùng vài võ sĩ hộ vệ, ăn mặc thành dân chăn nuôi, muốn thừa khi Lý Nguyên Lỗi tạm thời còn chưa hạ lệnh công thành, thừa lúc hỗn loạn mà trốn khỏi hoàng cung, đến lãnh địa của hấn ở một nơi rất xa mà sống hết quãng đời còn lại. Nhưng kế hoạch vừa lúc hấn bước ra khỏi đại môn tầm cung, đụng phải một đôi mắt màu lam mang đầy tiểu ý, liền tuyên cáo phá sản.

“Người đã sớm nên biết sẽ có hôm nay!” Thân nhiên nhìn cái người mập ú đang run rẩy trước mặt, Lý Nguyên Lỗi không muốn nhiều làm sát nghiệt, cho nên sớm đã tính toán ra tay với kẻ phản tặc này trước, vừa đến Tây Hạ liền nghĩ biện pháp mua chuộc thị vệ trong cung, biết được Bát Vương gia đã bắt đầu nảy sinh ý định chuẩn bị, nương bóng đêm mượn khinh công nhanh như gió của Phó Phong, không kinh động bất luận kẻ nào đã êm thấm lọt vào giữa nội cung, đối diện với tên phản nghịch Bát Vương gia.

“Ta... Ta nói như thế nào cũng là hoàng thúc của ngươi, có huyết thống tôn quý hoàng tộc, có miễn tử lệnh bài tiên vương ban, ngươi giết không được ta!” Mập mập vậy thú do ở chỉ ai giẫy dụa, thấy được Lý Nguyên Lỗi thể nhưng chỉ dẫn theo một thiếu niên độc thân tiến đến sau, giấu ở sau người thủ vụng trộm địa đánh cái thủ thế, ý bảo hấn kia vài cái gần thị nếu có thể đem Lý Nguyên Lỗi bắt giữ, đó là tuyệt địa phùng sinh

phản kích thắng lợi.

Đối với hành động của Bát Vương gia sớm đã có chú ý, tuy rằng hắn vừa tiến đến liền đã đánh chết thủ vệ, mở rộng cửa cung, buông cầu treo, nhưng phỏng chừng để cho Thành Võ bọn họ dẫn đại đội nhân mã sát đến nơi đây, có thể còn phải chờ thêm một đoạn thời gian. Quay đầu nhìn cái người mà bởi vì nghe y kêu hoàng thúc mà giật mình đứng ngu người Phó Phong, thấp giọng nói: “Phong, chờ một chút người nếu thấy có nguy hiểm, lập tức kéo ta bỏ chạy, nếu nguy hiểm rất lớn, liền bỏ lại ta chính mình gắng sức mà chạy thoát đi, bọn họ nếu muốn sống chắc chắn sẽ không dám giết ta. ”

“Ách...” Ai tới nói cho hắn chuyện này rốt cuộc là làm sao? Nhìn Lý Nguyên Lỗi không đợi hắn hỏi nhiều, “xích “ một tiếng liền nhu thân nhảy lên, cùng với đám võ sư kia mà đánh thành một đoàn, Phó Phong tuy rằng trong đây bay lượn tùm lum dấu chấm hỏi, nhưng vẫn đứng yên ở một bên cẩn thận quan sát chiến cuộc phát triển, chỉ đợi Lý Nguyên Lỗi nếu có chút sơ xuất liền kéo hắn xoay người bỏ chạy —— ai, đáng thương sư phó nhà hắn ra đi sớm quá, với cái cách tùy tiện dựa theo tài năng tới đâu dạy tới đó của hắn kết quả là dạy dỗ một tiểu đồ phi thường nhất gan, mang trên mình công phu chạy trốn nhất đẳng thiên hạ, làm bây giờ phải trừng mắt ngó người khác đánh nhau tới hiểm hướng chông chết mà không thể viện thủ, bất quá sư phó cũng có nói qua “Quân tử không chịu cái hại trước mắt”, đánh không lại người khác, đương nhiên là trước bảo trụ tánh mạng của mình quan trọng hơn, chạy trốn chết cũng so với những thằng ngu si đánh không lại người khác còn ráng cứng rắn chống đánh tới chết mới thôi tất nhiên là mạnh hơn, bởi vậy, hắn cho tới nay đều thừa hành phi thường nghiêm túc “Trốn” thức ngôn này —— nói thực ra, nếu không phải ở trong hiện trường đánh nhau bây giờ đang có một tên Đại Thạch đầu đã hứa hẹn sẽ cho hắn rất nhiều tiền thì hắn đã sớm chạy đến một chỗ rất xa, quyền cước chưởng phong cũng đánh không đến chính mình mà hóng mát đi, chứ không phải ở trong này lo lắng hãi hùng.

Cùng một nỗi niềm lo lắng với Phó Phong, đồng dạng đứng ngoài bàng quang còn có một Bát Vương gia, nhìn thân thủ lưu loát của Lý Nguyên Lỗi giữa sân, đôi mắt híp chớp chớp, mở ra tai nải to dùng bên người, bắt đầu kêu gọi tiểu thiếp cùng nhau lại đây đem kim đỉnh, nguyên bảo, trân châu, chim trả, bảo thạch các thứ nhắm Lý Nguyên Lỗi ném tới, cũng không cầu là ném trúng hay là không trúng, chỉ cần có thể làm loạn mắt hắn là tốt rồi.

” Phì phò phì phò ——” từ đây trời châu quang bảo ảnh thoát ra một thân ảnh màu xám, đương nhiên là thấy tiền sáng mắt Phó Phong đau lòng cho đám vàng bạc châu báu này đây rơi vào tay kẻ không biết dụng a, này đây quyết tâm phải làm tốt danh dự của một kẻ thương tiền như mạng, người khác ném là hấp chụp, thượng lủi hạ khiêu loay hoay không biết mệt.

Hành động của Bát Vương gia nhắc nhở các võ sĩ chiến đoàn, nghe được ngoài cửa đã mơ hồ có thanh âm binh khí giao tranh, nghĩ là viện quân của bọn hắn đã công hãm hoàng cung, nhất thời bối rối tìm không thấy ám khí, trong đó một người lúc này làm theo Bát Vương gia, cũng từ trong lòng, ngực lấy ra một viên lục châu chính mình tàng giấu, thừa lúc hắn chưa chuẩn bị, vận kinh hướng Lý Nguyên Lỗi bắn đi.

“Sư ——” có lẽ đã thành thói quen phản xạ có điều kiện, hoặc cũng có thể là nhìn Lý Nguyên Lỗi ở giữa đám công kích vô pháp tránh được mũi ám khí kia ... Tóm lại, tại thời khắc nguy cấp này Phó Phong đã quên khinh công là dùng để chạy trốn thể nhưng tại lúc sắp xảy ra tại nạn lại được vận dụng chạy đến phía sau Lý Nguyên Lỗi, không chút do dự thân thủ đón lấy hung khí màu lục lóe sáng đang xé gió bay tới, thể nhưng... Võ lâm cao thủ thủ ra tay cùng lão nhân và nữ quyền tất nhiên là khác nhau rất lớn.

Này đây, sau một hồi thật vất vả đánh đến nơi đây, Liễu Nho Sinh cùng Thành Võ đẩy cánh cửa nhìn thấy chính là một màn xả thân cứu người kinh thiên động địa. Sau tiếng kinh hô, Phó Phong đã theo hướng lục ngọc phóng đến mà bay ngược về phía sau, thắng đến khi va vào cột trụ của cung điện thân mình mới ngừng lại. Tuy rằng trong lúc cấp thiết không biết hắn bị thương như thế nào, nhưng thấy máu đỏ tươi từ thái dương hấn ồ ồ chảy ròng, sợ là đã thương trúng nơi hiểm yếu. Lý Nguyên Lỗi kinh sợ vội vã ra tay đánh nặng tên võ sư vừa rồi mới âm thầm phóng ám khí, sau khi đám người Thành Võ đã gia nhập chiến đoàn thì vội vã lao đến bên người Phó Phong đang sinh tử không rõ, một phen ôm hắn vào ***g ngực, hướng về phí Liễu Nho Sinh đang đứng trước đại môn, la to: “Người mau tới đây xem hắn bị thương ra sao? Còn có cứu được hay không?!”

“Hắn đã thành dạng này...” Trước dùng được cầm máu cho Phó Phong, Liễu Nho Sinh cẩn thận kiểm tra một lần Phó Phong đang còn hôn mê, biểu tình trên mặt lại rất là cổ quái.

“Người cũng cứu không được hần? Mau, nhanh đi kêu ngự y!” Thấy Liễu Nho Sinh dừng tay, Lý Nguyên Lỗi nhìn khuôn mặt trắng bệch còn chưa ngưng máu tươi kia, chỉ cảm thấy lòng đau như xé, dùng sức ôm chặt thân mình vô lực, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang —— hần vẫn nghĩ đến tiểu khất cái thật thà ngây ngô này chắc chắn sẽ không hiểu gì mấy loại chuyện tình sự này, chính là không nghĩ tới vì cứu mình, hần có thể ngay cả mạng cũng, nguyên lai chính mình lại tính toán ham muốn thân mình của tiểu khất cái có thể khiến chính mình say mê vui vẻ, thu hần làm nam sủng, chính mình là cỡ nào ti tiện ...Nhớ lại nguyên do tiếp cận hần lúc ban đầu, giờ phút này mới hiểu được chính mình không biết tự khi nào đối tiểu khất cái này đã không chỉ còn là thích Lý Nguyên Lỗi hối hận không thôi, lập tức liền đưa tay để ở hậu tâm linh đài huyết, đem chân khí mạnh mẽ cuộn cuộn không dứt truyền vào, cầu mong có thể bảo trụ hần một đường sinh cơ, cũng thấp giọng ghé vào lỗ tai hần càng không ngừng nói chuyện, làm cho hần duy trì ý thức, ít nhất chống được đến lúc ngự y tiến đến:

“Phong, người phải chịu đựng, người nếu cứ như vậy mà chết, ta tuyệt không tha thứ cho người! Ta... Ta thực yêu người, tuy rằng ta nguyên lai vẫn giấu diếm người rất nhiều chuyện ... Bất quá người tỉnh lại ta sẽ không hội tiếp tục lừa người ... Người đáp ứng ở bên người ta.. đừng đi ...” Đây một màn sinh ly tử biệt làm cho các võ sĩ trên điện lâm vào động dung, nhìn Lý Nguyên Lỗi đang cực kỳ bị thương, nhất thời cũng không biết nên như thế nào trấn an.

Một bên Bát Vương gia đã bị binh lính bắt giữ, thấy thế ngựa mặt lên trời cười to nói: “Lý Nguyên Lỗi, ta cho dù giết không được người, nhưng ta giết được người người tối ấu yếm, cho người thương tâm thống khổ cả đời cũng đã thỏa lòng mãn nguyện!” Thanh âm cười quái dị quẩn ở điện phủ vắng lặng không tiếng động, Thành Vô nhìn chủ tử mặc dù trắng nhưng vẫn vô hoan, chính là ôm chặt Phó Phong, thần tình hoảng loạn, cũng nhìn không được lòng có chút thương tâm, thấp giọng hướng Liễu Nho Sinh hỏi: “Nho Sinh, hần là thật sự không cứu sao?”

“ ... ”

Có lẽ là bị này một màn chân tình biểu lộ làm cho cảm động, cũng có thể là ngại tiếng cười phi thường chương tui của Bát Vương gia, không lâu sau khi Lý Nguyên Lỗi đưa vào chân khí, Phó Phong hơi hơi động, phát ra một tiếng than nhẹ rồi mở mắt, nhìn thấy Lý Nguyên Lỗi lông tóc vô thương, liền lập tức tranh thủ thoát khỏi vòng tay của Lý Nguyên Lỗi hướng trên mặt đất sờ soạng tìm kiếm, ở trước mặt mọi người đang trừng mắt há hốc mồm tìm đông tìm tây, rốt cuộc tìm được cái thứ hồi nãy xem lấy luôn mạng hần, đem viên ngọc châu xinh đẹp giờ lên so với đôi mắt màu lam đang kinh ngạc tròn to đến mức phi thường kia của Lý Nguyên Lỗi, hưng phấn mà nói: “Màu này giống với màu sắc của mắt người nga, nhất định giá trị không ít tiền đi?”

“Hoàn hảo hần chỉ là mất máu, chính là bị thương nhẹ trên trán, sau đó đụng vào cây cột mới hôn mê đi!” Nhìn ở một bên xem xong kịch vui, Liễu Nho Sinh cơ hồ sắp cười đến bị nội thương, lúc này mới chịu công bố bệnh trạng của nạn nhân.

“Như vậy nói, người là vì lấy cái này mới chạy tới chắn?!” Ngụy hiễm nheo mắt nhìn Phó Phong đang cười cực kỳ ngọt ngào, Lý Nguyên Lỗi hoài nghi chính mình vừa mới thê thảm nói một tràng tâm huyết cảm động có phải chính là vì con sâu tiền trước mặt không.

“Đương nhiên phải.. ” Kỳ thật nhìn đến hần sắp bị thương chính mình cũng cảm thấy hết hoảng lo lắng, bất quá nếu hần không có việc gì, còn nhắc tới làm gì? Da da! Nhặt được ngọc bích xinh đẹp lại đáng giá như vậy mới là là tối trọng yếu!

“Phó, ~ Phong!” mấy chữ thoát ra từ hàm răng nghiền chặt khiến ánh nền lung linh trong điện một thoáng run rẩy, một khắc tiếp theo, Tiểu khất cái không biết sống chết kia cũng đã bị đại hoàng đế bưng bưng lửa giận bão táp một phen vác lên vai —— chính mình còn tưởng rằng hần thật không thể cứu được, về sau không còn cơ hội bày tỏ tâm ý nữa mới như vậy chịu đựng mất mặt ở trước mắt công chúng thổ lộ, hần không cảm động một chút thì thôi đi, thế nhưng lại dùng cái kiểu đó để “đáp lại” tình yêu của ta! Hảo, ta quyết định tiểu khất cái cứ sẵn sàng mà dính chặt với ta cả đời này đi! Bất quá việc cấp bách bây giờ là phải tìm một chỗ để đánh cái tiểu mông đáng yêu này một chút, cũng hảo hảo “Sửa chữa” tiểu khất cái thiếu năng về phong tình này, đem câu “Ta yêu người” chính mình vừa mới nói qua lặp lại phải một vạn lần mới được!

Đồng tình nhìn theo Phó Phong bị vác đi một đường còn kêu la oai oái, mọi người trong điện dòm đến ngây người thật vất vả mới có thể khiến cho ngũ quan trở lại vị trí cũ. Điện phủ thượng, yên lặng qua đi rồi lại vang lên, ột tiếng cười dị hợm phi thường ức chế. Vốn định biểu diễn một chút kiêu anh hùng sa cơ, Bát Vương gia kia còn đang biểu đạt chính mình bị bắt làm tù nhân mà lòng không có cam đã mất đi người nghe, không ai thêm để ý tới. Ô, hần hạo không cam lòng a!

“Yêu thượng một người chính là tìm thấy Kim Sơn?” Một mình tỉnh lại ở trên một cái giường lớn mềm mại mạ vàng, Phó Phong lười biếng trở mình, suy nghĩ sâu xa những lời đêm qua Lý Nguyên Lỗi hết nói lại nói, đại biểu cho độ tin cậy của những lời nói này.

10. Chương 10

Mặt trời bên ngoài đã lên cao ba sào, bất quá nhìn thấy tình huống của hần bây giờ còn nằm vật nằm vạ trên giường không lết nổi xuống đất mà xem, đêm qua hần chắc chắn là bị Lý Nguyên Lỗi “sửa chữa” hoàn toàn luôn rồi.

Tuy rằng vẫn là không nghĩ muốn động đây, chính là cái bụng không chịu thua kém âm ỉ kêu vang, phần eo do “vận động” quá độ thì bắt đầu trở cơn đau nhức. Từng chút từng chút đem chính mình lê từ trên giường xuống, thật vất vả mới có thể thu thập sẵn sàng Phó Phong mới nghĩ đi tới cánh cửa, khai phiên cửa bụi tổ choảng kia lại “Nha ——” một tiếng rồi mở ra, từ bên ngoài thăm dò vào là một cái mặt cười đến sáng lạn của Liễu Nho Sinh, hần một tay lôi kéo cái tên tướng quân cao lớn khổng lồ, một tay nâng lên điểm tâm mà hần đang tối muốn nhìn đến, cười hì hì tiến vào, cực kỳ lấy lòng đem khay đồ ăn kia đặt xuống trước mặt hần, câu dẫn tham trùng trong bụng hần bắt đầu tiến công, cười nói: “Ta biết ngươi sẽ đói bụng, Lỗi có một số việc bảo ta hảo hảo giải thích với ngươi một chút, ngươi từ từ vừa ăn vừa nghe là tốt rồi. ”

“Ân. ” Ứng với tiếng nói là bàn tay không chậm trễ tấn công khay điểm tâm, Phó Phong ngưi tước mẫu đơn đem đám điểm tâm tinh xảo kia ngấu nghiến như là sắp chết tới nơi.

“Kỳ thật a... Lỗi không phải là người bình thường nga. ” Thuận tay rót một ly trà để ở một bên, phòng khi hần bị nghẹn cũng có thể sẵn sàng, Liễu Nho Sinh phe phẩy cây quạt, dùng tư thế tiêu sái phong lưu của thư sinh mà đối với tên đang kinh hách ăn uống kia nói, “Hần là ta Tây Hạ đời thứ tư hoàng đế, quốc hiệu thượng chính Hạ Hi, chính là đệ đệ của tiên đế Nguyên Hạo “

“Khụ

” chén trà dự bị cuối cùng cũng phát huy công dụng, Phó Phong thật vất vả mới hô hấp bình thường, hai mắt mở lớn như chuông đồng —— hoàng đế? Cái tên thần bí Đại Thạch Đầu đầu tư nhiên lại là hoàng đế?! Hoàng đế da! Trong truyền thuyết chính là kẻ có thể tha hồ ăn thịt, mỗi ngày đều được mặc quần áo đẹp, không cần làm việc cũng có tiền xài xả láng! Khả... Chính là vì cái gì chân hần lại không nghe sai sử đã nghĩ đến áp dụng nay một loại hành động mà nhân gian gọi là “chuồn” còn văn bản giải thích là “Trốn” đây? Ách... Tám phần là do kinh hách quá độ khiến thân thể tự nhiên sinh ra phản ứng đây mà, bị Thành Võ ngăn lại Phó Phong xấu hổ cười cười, từng bước run run quay về tại chỗ ngồi xuống, trong lòng âm ục muốn chết vì tối hôm qua lại hưởng ứng cho tên kia điên đảo làm đến không ngừng lại, khiến cho hôm nay chân hần bủn rủn như muốn rụng xuống đến nơi, muốn đào tẩu cũng không dễ dàng.

“Mà ta hiện tại sở chưa gặp được hần, là bởi vì Lỗi đã đi trọng chinh triều cương, cũng xử lý việc Bát Vương gia mưu phản còn mưu hại tiên đế, cho nên hần nhờ ta cùng Thành Võ mang được lại đây, thuận tiện nhìn xem ngươi đã tỉnh hay chưa ...” Kỳ thật là Lý Nguyên Lỗi sợ cái tên tiểu khát cái không biết trời cao đất rộng kia thừa lúc không có ai lưu ý lại chạy mất, cho nên gọi bọn hần lại đây giúp coi chừng đến khi hần trở về mới thôi, Liễu Nho Sinh nghe hiểu được, nhìn đám đầu hồng hồng trên cổ Phó Phong, trong lòng cười thầm, tiếp tục chuyện Lý Nguyên Lỗi giao đãi, “Hần còn nói, buổi sáng nhìn ngươi ngủ ngon, hần thật sự không đành lòng gọi ngươi dậy, nhưng là hần hôm nay thực có chuyện trọng yếu, nếu ngươi tỉnh lại không có việc gì cần thiết phải làm, ta cùng Thành Võ có thể mang ngươi đi chung quanh hoàng cung ngao du, miễn cho ngươi bị nhàm chán...”

Hôm nay Lỗi cuối cùng có thể giải mối hận cũ, vì mẫu thân của mình —— một Hán tộc nữ tử nhỏ gầy đơn bạc, người mà năm năm trước Lỗi liều mạng nghĩ muốn bảo hộ lại chết oan chết uổng, cùng với tiên đế hiem

nghe bị độc chết trăm oan mà lấy lại công đạo, cho nên sáng sớm liền lập tức vào triều sớm công thẩm kể bị sa lưới Bát Vương gia.

Khó có thể có được cơ hội tốt để thỏa mãn lòng hiếu kì của chính mình như vậy, sau khi có một câu không một câu hỏi vòng vèo một lúc lâu, sau đó lại cẩn thận đánh giá tiểu khát cái cả người không được tự nhiên này thêm n lần nữa, Liễu Nho Sinh rốt cục có chút hiểu được nguyên nhân tại sao Lý Nguyên Lỗi lại đi thích thượng hân —— tiểu khát cái này cá tính cũng không cường, nhiều nhất cũng cũng chỉ là ở tiền tài phương diện có bất đồng tầm thường cổ chấp mà thôi. Bởi vì hân đối với những chuyện khác cũng không rất kiên trì, cá tính đơn thuần mà dễ hiểu, cũng không khủng hoảng, dễ thích ứng trong mọi tình cảnh, không có nhu cầu gì mãnh liệt, gặp được chuyện tình trầm trọng hân liền theo bản năng bỏ trốn mất dạng, cũng không trở thành gánh nặng trên người mình, cho nên ở cùng một chỗ với hân phi thường thoải mái, nguyên nhân chính là như thế, ở trên người hân có một loại khí chất tự nhiên có thể khiến người khác an tâm, làm cho người ta dễ dàng đối hân sinh ra lực tương tác —— tuy rằng đối với phương diện tình cảm có chút trì độn thường thường làm cho người nào đó hận không thể đem hân bóp chết.

Mà Lý Nguyên Lỗi, từ lúc nhỏ đã là con của một nô lệ, không phải là chính thống thừa kế của vương tộc, trong cung nhân tình âm lạnh cũng đã trải nghiệm sâu sắc. Vì để có thể không làm thất vọng vị mẫu thân hy sinh hết thảy đi lấy lòng cái người phụ vương trời sanh tính thô bạo kia, Lý Nguyên Lỗi từ lúc nhỏ đã liền tự giác nỗ lực, lúc mẫu thân dùng nước mắt giúp hân mở ra con đường đi tới, hân điên cuồng mà học giỏi hết thảy những thứ có thể hữu dụng trong tương lai, dần dần tại triều chính, hân thể hiện tài năng quân sự hơn người của mình, khiến cho phụ thân luôn luôn khinh thường hân là tạp chủng không muốn hân gia nhập hoàng gia cũng phải mang hân về hoàng cung, xác lập vương tử thân phận. Thành công này đồng thời cũng tạo nên một gánh nặng trên vai hân. Từ lúc phụ vương băng hà, huynh trưởng kế vị đến khi hoàng huynh bất ngờ chết đi, quốc sự, gia sự, thiên hạ sự, hết thảy đều đặt lên đôi vai không hề cường tráng kia, rất nhiều chuyện tình dồn dập kéo tới ép hân khó có thể làm cho hân chính mình đi ra ngoài hít thở không khí. Kế vị xong, vì muốn thực lực của một nước cường đại, không hề bị nước khác ức hiếp, hân trọng dụng rất nhiều Hán nhân nho sĩ, đại chỉnh triều cương, sửa chữa nô lệ chế độ, suy yếu thế lực chủ nô quý tộc, chuyện này vô tình lại khiến cho bên dưới hân lại càng đông địch nhân muốn đối chọi. Làm hảo bằng hữu của Lý Nguyên Lỗi, Liễu Nho Sinh cùng Thành Vô đương nhiên biết những năm gần đây Lý Nguyên Lỗi ở mặt ngoài tuy rằng cái gì cũng không nói, vẫn là một bộ thác nhiên tự tại, nhưng ở sâu trong đáy lòng hân vẫn là tịch mịch, trên người hân có quá nhiều áp lực không người có thể gánh thay, nếu cứ như vậy tiếp tục sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày những chuyện kia hội đem hân tươi sống một chết, bọn họ mắt nhìn thấy, tâm lo lắng, nhưng vẫn bất lực... Bất quá, sau những chuyện ngày hôm qua mắt thấy tai nghe, cái kẻ luôn luôn quá mức mạnh hơn người kia rốt cục bằng siêu nhân nhất đẳng trực giác của mình đã tìm được người có thể giúp hân đỡ xuống trọng trách vô hình nặng nề ở trong lòng kia, khiến cho hân thoải mái khoái hoạt! Tuy rằng nói bọn họ hai người một người là chí tôn vô thượng thiên tử, một kẻ là nghèo hèn thấp tên tiểu khát; một người áp lực thật mạnh, lòng dạ thật sâu, kẻ còn lại thì tự do tự tại, toàn bộ vô cơ tâm. Mới nhìn lướt qua là không có khả năng, nhưng cẩn thận ngẫm lại chính là là trời đất tạo nên xứng đôi. Huống chi ngày hôm qua Lý Nguyên Lỗi bị thống huân tâm ở tại đại điện liền chân tình thông báo, theo cá tính của hân mà nói, tình cảm chắc chắn đã đâm sâu vào. Một khi đã như vậy, làm bằng hữu như bọn họ tất nhiên là không thể làm cho hạnh phúc mà Lỗi thật vất vả mới tìm được chuẩn mất, Liễu Nho Sinh kín đáo nháy mắt, cùng Thành Vô hai người một tả một hữu hiệp ở hai bên Phó Phong đang có ý đồ muốn tẩu tập n, cứng rắn lôi kéo hân đi, dĩ nhiên danh là đi thăm thú, kì thực chính là giám thị đạo chơi công viên hoạt động.

Đương nhiên không rõ hai người bên cạnh đã quyết tâm muốn đem hân cùng đại hoàng đế cấp thành một đôi, hai con mắt đối tới đối lui, Phó Phong vô luận như thế nào đều cảm thấy được chân tướng kiểu này thật khó có thể tiêu hóa, làm sao bây giờ? Hân vẫn là hảo muốn chạy trốn... Chuyện này thật thật thật sự hảo đáng sợ a, đã muốn vượt qua phạm vi mà hân có thể thừa nhận nhiều lắm rồi, làm cho hân đã biện bạch không ra loại tư vệ hỗn độn giao tạp trong lòng rốt cuộc là gì, suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra nên đại não tự động bãi công, thân thể không nghe ngóng được đại não chỉ huy vẫn là nghĩ muốn sớm thoát khỏi cái ngục hoa viên thoát nhìn mỹ luân mỹ ương này, hướng đến thiên địa rộng lớn tiêu điều tự tại đi —— ách. đó là nếu không nói đến hai cái thiết xưng đã đang cùng hai bên tay hân.

“Ách... Cái kia... Ta nghĩ muốn đi nhà xí...” Lần thứ sáu đưa ra như xí thỉnh cầu, Phó Phong nghĩ muốn dùng chiêu này mà chạy, tính toán tự nhiên thêm một lần nữa thất bại.

“Ân, nghe người nói vậy, ta cũng muốn đi, chúng ta cùng đi đi!” Nhìn tiểu khát cái nghe xong thì sắc mặt liền đen tối không thôi, trước mắt luôn luôn tại gặp chiêu sách chiêu Liễu Nho Sinh cũng cảm thấy như vậy tiếp tục không phải biện pháp, trừ phi lại giống như lần trước dùng được không chế hấn, nếu không phải tìm chuyên gia đến theo dõi hành động hấn ... Nhưng như vậy cùng đem hấn giam lỏng có cái gì khác nhau? Dùng làm tạm thích ứng chi kế, trường kỳ kéo dài, hấn lo lắng có thể hay không khiến cho con người luôn luôn khoái hoạt này biến chứng thành mặt mày ủ rũ như trái khổ qua ... Nếu muốn làm cho hấn từ trong tâm cũng không muốn thoát ly, đương nhiên cách tốt nhất chính là hấn cũng yêu thượng Lý Nguyên Lỗi, nếu vậy không cần để cho đoàn người cả ngày đều đề phòng lo lắng chỉ cần một khắc không chú ý hấn đã không thấy tăm hơi —— bất quá, muốn cho cái tên trì độn muốn chết này hiểu rõ điểm đó ... Liễu Nho Sinh nhứt chí nhứt vai, cho ra đáp án duy nhất là —— chỉ, sợ, thực, nan! Kia còn có cái gì là này tiểu khát cái này thực lưu luyến a? Ân, có! Đi đến sân trong ngự hoa viên ở nơi có ngôi lưu ly kia, linh quang chợt lóe, Liễu Nho Sinh quyết định dùng cái kia tiểu khát cái kia cực kì yêu thích —— tiền đem hấn nhốt luôn trong này. Bị kích động một phen túm lấy cái người bên cạnh vì kế hoạch bỏ chạy thất bại mà chán nản uể oải kia, Liễu Nho Sinh bước đi hướng về phía trước uyển, đi đến quốc khố nằm sâu bên trong, vận dụng Tả thừa tướng cùng Đại tướng quân lệnh bài làm cho quân coi giữ mở khóa cánh cửa, phô diễn một Kim Sơn ngân trước mắt Phó Phong.

“Này... Nhiều như vậy vàng, bạc...” Run rẩy âm cuối là bởi vì miệng mở quá lớn nên bị trật khớp.

Đúng vậy a... Tất cả tiền này đều là của Lỗi mà, hấn là Hoàng Thượng nha! Nếu người yêu thượng hấn vậy ít nhất có một nửa là của người!” Cười tủm tỉm không nhìn thấy ánh mắt phản đối của Thành Vô không, Liễu Nho Sinh nghĩ thầm, rằng có thể đem hấn tự động khuyên lưu lại mới là quan trọng nhất!

“Ta yêu thượng hấn?” Có chút mê hoặc lặp lại lời nói của Liễu Nho Sinh, Phó Phong vì vàng trước mắt nên đại não phục hồi chức năng vốn có tiếp tục công tác bắt đầu lo lắng chuyện tình yêu của chính mình cùng Lý Nguyên Lỗi... Ân, “Yêu thượng một người chẳng khác nào tìm được Kim Sơn “, hấn còn không hiểu rõ được chính mình rốt cuộc có hay không yêu thượng cái tên Đại Thạch Đầu khi thì bá đạo khi thì ôn nhu kia, nhưng hấn đã thấy danh phù kỳ thực Kim Sơn da! Như vậy trong tưởng tượng của Phó Phong, hình tượng hoàng đế của Lý Nguyên Lỗi nhất thời huyền ra hào quang vạn trượng kim lóng lánh, chỉ cần tưởng tượng đến hấn Phó Phong lại mặt đỏ tim đập, hô hấp không đều, sắp hít thở không thông. Như vậy, câu nói kia phải trái lại —— tìm được Kim Sơn đó là tương đương yêu thượng một người... Như thế ám phó, Phó Phong cao hứng một phen cầm tay kẻ đang tạm thời treo lên tình yêu quân sư bài Liễu Nho Sinh, hai mắt thâm tình tâm trạng nói: “Ân, ta nghĩ ta yêu thượng hấn ...” Cực kỳ chân thành, một câu rất là thật sự, đáng tiếc ở dưới bối cảnh Kim Sơn, hai mắt thoáng hiện tất cả đều là tiền tài ký hiệu, thành ra lực thuyết phục không được nhiều lắm.

“Ta đây kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?” Đứa ngốc cũng biết tại loại thời điểm như bây giờ dường như phải làm chút gì đó, Phó Phong đã bị vàng nhồi đầu lại nghĩ không ra nên làm cái nọ cái kia chính là phải làm cái gì a.

“Nói cho hấn biết a!” Sự tình tiến triển thực thuận lợi! Liễu Nho Sinh mặt mày hớn hở từ trên người lấy ra một cái lệnh phù cùng một cái túi gấm nhỏ màu vàng, một phen nhét vào trong tay Phó Phong: “Hiện tại hấn hấn là ở ngự thư phòng, từ trong này đi ra xong rẽ phải, thấy căn phòng màu xanh nhạt là ở đó. Lệnh phù của ta có thể cho người ở trong cung thông hành không bị ngăn trở, túi gấm là lễ vật để cầu chúc người thành công, nếu người nghĩ không ra nên cùng hấn nói cái gì thì mở ra xem là tốt rồi, bên trong chính là chép theo thư tình bách khoa toàn thư, người chiếu theo đó đọc cũng được! Nhanh lên đi tìm hấn đi!”

“Hảo!” Một thân ảnh đã như thỏ chạy từ trong quốc khố vọt ra, tốc độ cực nhanh thiếu chút nữa làm cho thủ bình nghĩ đến có người ở trong quốc khố đạo ngân sau bỏ trốn mất dạng.

※ ※ ※ ※ ※

“Gặp mặt phải như thế nào nói với hấn đây? Trực tiếp nói với hấn ‘ ta yêu người ’ như vậy được rồi sao? Ân... Tuy rằng cảm thấy được thực buồn nôn, nhưng chính là thực đơn giản trực tiếp mà còn dễ nói nữa ... Đúng rồi nga, ngày hôm qua bị áp cũng đã luyện tập rất nhiều lần đó thôi!” Tuy nói rõ phải là tối nhưng cũng phải đi một đoạn đường dài, may là có tả thừa tướng lệnh phù liền có thể thông hành không bị ngăn trở, Phó Phong được cung nữ chỉ điểm chạy vội tới ngự thư phòng, đi đến trước cánh cửa có phiến che đây, thật sâu hít một hơi, lúc đang muốn đẩy cánh cửa ra đột nhiên lại có điểm do dự đứng lên, đứng ở cửa lo

lắng luôn mãi, vẫn là cảm thấy được cho dù nói những lời này ra chính mình cũng sẽ không hối hận, lại lần nữa bổ sung dũng khí muốn đẩy cánh cửa mà vào, trong phòng vốn là im ắng lại truyền ra thanh âm Lý Nguyên Lỗi cùng người nói chuyện với nhau. Ách... Có người ở nha? Kia vẫn là chờ người khác đi rồi mới nói với hần đi... Phó Phong lập tức liền ngoan ngoãn ngồi xồm ở trước cửa, nghĩ muốn đợi tới lúc chỉ còn một mình Lý Nguyên Lỗi ở trong phòng mới tái cùng hần thổ lộ.

“Người trước thời hạn ba tháng đưa giải được lại đây, nói cách khác, yêu cầu của người đã muốn thay đổi?” Cúi đầu, là thanh âm của Lỗi, Phó Phong lúc này mới hoảng hốt nhớ tới lúc vừa mới tiến cung tới thị nữ đường như nói là có người nào đó từ Trung Nguyên đến đây phải cùng Hoàng Thượng mật đàm, tạp vụ nhân (đương nhiên không chính là tả thừa tướng) không được tới gần thư phòng. Là ai nha? Tò mò thấu thượng một con mắt theo khe cửa đánh giá, nhìn đến chính là gương mặt cùng Liễu Nho Sinh có bảy phần tương tự chính, bất quá trên mặt rất ít ý cười, dường như tùy thời có bao phủ thêm một tầng sương.

“Đúng vậy, cùng nói chuyện với người thật sự là khiến cho người ta khoái trá, có vài thứ không cần ta nói ra người là có thể đoán được. ” Đem một viên thuốc màu đỏ phóng tới trên bàn, nam tử trong kia, đương nhiên chính là đại ca của Liễu Nho Sinh —— Yển U thành thủ Liễu Thanh Vân, khó được lộ ra khen ngợi ý, cười nói: “Ta nghĩ, Nho Sinh tuy rằng am hiểu thay đổi được phẩm, nhưng có thể chế được đan giải được hần vẫn là không có khả năng, mà ta trước thời gian đưa thuốc cho người, là xuất từ Thánh Thượng bày mưu đặt kế —— người cho Lễ bộ Thượng thư đến đại chuyển hai quốc bang giao, đình chiến, mở rộng quan hệ thương nghiệp của hai nước, ta đối với những chuyện người làm rất là khen ngợi, hoàng thượng sau khi nghe được thái độ làm người của người, có ý đem Thập tứ công chúa gả cho người làm chính phi, từ nay về sau Đại Tổng Tây Hạ đó là quan hệ thông gia, đều là người một nhà. ”

“Ý của người là, dựa vào hôn nhân chính trị xúc tiến quan hệ hai quốc?” Lý Nguyên Lỗi ngẩn ra, không dám tin lập lại một lần.

Đúng vậy, hòa thân tuy rằng không phải thủ đoạn tốt nhất, nhưng là phương pháp tối hữu hiệu. ” Chớp mắt nhìn Lý Nguyên Lỗi còn đang do dự, Liễu Thanh Vân khó hiểu nói, “Theo ta được biết, người vẫn chưa chính thức cưới vợ, nếu là có người thương, tương lai vẫn có thể cưới về làm thiếp, điều kiện như vậy người còn lo lắng gì nữa?”

“Chuyện này...” Lý Nguyên Lỗi thật sâu nhăn lại mi, làm như vậy đích thật là phương pháp tốt nhất có thể mở rộng hai quốc bang giao lại vừa không tốn nhiều công sức, nhưng là còn cái tên đến bây giờ còn không chịu hào phóng nhìn thẳng vào chính mình cảm tình Phó Phong phải làm sao bây giờ?!

Hòa thân? Nói cách khác hần muốn đi thú một nữ nhân, lại là Đại Tổng công chúa?! Không nói đến người ở trong phòng khó khăn Lý Nguyên Lỗi, ở ngoài phòng Phó Phong chợt nghe thấy tin tức kinh người này, giật mình tới cửu trọng thiên ngoại luôn —— đúng rồi nga, hần như thế nào không nghĩ tới, hoàng đế trừ bỏ tài phú, còn có tam cung lục viện, tứ tần bát phi! Đáy lòng dường như có một loại cảm giác kêu dầm chua gì đó làm ầm ĩ, toan tới mức làm cho hần khó chịu! Liền ngay cả nghĩ đến Kim Sơn mới nảy dường như cũng mất đi lực hấp dẫn, hơi giật mình nhìn cái người trong phòng đổi trở về Tây Hạ phục sức, càng hiển hiện tuấn đạt bất phàm, Phó Phong khổ sở nghĩ —— sau này hần có phần đông tần phi, oanh oanh yến yến trước mặt hần, mình là một tên nam nhân rốt cuộc tính cái gì chứ hả? Về sau hần còn có thể hay không lại liếc mắt nhìn chính mình một cái? Tuy rằng thời gian chính mình chỉ cùng hần ở chung không đến một năm, cùng hần ở cùng một chỗ, cùng hần phát sinh quan hệ tất cả đều là bị hần ép buộc tiến hành, nhưng chính mình làm sao có thể không thích thượng cảm giác cùng hần cùng một chỗ? Cho dù là cùng hần đầu vô mồm, cùng hần cãi nhau ầm ĩ, thậm chí, cùng hần làm cái việc “Vợ chồng” kia đều là khoái hoạt ... Chính là người kia là hoàng đế! Sớm hay muộn cũng sẽ cưới vợ sinh con vì hần vương vị sinh hạ người thừa kế! Hần bất quá là cùng chính mình ngoan ngoạn mà thôi... Đáy lòng cảm giác trống rỗng chỉ cảm thấy càng lúc càng lớn, chính là cho dù là Kim Sơn ngân hải cũng không thể xóa nhòa được ... Nếu không được vui vẻ, liền phải rời khỏi hần... Có lẽ đi rồi liền sẽ không còn được gặp lại hần nữa? Quyết ý phải đi nháy mắt, Phó Phong trên mặt chảy xuống hai hàng thanh lệ.

“Lệ?” Nhìn đầm nước mắt dính trên tay, Phó Phong bị chính mình làm cho hoảng sợ, hai hàng lệ này rốt cuộc đại biểu cho cái gì? Chính mình vì cái gì hội bị thương như vậy mà? Nghĩ muốn không rõ, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa ... Thuận tay đem lệnh phù cùng túi gấm Liễu Nho Sinh cho hần vứt vào góc tường, thân thủ chuyển động, Phó Phong nhìn thấy không ai cản trở, nhảy ra cung tường, biến mất dưới

màu ngói lưu ly vàng nhạt, hòa mình vào trời đất khôn cùng.

“Phong?” Nghe được bên ngoài dường như có tiếng xôn xao rất nhỏ, Lý Nguyên Lỗi khước mắt liếc đến ngoài cửa dường như thân ảnh quen thuộc nhoáng lên một cái, cảm thấy không ổn liền đi ra ngoài, chỉ tới kịp để nhìn đến bóng dáng Phó Phong biến mất ở đầu tường, đề sau khi đề khí truy đuổi thì cũng đã mất đi tung tích.

“Tại sao có thể như vậy?” Nghe thấy tiếng động, Liễu Nho Sinh cùng Thành Vô kinh ngạc nhìn Lý Nguyên Lỗi như phát điên chạy trở về, nghĩ không rõ bản đáng lẽ là vui mừng đại đoàn viên một màn như thế nào đột nhiên diễn thành phân phi yến.

“Ta nghĩ, hắc đại khái nghe được ta cùng đại ca người nói chuyện, đã cho là ta phải cưới Đại Tổng công chúa...” Cười khổ chậm rãi ngồi trở lại ghế trên, Lý Nguyên Lỗi hối hận chính mình không có quyết đoán cự tuyệt yêu cầu của Liễu Thanh Vân.

“Này...” Liễu Nho Sinh nhìn về phía đại ca không rõ tình huống, thở dài, người định không bằng trời định a!

“Kỳ thật... chuyện này kì thật cũng không phải không tốt...” Lúc mọi người không biết làm sao, Thành Vô luôn luôn tại một bên mặc không lên tiếng lại đột nhiên mở miệng nói, “Lỗi, nói thực ra, ta nghĩ đến hắc này cả đời đều không có khả năng yêu thương người ... Nhưng là hiện tại xem ra, ta sai lầm rồi... Chúng ta vừa mới dẫn hắc đi quốc khổ, hắc yêu tiền như vậy, hiện tại thể nhưng có thể bỏ xuống tuyệt bút tài phú sắp tới tay mà dứt khoát rời đi, có thể thấy được người ở trong lòng hắc địa vị cuối cùng so với tiền tài phải trọng hơn nhiều lắm...” Tuy rằng lời nói không chút hoa mỹ gì, lời nói của Thành Vô lại không thể nghi ngờ đánh thức Lý Nguyên Lỗi đang bối vì Phó Phong rời đi mà uể oải không thôi.

“Người nói đúng...” Đích xác, hành động này của Phó Phong, ý nghĩa trong lòng hắc thứ nhất thuận vị không phải là tiền tài mà là chính mình, rốt cục được cái tên của nặng hơn người kia coi trọng chính mình hơn tiền tài thì hắc hắc nên cao hứng mới phải! Nhưng là... yêu thương một tên chỉ biết dùng ghen biểu đạt tình yêu, càng phiền toái chính là khinh công của hắc hoàn hảo đến loạn thất bát tao, động vào là sử dụng nhất chiêu “Bỏ trốn mất dạng” không phụ trách nhiệm trốn tránh sự thật khai lưu thì chính mình thật đúng là bất hạnh, vừa mới có thể vui sướng vì chân tình có hồi báo liền chịu khổ bị người yêu vứt bỏ vận mệnh.

“Ta sẽ tìm hắc!” Nhẹ giọng nói nhưng ngược lại kiên định, Lý Nguyên Lỗi nhìn ngấm màu xanh phía chân trời, khẳng định nói.

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ phát quá, bóng cây vi diêu, tựa hồ ở gập đầu đồng ý một câu lời thề. Chính là —— một trận gió mát vô lo tự tại, đến tột cùng là thổi về phương nào?

11. Chương 11

Lại là một năm đại tuyết rét đậm, trước cửa hiệu cầm đồ của Hàng Châu có một thanh niên khát cái dáng vẻ nhanh nhẹn đứng, một đôi viên trượt mắt to thật là linh động, hắc từ bên trong vạt áo cũ nát lôi ra một viên bảo thạch, tái nhìn nhìn cửa hàng, cỡ xí dưới mái hiên theo gió phiêu lãng, do dự một hồi cuối cùng cũng không có rảo bước tiến vào, xoay người đem bảo thạch lam sắc giống như màu nước biển kia thả vào trong ngực áo, không biết từ nơi nào bay tới mùi đồ ăn thơm phức, hắc nuốt khẩu tham nước miếng lại, thuần thực tự nhiên thắt chặt đai lưng quần mà đi về phía trước.

Ngồi ở trong quây là hai kẻ nhà giàu vô tình nhìn ra thấy được tên tiểu khát cái kia trong tay dường như đang cầm một khối ngọc lam sắc có vẻ như vô cùng quý giá. Trong đầu nhanh chóng nghĩ đến hi thể trân bảo như vậy có thể đến từ nơi nào, bỗng dưng hồi tưởng lại tựa hồ ở năm năm trước từng có trạng lệnh thông cáo thiên hạ, Tây Hạ trong hoàng cung mất trộm một ngọc bảo danh gọi là “Lam hải chi mẫu”, thỉnh cầu Trung Nguyên triều đình thay truy nã thiên hạ, nếu có gặp được người này, cần phải phải mật báo quan phủ, đem bắt giữ. Xem ra người này chính là kẻ năm đó thiết bảo, lén lút đi theo phía sau thanh niên kia, nhà giàu thấy hắc đi vào một gian nhà gỗ nhỏ rách nát ở phía sau Nguyệt Lão Tự, nửa ngày đều không có trở ra, âm thầm gập gập đầu, lập tức đi báo quan lĩnh thưởng đi.

※ ※ ※ ※

Mười lăm là ngày lành để dâng hương lễ tạ thần, lấy khiên nhân duyên nổi tiếng Hàng Châu Nguyệt Lão Tự cũng không tránh khỏi.

Tháng giêng mười lăm, những đôi tình nhân muốn đến cửa tháp hương hứa nguyện mua tơ hồng tới tới lui lui vẫn không hề ít đi, cánh cửa nguyệt lão cơ hồ bị đám người si tình này...đạp phá luôn.

Vẫn vội đến sắc trời đã tối muộn, mắt thấy phương tây bay tới mây đen dày đặc giăng khắp toàn bộ không trung, nghĩ đến đêm đó trời đổ xuống một hồi đại tuyết, đám đông thành kính dâng hương mới vội vàng tán đi, cuối cùng một già một trẻ cũng có thể đóng lại cửa miếu, nghỉ ngơi một chút.

“Bụng hảo đói...” Phó Phong nằm trong căn nhà gỗ rách nát chỉ có thể tránh tuyết, không thể che phong, nghe ngũ tạng miếu (cái dạ dày trời ơi) hát vang, cổ như thế nào cũng vô pháp ngủ, đơn giản lại theo trong lòng, ngực lồi ra bảo ngọc lam sắc nổi bật trên nền tuyết trắng, cẩn thận đánh giá, ánh sáng màu sắc này cực kỳ giống ánh mắt người kia, chính là bên trong không hề có linh quang. Lúc người kia tức giận ánh mắt hội biến thành mặc lam, khi cao hứng thì trong sáng trầm lam như màu hồ nước mùa thu, còn những khi ôm chính mình, ánh mắt hơn phân nửa liên tục ra một loại biến rộng bàn thâm lam ... Nửa tháng trước thật sự là đối đến không chịu được, vừa vặn lại nghe thấy được Tây hồ Ngũ Liễu Cư có sản phẩm nổi tiếng, chính là lẩu ngư dấm chua, hẳn nhất thời hôn mê đầu mới nghĩ muốn đem ngọc xanh này đi cầm, bắt quá —— chung quy là luyến tiếc!

Người kia không biết có khỏe không? Có phải hay không đã cưới Đại Tổng công chúa, sinh hạ luôn đứa nhỏ? Dù sao, hẳn cũng là cái hoàng đế nha! Vài năm nay chính mình chung quanh lưu lạc, không cố ý không đi hỏi thăm tin tức của hắn, cũng không dám trở lại thôn trang nhỏ ngày xưa. Một năm trước nhân khi cao hứng đi tới Hàng Châu, cảm thấy được nơi này khí hậu phong thổ thật tốt, liền tạm thời định cư lại, lúc nhàn rỗi thì giúp trông coi Nguyệt Lão Tự cùng Lão Từ, quét tước đình viện, lau hương đăng, chủ, cũng kiếm chút tiền trả tiền thuê gian nhà gỗ này.

Ngô, ngoài phòng dường như có người cùng Lão Từ nói chuyện với nhau, nửa đêm gió lớn tuyết dày như vậy còn đến Nguyệt Lão Tự? Cái đám hữu tình nhân khả thật đúng là si tình, có lẽ có thể cảm động nguyệt lão trong truyền thuyết vì hắn khiên thượng tơ hồng đi. Trở mình một cái, dường như nghe được có tiếng bước chân ở ngoài cửa vang lên, Phó Phong lười biếng ngẩng đầu, nghĩ muốn nhắc nhở người kia đi lộn chỗ rồi, bắt quá.. lúc thấy được một đôi lam mâu dày đặc lửa giận, rạng rỡ như sao sớm bàn thì lập tức bị dọa đến té bật xuống giường. Kia... Cái kia... Đúng là âm hồn bất tán Đại Thạch Đầu... Ách ~ không, là Tây Hạ hoàng đế Lý Nguyên Lỗi ...ế nhưng sao lại rõ ràng hiện ra trước mắt hắn vậy. Lại lần nữa nhu nhu mắt, Phó Phong không dám tin hướng cửa trước nhìn lại, nhìn hơn nữa ngày thân ảnh đứng sừng sững trước cửa kia cũng không có biến mất, ngược lại càng thêm thượng một tòa núi lửa bùng nổ ——tuần mỹ khuôn mặt tái nhợt không có chút máu, thái dương đột bạo nổi gân xanh chính là đang chiêu cáo người kia đang bị vây trong cực độ phẫn nộ trạng thái, dòm xuống thấy song chướng cũng được nắm gắt gao thành quyền, làm cho hắn lo lắng lát nữa có phải hay không lại sắp bị đánh mông nữa —— giống như năm năm trước đêm trước khi hắn rời đi đã bị giáo huấn.

“Ách... Ha hã ~~ ha hã, đã lâu không thấy ...” Vừa nói một bên hướng về phía tường bên lúi a lúi, Phó Phong gắng gượng cười cười, đối mặt với khí thế bức nhân ngập trời của đại hoàng đế, thật mất mặt cọ cọ chân tường đã nghĩ muốn xông ra bên ngoài, đương nhiên rất nhanh bị người một phen bắt giữ trở về.

“Ngươi... Chết tiệt! Thế nhưng rời khỏi ta chạy đi suốt năm năm!” nắm giữ hai tay của hắn đem hắn áp đến trên tường, Lý Nguyên Lỗi oán hận nhìn chằm chằm cái thằng đang còn muốn giãy dụa né tránh kia, bắt buộc ánh mắt chung quanh nhìn góc của hắn nhìn thẳng vào chính mình.

“Khụ khụ... Ta... Ta.. không có trốn... Ta chỉ muốn.. Ách, đúng rồi, ta chỉ là nghĩ đi chung quanh giải sầu mà thôi...” Ngay cả chính hắn đều biết nói dối kiểu này là cớ nào sứt sọ, nhưng đối với cái tên đại hoàng đế đang tức giận bùng bùng phần chân kia, đương nhiên vẫn là trước bảo toàn mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Giải sầu? Ngươi này nhất tán liên tan năm năm không hề tin tức? Còn có cái chuyện gì không nghĩ ra nữa hả?!” Cường chế lửa giận, Lý Nguyên Lỗi nheo ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm tiểu khát cái đang phát run như con mèo nhỏ, ánh mắt nghiêm khắc cảnh cáo hắn nếu còn giống như trước kia có việc không nói rõ ràng, chỉ biết một người trốn tránh trách nhiệm vụng trộm trốn đi thì hắn sẽ xử đẹp nha!

“Ta...” Chẳng lẽ phải chính mình nên hỏi hắn cưới tần phi rồi có khoái hoạt không sao? Hiện tại có mấy tiểu

hài tử? Thê hiền tử hiếu như vậy còn có hay không nhớ tới mình? Phó Phong liều mạng ho khan, ngẩn tò te sau một lúc lâu vẫn nói không ra một chữ —nói ra việc này hẳn biết cũng không hề giúp ích gì, sẽ chỉ làm chính mình ngẫu nhiên nghĩ đến liền cảm thấy khó chịu mà thôi.

“Phong... Người đã đáp ứng ta rằng nếu người muốn đi ít nhất phải nói cho ta biết một tiếng ... Người cũng đáp ứng ta sẽ không tái rời khỏi ta...” Thở dài, Lý Nguyên Lỗi phát hiện cá tính tiểu khát cái này cùng năm năm trước đúng là không có chút tiến bộ, nhìn thấy hẳn bị mình chế trụ cổ tay, thân hình cô thành một khối, còn không ngừng thu nhỏ, ngược lại đem hẳn ửng vào trong lòng, ngực thấp giọng hỏi.

Kia còn không phải những lúc ở trên giường bị người mê hoặc thần hồn điên đảo nên mới bị lừa phải hứa hẹn sao ... không có tính nha ... nằm trong vòng tay quen thuộc, Phó Phong ai oán ngẩng đầu nghĩ muốn trừng mắt liếc cái kẻ đã lừa tền mình vô số lần kia, bất quá lại phát hiện ánh mắt Lý Nguyên Lỗi cũng đang nhìn hẳn, liền nhanh chóng cúi đầu.

“Sau khi người đi rồi, ta liền cự tuyệt Đại Tổng cầu hôn, chính thức đem tiểu Xán lập làm thái tử... Cũng thỉnh Trung Nguyên các Đại Thành trấn đều dán bố cáo tìm người, chính là người vẫn không chịu trở về, cũng không có trở lại thôn nhỏ mà trước kia người trụ, ta ở ngoài gian miếu đồ nát của người đứng lều chờ người gần một tháng, vẫn là Đỗ cô nương nói nếu nàng thấy người trở về, nhất định tìm người nói cho ta biết hoặc là khuyên người tìm đến ta, ta mới rời đi ...” Cúi đầu kể ra hành trình tầm phu vất vả gian nan của mình, cảm giác được người trong lòng ngực khẽ run nhẹ nhẹ một chút, Lý Nguyên Lỗi cười khổ nâng cằm hẳn lên, “Phong, sau khi ta nghe được tin tức của người, ta ngày đêm kiên trì chạy nửa tháng, từ Tây Hạ đi vào Hàng Châu, người liền đối với ta như vậy? Cũng thỉnh người nói cho ta biết rõ, người còn có chuyện gì khúc mắc nghĩ không thông? Ta không muốn phải mất đi người lần nữa ...”

“Ta... Ách...” Có thể tin tưởng hẳn sao? Nửa tháng từ Tây Hạ chạy tới Hàng Châu? Hẳn làm như thế nào đến? Có chút mê hoặc liếc mắt về phía Lý Nguyên Lỗi, Phó Phong lúc này mới chú ý tới cách ăn mặc của hẳn — kia một thân vốn là hoa lệ quần áo đã dính đầy bụi đất, vạt áo đôi chỗ lại ô lấm tẩm điểm, một đôi giày tinh xảo xa hoa bị rách lỗ chỗ, mà bởi vì vừa chạy đi trong tuyết, bàn tay hẳn thiếp thượng lên khuôn mặt mình đều là một mảnh lạnh lẽo, tuyết đọng trên vai chưa kịp phủi đi bây giờ đang dần dần tan chảy, làm ướt mái tóc đen nhánh của hẳn ...

Hẳn... hẳn là không phải đến đây để lừa gạt mình đi? Đường như cảm thấy được có một chút cảm động, không nghĩ lại mất đi ta? Ý tứ của hẳn là muốn cùng mình ở cùng một chỗ sao? Giật mình một chút, Phó Phong hơn nữa ngày mới phản ứng, nhớ ra hiện tại không phải là lúc ngăn người a.

“Quần áo của người ướt hết, mau mau cởi ra không sẽ bị nhiễm phong hàn. ” Phát hiện được chuyện này, Phó Phong chạy nhanh ôm chần bông tới, thân thủ cởi vạt áo của hẳn, muốn cho thân thể cương lãnh của hẳn mau chóng ấm áp lên.

“Người đây là đang câu dẫn ta?” Kinh ngạc nhìn động tác của Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi bắt được bàn tay đang vì hẳn cởi áo tháo thắt lưng, thấp giọng hỏi hẳn.

“Ách...” Lúc này mới bình tĩnh nhận ra hành vi của mình, Phó Phong nhìn người kia đã ở chính mình trước mặt loã lồ một nửa, lộ ra bộ ngực rắn chắc, nhanh chóng đỏ mặt thu tay.

“Phong... Ta rất nhớ người...” Lý Nguyên Lỗi làm sao còn có khả năng để hẳn lại lâm trận bỏ trốn nữa, một phen kéo hẳn lại gần, không chút khách khí hướng vào đôi môi đỏ mọng mà hẳn mong nhớ ngày đêm điên cuồng mà ngẫu nhiên.

“Ân... Ngô...” Hảo hoài niệm hương vị... Phó Phong ngóng nhìn cặp lam mâu biển rộng thâm tình trước mắt, chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc cho cái lưỡi lửa nóng kia ở trong miệng mình tùy tiện giảo động, khi thì ôn nhu, khi thì cường ngạnh mấp máy gây xích mích vòm miệng mẫn cảm của hẳn, làm hẳn rất nhanh liền cả người mềm yếu nằm dưới thân tên bạo quân kia.

“Người vẫn là mẫn cảm giống như trước kia ...” đôi môi tách ra, Lý Nguyên Lỗi thỏa mãn cảm khoái, khăn cấp cởi ra vạt áo của Phó Phong, lúc nhìn thấy một đám xương sườn hiện rõ mồn một dưới làn da, không khỏi đau lòng nhẹ vỗ về, thấp giọng nói: “Người như thế nào gây đi nhiều như vậy? Lại luyện tiết ăn thứ tốt?”

“Ách... Ân...” Kỳ thật sau khi hấn từ trong hoàng cung trốn ra, vẫn đều rầu rĩ không vui, không cách nào nuốt trôi cơm... Phó Phong lúc này nhưng lại ngoan ngoãn gật gật đầu, nói, “Lỗi, ta đói bụng...”

“Hảo, hiện tại ta uy người trước, một hồi người cũng phải hảo hảo mà uy ta ăn no a. ” Tuy nói dục vọng tích tụ do xa cách năm năm vẫn cấp chờ phân phó tiết, chính là tiếng vang từ bụng tên này thiết tình là có chút sát phong cảnh a, Lý Nguyên Lỗi xoay người đứng lên, tìm chút đồ ăn cho tên khát cái kia níc đầy bụng đi, đồng thời cũng cọ a cọ, ở trên người hấn sờ sàng sờ mó, an ủi quá mức cơ khát chính mình —— ân, đã lâu không đụng đến làn da bóng loáng này nga, bàn tay xấu xa vừa lòng ở trên người hấn chạy lung tung, một khắc nhẫn không chịu nổi lại đột nhiên hạ nặng tay xiết chặt tiểu nữ mẫn cảm khiến cho Phó Phong bị ế, Lý Nguyên Lỗi nhanh tay vỗ nhẹ lưng hấn giúp hấn thuận khí, hấn đã quên bảo bối nhi của hấn lúc đang ăn là tuyệt đối chuyên tâm nhất trí, không thể tâm phân nhị dụng. A chờ a chờ a chờ, thật vất vả đợi cho Phó Phong đem miếng thịt cuối cùng nuốt xuống bụng, Lý Nguyên Lỗi một bộ như đói hổ phác dương đem hấn đặt ở dưới thân, tà ác cười cười, ý muốn hưởng thụ hấn vất vả chờ nửa canh giờ mới có thể ăn đến bữa ăn ngon.

“Cái kia... Ta...” Nặng quá nha, mới vừa ăn no bụng bị ngăn chặn thực không thoải mái... Phó Phong bối rối phụ giúp cái thằng đang ở trên người mình loạn khăng loạn cấn, muốn hấn nhích ra một chút cho đỡ nặng.

“Lại làm sao vậy?” Cực kỳ bất mãn ở trên ngực hấn ngẩng đầu cảm rằm, Lý Nguyên Lỗi nói xong thì lại làm như sợ chịu thiệt, tiếp tục cúi đầu cấn một hơi vào tiểu nữ đã dính dính dẹo dẹo.

“A... Người... thiệt nặng a ...” Ân, xem ra lần này chính mình là gây đi nhiều lắm, bất quá không có biện pháp, mùa đông đói khát phải vậy thôi! Phó Phong mỏng manh ở trước mặt ác ma can đảm nói ra lập trường của mình.

“Nặng a? Đè nặng người? Hảo, vậy chúng ta cũng nên đổi phương thức đến ngoạn...” Chớp mắt, Lý Nguyên Lỗi một cái xoay người liền đem thân hình khinh phiêu phiêu ôm tới trên tiểu bụng của mình, bàn khai hai chân của hấn để cho hấn khóa gối ở giữa hai chân mình.

“Ân...” Nhiệt nhiệt vật cứng ở phía dưới chính mình dụi dụi, bởi vì tư thế thấy thẹn này mà Phó Phong toàn thân run rẩy, vừa định hướng về phía trước thoát đi hoàn cảnh xấu hổ này, không ngờ lại đem đầu nữ của mình đưa vào miếng sắc lang.

“Nhĩ hảo nhiệt tình...” Mỉm cười hôn trụ kia tiểu khát cái trên người tối phần nộn, tối mẫn cảm mũi nhọn, Lý Nguyên Lỗi trừ bỏ hàm liêm, thỉnh thoảng còn đem đầu lưỡi thật mạnh đập hướng nơi đó loạn khiêu, lang thủ cũng đồng thời đùa bốn từng tác da thịt, sau đó không lâu liền vừa lòng sờ mó tới dưới bụng Phó Phong, vật nhỏ kia cũng đã ngạch đứng thẳng dậy.

“Ân... Ngô...” Bàn tay quá mức quen thuộc thân thể của mình ở chung quanh điểm hạ sao chi hỏa, rất nhanh liền phát triển trở thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, Phó Phong xấu hổ ngồi ở tiểu bụng do hô hấp dồn dập mà kịch liệt phập phồng, hai tay luồn vào mái tóc của Lý Nguyên Lỗi ôm lấy đầu của hấn, mỗi một lần hấn dùng sức mút vào liền không tự giác rên rỉ thất chặt, quả thực như là chính mình càng không ngừng đem tiểu châu đỏ sẫm như máu kia đưa đến trong miệng người khác.

“Phong, mấy năm nay người có hay không nghĩ muốn ta?” Dem một lông tay thân nhập cái miệng khe khẽ khai của Phó Phong, cùng đầu lưỡi hấn chơi đùa, đùa đến lúc hấn thở phì phò bắt đầu dính động hạ thân hướng về phía sau bụng mà va chạm, Lý Nguyên Lỗi rốt cục buông ra tiểu nữ châu đã cứng rắn như hòn đá kia, một tay nâng cao mông cánh hoa chậm rãi vuốt ve.

“A? Ân...” Không nghĩ hấn vội thấy mặt liền muốn cùng ta làm nha?! Đương nhiên biết cái tay ở phía sau động dẹo là có ý đồ gì, ngồi ở trên người Lý Nguyên Lỗi, Phó Phong bán mở khai ánh mắt hàm trường mắt nhìn cái thằng ở dưới một bộ thần tình háo sắc —— lại không biết động tác này ở trong mắt người khác thì chính là mị nhãn như tơ, khiến cho vạn tượng dục hỏa càng thêm bốc phát mạnh mẽ hơn.

“Đến, mặt sau thả lỏng một chút...” Dù sao cũng đã năm năm chưa làm qua, Lý Nguyên Lỗi rút ra ngón tay bị nước bọt của Phó Phong khiến cho ướt át, một tay cô nhanh thật lưng hấn, khiến cho hấn kê sát ở trên người chính mình, bám vào vành tai khéo léo kia mà khuyến dụ.

“A... Ân... Đau...” Cái chỗ kia lâu lắm chưa nhân sự tự nhiên bị xâm lấn phi pháp, hơn nữa đã qua năm năm thân thể đã không còn mềm mại dễ khai phá như lúc còn thiếu niên nữa, Phó Phong nhăn mi muốn dùng

lực đem ngón tay thô to kia bài trừ ra khỏi cơ thể.

“Ngoan, nhịn một chút... Lập tức sẽ thực thoải mái ...” Hắn dường như so với năm năm trước giáp càng chặt hơn ... Lý Nguyên Lỗi nghĩ như thế, kiềm chế ý nghĩ muốn lập tức tiến vào cơ thể hắn, cảm thụ được tràng bách quân thấp nhiệt bao vây lấy, trần trọc hôn lên môi hắn, lúc lực chú ý của hắn bị dời đi, liền chụp lấy cơ hội luận động ngón tay đứng yên ở hậu đình, mò mẫm tìm kiếm điểm mẫn cảm của Phó Phong.

“Hừ... A... Nơi đó... A a a...” Cảm xúc quen thuộc sâu sắc cứ như vậy lui thượng phân thân đang run rẩy ở tiền phương, sau khi phóng thích, Phó Phong mềm mại y ở trên người Lý Nguyên Lỗi, nhìn hắn cười nhẹ đem bạch dịch mà hắn vừa mới bắn ở bụng làm như trơn tề đưa vào cái miệng nhỏ ở phía sau.

“Chờ một chút không được sao? người nhanh như vậy liền bắn... Người mà không chịu ở lại ta liền đem người trời lại nga!” Ác ý ở bên tai người ta hết liếm lại cắn, cái miệng nói ra cũng là ngọt ngào uy hiếp.

“Ân...” Ý loạn tình mê, bất tri bất giác phát hiện được hậu đình đã có hai ngón tay xuất nhập, kế tiếp, nên ... cái kia đi? Hai tay ôm cổ Lý Nguyên Lỗi giữ cho chính mình không lui đi xuống Phó Phong quay đầu đánh giá “ cái kia ” sớm cao cao ngất khởi, sôi sục sĩ khí, hơi hơi có chút bất mãn dẫu mỡ nói, “Ta như thế nào cảm thấy được của người lại trưởng thành? Của ta như thế nào lại không thay đổi?”

“Bởi vì nó thương nhớ tương tư người những năm năm...” Lại một lần nữa hôn lên đôi môi sưng mọng đỏ bừng, Lý Nguyên Lỗi nửa thật nửa đùa nói.

“Ách... Thực xin lỗi...” Nghe ra ý tứ trách cứ của Lý Nguyên Lỗi, hắn cũng biết hắn loại này gặp chuyện bỏ chạy loại cá tính là không tốt lắm... Chính là... Hắn lúc ấy chính là muốn chạy trốn thôi! Cảm thụ được từ mật huyết truyền đến tê dại cảm, theo luật động ngón tay của Lý Nguyên Lỗi không ngừng ra vào mà trở nên mềm mại bắt đầu hoài niệm cảm giác bị cực đại của hắn xuyên vào.

“Thật sự biết lỗi?” Khăng cứng ở cổ Phó Phong đang còn miên man suy nghĩ, Lý Nguyên Lỗi rút hai ngón tay đang công thành chiếm đất ở dưới ta, thấp giọng hấp dẫn cực cương đang cúi đầu nhận sai kia, “Kia lần này đổi chính người đến? Làm cho ta có thể cần thận rõ ràng cảm nhận người ...”

“Ta... Ta sẽ không...” Do dự mà tự hỏi hắn đang nói gì a, vẫn là cảm thấy được đầu đầy mờ mịt, Phó Phong lắc lắc đầu.

“Đem nơi đó của người đặt lên nơi này, từ từ ngồi xuống là tốt rồi... Thử xem xem... Này cho dù là ta trừng phạt người bỏ chạy thoát năm năm ... Nhưng nếu người làm tốt ta liền tha thứ người...” Nói là làm liền làm, đại hoàng đế một phen đem hắn phụng tới giữa hai chân sưng sưng nổi lên, trợ giúp hắn nhắm ngay hậu huyết liền chậm rãi buông tay, để cho cực đại của hắn thẳng tiến vào tiểu hoa huyết thấp nhiệt mềm mại kia.

“Ngô... Ân...” cảm giác từng chút từng chút thông thả bị xô xuyên qua làm cho Phó Phong không tự giác cứng rắn thắt lưng, ánh mắt giống như cầu cứu nhìn Lý Nguyên Lỗi chỉ mỉm cười cổ vũ hắn, nhưng không thêm trợ giúp... đành phải cố gắng tự cứu trợ. Phó Phong dùng sức hít sâu một hơi, tận lực thả lỏng thân thể từng tắc từng tắc ngấm động, thật vất vả mới đem cực đại phân thân nóng rực cứng rắn tựa như thiết trụ kia chôn sâu vào cơ thể, sớm một tới hai chân vô lực.

“Chính mình động...” Chút không buông tha cái người một muốn chết kia, Lý Nguyên Lỗi cố ý ma sát cùng trên chọc các điểm mẫn cảm trên người hắn, làm cho Phó Phong liền giống như một con cá mắc cạn, không ngừng phập phồng, nhưng vẫn không chiếm được giải thoát đau đớn khoái cảm.

“Lỗi... Không cần như vậy...” Rất cực nhịn không được mở miệng biểu đạt chính mình đã bị thần phục, bị tao tới tâm dương như tô, Phó Phong thậm nghĩ cầu được nhân từ giải thoát.

“Ta không phải nói sao? Đây là trừng phạt...” Không thuận theo không buông tha công kích tới đầu nhũ mẫn cảm cứng rắn của hắn, Lý Nguyên Lỗi nhìn khuôn mặt trương hàm hồng nhô nhô, mắt ánh lên khiến cho người trong ***g ngực hưởng thụ cực hạn khoái cảm, còn phải vì theo đuổi hưởng thụ mà chính mình cố gắng thẳng lưng trên người hắn lên xuống, nhưng vì không có nắm giữ kỹ xảo mà đau đến liên tiếp trều mảy mưng lãnh khí.

“Đau... A... Ân...” Cảm nhận sâu sắc cùng khoái cảm đan vào trừng phạt thật là quá mức gian nan, Phó Phong nhận thua tự động hôn lên môi Lý Nguyên Lỗi, cầu hắn khai ân một chút, chấm dứt hình phạt thống

khổ này.

“Về sau cũng không cho phép người nói cũng không nói một tiếng liền rời đi ta...” Thanh âm hơi hơi bí ẩn mang theo lửa giận là do Lý Nguyên Lỗi hồi tưởng lại “chuyện tốt “ mà tiểu khát cái này đã làm.

“Ân... Ngô...” Cái gì cũng tốt, thân thể này muốn hần... Nguyên tưởng rằng xa cách năm năm trí nhớ sẽ trở nên mơ hồ, không ngờ chỉ là bị hần nhẹ nhàng chạm vào liền dễ dàng mất cảm như vậy, hần tham luyến cái loại khoái cảm khát vọng khó có thể ngôn dụ này.

“Người lại là đang dối gạt ta...” Lý Nguyên Lỗi ai oán lên án cái tên này luôn ở trong lúc ý loạn tình mê mới bằng lòng nhận lời với hần, bất mãn ở đầu vai hần nặng nề mà cắn một hơi, “Lần này trở đi ta muốn đem người cột ở bên người...”

“A...” Vẫn gạt người người kia là ai a? Phó Phong nan nại vặn vẹo, vừa mới nghĩ muốn há mồm phản bác hần, Lý Nguyên Lỗi lại càng trực tiếp đem hần làm như thân thể điểm tựa hai chân vừa kéo, làm cho hần mất thăng bằng nặng nề mà ngã ngồi ở chính mình phân thân.

“A... Ô...” Bị thể trọng của mình đột nhiên ép xuống đem cái vừa nóng lại vừa cứng kia đâm vào chỗ sâu nhất, Phó Phong đau đớn kêu to, trực giác ôm lấy cổ Lý Nguyên Lỗi, sợ chính mình sẽ ở tư thế bất kham như thế này bị hần trều sấp.

“Không thoải mái?” Bên trong thật nóng! Liếm đi hàng lệ chạy ra vì đau ở bên mắt Phó Phong, Lý Nguyên Lỗi biết rõ lại cười nhẹ, “Vài năm nay không cùng những người khác làm?”

“Ân...” Đương nhiên, bộ nghĩ đến ánh mắt của người khác cũng có vấn đề như hần sao?! Phó Phong tức giận trừng mắt nhìn cái tên kia.

“Phong, yêu ta được không?” Cho dù là thủ đoạn ti tiện cũng tốt, tại thời khắc này, hần nghĩ muốn nghe ngọt ngào mật tình thuyết, Lý Nguyên Lỗi giả dối tươi cười trước sau như một.

“Người...” Lại ở trên giường dùng chiêu này ... Vốn định không chút do dự từ chối, nhưng thấy trong cặp lam mắt kia tà mị kia lại lộ ra cực độ khát vọng, Phó Phong trong lòng mềm nhũn, không được tự nhiên nín đầu nói: “Chính người trong lòng rõ ràng...” Ta đều đã vì hần buông tha cho kim sơn ngân hải, hần còn muốn thế nào nữa?!

“Người không nói ta như thế nào có thể biết?” Chỉ biết ghen lại không biết dùng miệng biểu đạt tình yêu sao? Kia như vậy không phải sẽ thiếu rất nhiều cơ hội có thể nghe lời ngon tiếng ngọt? Không tha dây dưa, Lý Nguyên Lỗi đề tiện bắt đầu rất nhỏ đỉnh động, làm cho thân thể kia đã muốn bắt đầu tiêu tảo chiếm được một chút ngon ngọt nhưng lúc hần lại muốn càng nhiều hơn thì lại đỉnh chỉ.

“Ô...” Lại là như thế này... Oán hận trừng mắt ai oán nhìn cái tên gian trá kia, Phó Phong bắt đầu lo lắng lần này chính mình có thể chống đỡ bao lâu, rốt cục khoảng năm phần chung sau lại nhả ra dấu hiệu, “Vi... Vì cái gì nhất định phải ta nói? Lúc như vậy mà bắt ta nói mấy chuyện đó, người cũng tín?” Đây là vấn đề mà hần vẫn nghi hoặc, thượng một hồi cũng là ở trên giường xuất ra trăm chiêu, chính là muốn buộc hần nói cái câu buồn nôn muốn chết “Ta yêu người ” kia, mà hần vẫn nghĩ đến yêu hay không yêu là dưới đáy lòng biết không cần nói ra a.

“Bởi vì ta yêu người, cho nên ta cũng muốn nghe được người nói yêu ta!” Buông ra tra tấn tay hần, Lý Nguyên Lỗi ôm lấy khuôn mặt hần dùng ánh mắt thâm tình nói, “Kỳ thật ta cũng biết, từ lúc chúng ta nhận thức tới nay, vẫn đều là ta bắt buộc người nhận ta, bắt buộc người nói thích ta, yêu ta... Kỳ thật ta thật sự sợ hãi người vĩnh viễn cũng không có thể yêu thương ta, sợ hãi người hội rời đi... Cho nên cho dù là giả, ta cũng rất muốn có thể nghe được từ trong miệng người nói ra những lời này ...” Hần nghĩ đến, kia mới hần là là tình nhân gian tối tin cậy hứa hẹn... Tuy rằng là cho dù hần là đế vương tôn sư, phải nói những lời này cũng là cỡ nào miễn cưỡng.

“...” Biết rõ dưới tình huống như vậy được đến chính là hứa hẹn giả hần cũng nguyện ý tin tưởng? Đây là chuyện mà cái tên hoàng đế thông minh mà lại kiên cường sẽ làm sao? Hần chỉ vì muốn chính mình yêu liền có thể hèn mọn như vậy? Phó Phong hoang mang nhìn đôi mắt tràn ngập hi vọng kia ... Như vậy Lý Nguyên Lỗi thoát nhìn giống như đứa nhỏ khao khát cái khát yêu thương, đôi mắt màu lam sâu như biển

kia nói cho hần biết con người cao quý này, có thể có được phần đông tài phú, quyền lực, đất đai, cô đơn khuyết thiếu chính là —— yêu.

“Phong, ta hảo yêu ngươi...” Hữu lực ôm giống như muốn đem hần nhu nhập thân thể, yên lặng trầm tĩnh duy nhất một nguyện vọng không nghĩ cho Phó Phong lại rời đi nữa, như vậy Lý Nguyên Lỗi làm cho hần không tự chủ được nghĩ muốn cùng hần bên nhau chia sẻ, xóa bỏ đi tịch mịch cùng cô độc... Có lẽ, chính mình so với trong tưởng tượng càng thương hần nhiều hơn đi? Hồi tưởng năm năm trước rời đi hần, luôn luôn đối với chuyện không thoả mái liền dễ quên đi, chính mình duy nhất đối hần nhớ mãi không quên, có mấy lần thậm chí nghĩ muốn trở về tìm hần, nhưng chỉ là sợ hãi nhìn đến hần có kiều thể mỹ quyến trong ngực, còn có nữ nhân vờn quanh. Phó Phong rút cục thần phục chấp nhất khẩn cầu của hần, cúi xuống ôm lấy hần, cúi đầu ghé vào lỗ tai hần nói: “Ta... Yêu ngươi... Lần này không phải do ngươi ép buộc ...”

“Phong!” Là thành tâm rốt cục cảm động lên trời sao? Lý Nguyên Lỗi không dám tin nhìn về phía Phó Phong, cẩn thận chứng thực nói, “Ngươi xác định ngươi không có phát sốt? Là cam tâm tình nguyện nói? Ách... Nếu không ngươi vẫn là lặp lại lần nữa... Ta sợ ta vừa rồi là nghe lầm ...”

“... Không tin thì thôi ...” Sinh khí nghĩ muốn bứt ra rời đi hần, hành động đột nhiên này làm cho hai người đều phát ra một tiếng rên rỉ, lúc này mới nhớ tới chính mình còn bị vây một loại nan kham tình cảnh, Lý Nguyên Lỗi phân thân vẫn là hăm sâu trong mật động của hần ... Phó Phong đỏ mặt, nhìn cái thẳng kia đang cười y như tiểu bạch si, khẽ gọi nói: “Ngươi... Ngươi buông...”

“Ta không buông, câu hỏi này ngươi vừa mới nói, lặp lại lần nữa a~~...” Thật cẩn thận đem trần bảo vừa mới tìm về ủng vào trong ***g ngực, Lý Nguyên Lỗi không tự chủ được ở trên mặt cái người bắt đầu có chút thẹn thùng kia loạn hôn, trong lòng mừng như điên đến nỗi phi văn chương có thể hình dung.

“Ấn... Ta... Yêu ngươi...” Khẩu khí cố tình bắt đắc dĩ, trong lòng, có vài phần vui sướng, mấy phần thẹn thùng, bao nhiêu quyến luyến... Phó Phong cúi đầu vùi vào khuôn ngực dày rộng kia, hần không muốn đi ra gặp người khác nữa a! Từ lúc nghe hần nói những chuyện hần vì mình mà làm, cảm động rất nhiều cũng suy nghĩ cẩn thận tâm ý của mình, hiện tại chỉ cần bị lam ánh mắt diễm đam đáng yêu này xem xét một chút hần liền nguyện ý cam tâm tình nguyện nói loại lời nói cực kỳ buồn nôn này...

“Ngoan, trừng phạt đã xong, hiện tại là lúc thưởng cho bé ngoan ...” Một phen đỡ lấy thắt lưng hần, không cho hần có thời gian đổi ý, Lý Nguyên Lỗi từ hạ tự thượng mãnh liệt va chạm vào địa phương non mềm kia, bảo tấp tốc độ không để cho Phó Phong có cơ hội hít thở.

“Úc... A a a...” Nguyên bản là hỏa lạt lạt co rút đau đớn mật huyết dần dần lại thích ứng, từng đợt khoái cảm không diễn tả được dọc theo xương sống tràn ra khắp toàn thân, cái miệng nhỏ mấp máy cũng khép mở phun ra nuốt vào phân thân sôi sục kia, tại đây điên cuồng luận động trêu sấp, Phó Phong ngay cả khí lực để ôm lấy Lý Nguyên Lỗi đều không có, chỉ có thể tùy ý hần thao túng chính mình ở bể dục tái trầm tái di động, không chịu nổi phát ra kiều mỵ rên rỉ, cảm giác được Lý Nguyên Lỗi tiến vào chỗ sâu nhất đột nhiên đình chỉ ra vào động tác, chậm rãi ở bên trong vách tường xoay tròn đỉnh lộng chạm vào nơi tối mẫn cảm nhất của hần, liền phát ra tiếng thét cao vút.

“Phong, yêu ngươi...” Theo thói quen liếm đi dòng lệ vô thức của hần, Lý Nguyên Lỗi tiếp tục công tác ngọt ngào tra tấn của hần.

“A... Y...” cảm giác thật dễ chịu... Dường như chính mình đã đạt tới đỉnh hạnh phúc, trước mắt mông lung liền xuất hiện tinh thuần bạch quang, trước khi cảm thấy được chính mình sắp dung nhập đoàn bạch quang nhu hòa kia, Phó Phong mạnh co lại tiểu huyết, Lý Nguyên Lỗi cũng bị động tác của hần khiến cho đạt đến cao trào, Phó Phong suy yếu ôm chặt lấy người đang rên rỉ phóng thích trong cơ thể mình, mất đi ý thức...

“Phong...”

Không biết đã qua bao lâu, một thanh âm lo lắng ở bên tai Phó Phong vang lên, kéo ý thức của hần từ bị vây một mảnh hỗn độn trở về. Gian nan mở ánh mắt hướng ra phía ngoài, nhìn đến chính là bầu trời thiết là cao a.

“Phong... Ngươi không sao chứ?” Nhìn thấy Phó Phong động đậy, rút cục tỉnh lại, Lý Nguyên Lỗi cuối cùng yên tâm, chạy nhanh yêu thương mà đem hần ôm vào trong lòng ngực.

“Ta làm sao vậy?” Bây giờ là lúc nên mở cửa miếu rồi, Phó Phong vừa định đẩy Lý Nguyên Lỗi ra ngồi dậy thì lại cảm thấy được đầu một trận vụng huyền, thân mình vô lực lại nặng nề trở về trên giường.

“Người hù chết ta, kêu kêu một tiếng đột nhiên lập tức liền hôn mê qua đi...”

“A?” Hồi tưởng khởi chính mình là bởi vì cao trào mang đến vui mừng quá mức kịch liệt mà hôn mê qua đi, Phó Phong ngay cả cổ đều nhanh hồng tới thiêu cháy, xấu hổ nào chụp lại lang thủ sau khi mình tỉnh lại liền ở trên người mình sờ mó ngộ nguậy kia, Phó Phong bất mãn lâu bầu, “Sắp bị người giết chết là ta mới đúng...” Tên kia thật là năm năm không có làm sao? Tối hôm qua làm được mãnh liệt như vậy ...

“Nghe người nói như vậy ta sẽ thực kiêu ngạo nga!” Trêu đùa hôn trụ tiểu khát cái đang ngượng ngùng, Lý Nguyên Lỗi đem hân kéo đến trên người lẳng lẳng ôm lấy hân, hưởng thụ thời khắc ấm áp khó có được này, tuy rằng vì đêm qua không thể làm được tận hứng mà trong lòng có nhỏ nhỏ tiếc nuối, bất quá, xem ra thân thể bảo bối chắc chắn phải tái hảo hảo mà điều dưỡng một trận mới có thể giống trước kia thừa nhận hân nhiệt tình, hiện tại thôi... ăn một chút đậu hũ liền tạm tha cho hân vậy ...

“Ừ, người lại sờ mó cái gì?”

“Để cho ta sờ một chút thôi! Người ta năm năm rồi không gặp người ... Ta còn nghĩ muốn hôn hết toàn thân người a!”

“Buông ra coi!”

“Ân... Kiếp sau đi ...”

“A...”

“Ta yêu người...”

“Ngô...”

Rời giường tính toán mở cửa, Lão Từ nghe được trong gió truyền đến yêu ngữ nỉ non, mỉm cười lắc lắc đầu, đem ván cửa mới hạ xuống dưới lại thượng trở về. Tuy nói chỉ có một năm ở chung, hân cũng thích thượng thiếu niên tinh thuần như gió này, nhưng là ẩn ẩn cảm giác ra một thiếu niên vô lo như vậy không biết vì sao lại cố ý để cho tâm phiêu bạt không chừng, bất quá... Hiện tại xem ra người có thể làm cho trận gió bay nhảy này trở nên yên ổn đã đến đây, hôm nay Nguyệt Lão Tự cũng chỉ vì đôi tiểu tình nhân kia mà mở ra đi...

Nhẹ nhàng mà đem một tơ hồng hệ treo đến nhánh cây trước cửa căn nhà gỗ kia, xem như chính mình đưa cho tiểu khách trọ đã tá túc một năm lời chúc phúc, Từ Lão Từ từ chậm rãi bước quay về trong phòng mình, tính toán cô thượng vài chén rượu, lẳng lẳng hồi tưởng một ít thâm tình, si tình, thương tình chuyện cũ, thân này khó được kiếp phù du nửa ngày nhà tận hưởng nửa ngày nhân nhả khó có được trong kiếp phù du này.

Trong viện, bông tuyết theo gió bay bay, một mảnh cánh hoa rơi trên mặt đất, nghĩ đến —— có thể lưới trụ một cơn gió tự tại, chỉ có thể dùng loại lưới so với tơ nhện dày hơn, chính là lưới tình đi?

12. Chương 12

Triền miên nối tiếp triền miên, trải qua cả ngày bị cưỡng bức lợi dụng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, rốt cục xem như đã bị Lý Nguyên Lỗi nói động, nguyện ý cùng hân quay về Tây Hạ. Phó Phong ở dưới ánh mắt chúc phúc của Từ Lão, tạ ơn một năm chiếu cố, ra tới đại môn thì nhìn thấy Thành Vô, Liễu Nho Sinh cùng hơn mười kỵ hộ vệ chờ ở bên ngoài một ngày một đêm, mắt liền choáng váng.

“Ai, ta còn nghĩ khó được một chuyến đi Tây hồ, cũng muốn đi cầu nguyệt lão mà! Đáng tiếc a! Hoàng mệnh nan vi nga...” mới nói xong lại nghe thấy Lý Nguyên Lỗi trì trệ bước tới, tốt xấu gì ta đây cũng giúp bọn hân thủ cửa gần một ngày, chỉ đùa một chút cũng không phải quá đáng đi? Ánh mắt tối sầm nhìn thấy hai người dung dăng dung dẻ dắt tay nhau đi ra, Liễu Nho Sinh cố ý giương giọng nói ra lời nói làm cho Phó Phong nhất thời xấu hổ đỏ mặt, trừng liếc mắt tới cái thằng bên cạnh hiển nhiên là cố ý che giấu ngoài cửa có nhiều người ” gác cửa ” lâu như vậy, Phó Phong oán hận vùng vằng, tránh mở bàn tay nắm chặt được

công chúng tròn mắt chiêm ngưỡng, nhanh như chớp lại áp dụng phương thức giao tiếp ứng xử đặc trưng của loài đà điểu, khuyếch trương thời gian biến mất ở trước mặt mọi người, ý muốn đi tìm cái động đềm chính mình chôn luôn, không cần lại hiện ra trước mặt mấy người không biết hội liên tưởng đến trình độ nào rồi.

“Lỗi...” Thành Vô lo lắng nhìn Lý Nguyên Lỗi dường như đã định liệu trước đứng ở cạnh cửa không có đuối theo, trong lúc mọi người còn đang nhìn nhau ngơ ngác, chỉ thấy “thê tử” kia hiển nhiên trải qua một ngày nói chuyện đã có thể giữ chồng kia đề khí cất cao giọng nói: “Ai có thể đem Tây Hạ quốc ‘ hậu ’ tìm được, trăm đem hai trăm vạn kim trong quốc khố ban tặng, nếu có thể dụ người này tự động quy án, tiền thưởng ngàn hai...”

Một câu chưa xong, chỉ thấy xa xa chỗ một chấm nhỏ tiến lại gần, tựa hồ phải so với đi khi phải cấp tốc nhiều lắm...

Sau khi nhào trở về, cũng là tiểu khát cái vừa mới bỏ trốn mất dạng giờ chân mắng to nói: “Người này ngu ngốc, lại muốn lấy tiền của ta cho người khác! Ngô...” Hiển nhiên là phát hiện chính mình lại bị trúng kế, còn muốn tiếp tục trốn đi lại sớm bị đặc ý hoàng đế cười lớn bắt lên ngựa —— hần này dùng khổ vàng cả nước làm sinh lễ định ra cho quốc hậu, tất nhiên cũng không thể dễ dàng để cho hần bỏ chạy lần nữa! Ngay cả chưởng quốc khố chìa khóa đều để cho hần cầm, nếu lại trốn liền thật phải vận dụng cả nước lực lượng đi tập nã quốc”hậu” này! Đương nhiên, nghe nói từ nay về sau Tây Hạ chưởng khố quan không thể không ở trong một góc bí mật của quốc khố mở ra thông đạo nho nhỏ a, để tránh ánh mắt ai oán cái miệng cảm râm của ai kia lúc phải lấy tiền chi trả, còn ánh mắt thà chết không chi ngân lượng kia nữa, đường đường chính chính hành vi chi trả của quốc khố sao biến thành giống như trộm đạo như vậy! Ai, oan a!

Tuyết ngừng trời trong, bóng dáng gần bó cùng kỵ cùng với tiếng vó ngựa thanh thúy biến mất trong trời chiều, thế giới cuối cùng lại khôi phục an tường cùng tĩnh thuy. Gió nhẹ nhẹ phẩy hạ, vài miếng bông tuyết lượn vòng theo đại môn Nguyệt Lão Tự bay xuống, ——

Nguyện thiên hạ hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc

Là tiền sinh nhất định sự mạc sai nhân duyên!

—— toàn bộ thư hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-cai-hoang-de>